

NORMA POPPER

*Profesoara de
engleză*

ALCRIS

Capitolul 1

Lynne Hewlett își duse mașina în parcare pentru personal de la școala de băieți Mildenhed, sări din ea și porni în viteză spre intrarea școlii. Împinse ușa dublă din lemn sculptat. Apoi năvăli în clădire ca un uragan, tulburând atmosfera academică învâluind lungile coridoare ale acestei școli vechi.

Își strânse servieta burdușită cu cărți și se grăbi spre scări, netezindu-și în grabă părul răvășit de vânt. Cu un sentiment de vină, se uită în susul și în josul coridoarelor și simți că prin tăcerea lor acestea îi reproșează deoarece comisese păcatul de neiertat de a întârzia în ziua inspecției.

Se înfioră fără să vrea. Putea simți de jur-împrejur prezența tăcută și amenințătoare a Autorității, prin grupul Inspectorilor Școlari ai Maiestății Sale. Astăzi, știa foarte bine, vor invada locul ca să-l vadă cu ochi critic – sau, cum prefera ea să spună, să-i spioneze pe profesori.

În imaginația ei superactivă, îi vizualiza ca pe o hoardă de vikingsi devastatori, care nu vor fi satisfăcuți până nu vor goli școala de idei bune, descotorisindu-se fără milă de toate mințile

moderne ale corpului profesoral – ceea ce însemna bineînțeles, că prima pe listă va fi ea, Lynne Hewlett, profesoară de engleză.

Această aversiune adânc înrădăcinată față de inspectorii școlari și care nu avea nici o fundamentare, persista în mintea ei deși nu întâlnise niciodată vreunul. Nici nu avea de gând să-și modifice părerea oricât de mulți ar apărea în cursul carierei sale.

Știa fără să i se fi spus că sosiseră. Își dădea seama după liniștea nefirească aproape, care domnea în întreaga clădire. În mod normal, la această oră a zilei, coridoarele ar fi trebuit să fie pline de viață, cu adolescenți neastâmpărați îndreptându-se spre adunarea de dimineață din holul principal.

Cu o completă lipsă de demnitate feminină și fără să se uite unde merge, începu să urce scările două câte două și-și izbi capul de un grup de bărbați care stăteau în semicerc în susul scărilor.

– Din toate locurile, aici v-ați găsit să stați... strigă ea cu o voce înăbușită, când își scoase capul de undeva din mijlocul unei persoane peste care dăduse inexplicabil.

Ridicându-și fața văzu cu consternare că nu erau membri ai corpului profesoral ci un grup de fete solemne, impecabil îmbrăcate, arătând a inspectori școlari – nu vikingi devastatori, aceștia – în mijlocul cărora se afla directorul, domnul Penstone. El părea foarte nelalocul lui și se înroși la efectul deranjant al buldozerului feminin.

Ea își ridică ochii și cercetă trăsăturile domnului în care intrase. Acesta se scutură cu o expresie îndurerată. Părea mai tânăr ca ceilalți, notă Lynne, înalt, umeri lați, păr șaten și sprâncene negre. Ochii lui negri o țintuiră și ea își plecă privirea, murmurând:

– Îmi pare rău, vă rog să mă scuzați.

Domnul Penstone spuse, iritat:

– Oh, bună dimineța, domnișoară Hewlett.

Și Lynne o șterse repede către sanctuarul cancelariei, de-a lungul coridorului.

– Asta, strigă ea la mâna de profesori care tocmai plecau spre clasele lor – adunarea de dimineată fusese abandonată în onoarea V.I.P.-urilor – a fost ceea ce înseamnă să începi cu capul.

Se prăvăli într-un scaun, își dădu la o parte părul lung și negru din ochii căprui și le spuse toată tărășenia. Râseră cu toții.

– Nu te necăji, Lynne, Inspectorii Maiestății Sale nu sunt monștri, să știi, spuse Mary Radcliff, care, ca și Lynne, era profesoară la departamentul de engleză și cea mai bună prietenă a ei. Cum este prima ta inspecție, nu se vor aștepta la prea mult de la tine.

– Nu? Nu te cred. Ar fi trebuit să-i vezi fața bărbatului în stomacul căruia am intrat. Dacă îmi inspectează clasa, voi fi dată afară cu prima ocazie.

– Nu fi prostuță, Lynne, încercă s-o liniștească Ken Marshall, blondul ei curtezan. Nu fac astfel de lucruri, mai ales unei absolvente cu Magna cum Laude ca tine.

Lynne se ridică și-și strânse lucrurile.

– Tu n-ai nici o problemă, Ken. Tu nu vei fi inspectat. De obicei, nu sunt interesați de educația fizică.

Ken scutură din cap dezaprobat, dar continuă:

– Dacă vei încerca să-ți prezinți materia într-un mod experimental...

Lynne era indignată.

– Metodele mele nu sunt experimentale! Sunt încercate și metode de încredere folosite de câțiva ani în școlile cu directori mai moderni și deschiși la minte...

Ușa de la cancelarie era deschisă, iar Ken și Mary începură să-i facă semne urgente, arătând în afară și ducând degetul la gură. Ea se opri. Grupul de V.I.P.-uri se dispersa și se întorsese la sunetul vocii ei.

„Vor mai sta încă acolo“, se gândi Lynne închizându-și ochii cu disperare, apoi, cât îi permitea demnitatea de repede, se îndreptă spre clasa ei.

Băieții, cu vârste cuprinse între paisprezece și cincisprezece ani, făceau prea multă gălăgie.

– Așezați-vă, pentru numele lui Dumnezeu și vă rog faceți liniște.

Dispăru în nișa vecină cu clasa și strigă:

– Trebuie să fiți cuminți astăzi, băieți, sau voi avea necazuri. Niște Inspectori ai Maiestății Sale – I.M.S. – se furișează peste tot. Unul va veni sigur să cerceteze pe aici și – ei bine, într-o zi vă voi spune cât de mult îi urăsc pe acești I.M.S.

Se făcu tăcere instantanee la cuvintele ei, ceea ce era un lucru neobișnuit și se îngrijoră. Prinzând o mână de crete dintr-o cutie, se întoarse în clasă și pentru a doua oară în acea dimineață, i se opri răsuflarea de consternare.

Stând acolo, înalt, arogant și cu o linie de mânie rece în ochii cenușii, era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o vadă. Din nou, el o măsură din cap până-n picioare.

„Știam că va fi cel pe care aproape l-am doborât“, se gândi ea furioasă. Înroșindu-se jenată la gândul că auzise ce spusese clasei, îl întrebă cu o voce distantă:

– Da? Vă pot ajuta cu ceva?

– Domnișoara Hewlett? Numele meu este York, inspector la materia engleză. Vă deranjează dacă stau în spate și ascult?

„Ca și cum aș putea refuza“ se gândi Lynne.

– Nu-mi dați nici o atenție, continuă el. Prefaceți-vă că nu sunt aici.

„Mai repede aș ignora un tigru mâncând un om“ își spuse Lynne.

El se înghesui cu greutate într-un loc din colțul clasei, își aranjă în ordine caietele de notițe pe pupitru, puse mâinile în buzunare și se rezemă de perete cu o expresie neutră pe chip, care te înfură, și așteaptă.

Ea inspiră adânc și spuse:

– Acum băieți, așezați-vă pe grupe. Mai întâi, mutați-vă scaunele la lucrurile obișnuite, vă rog.

Fu un haos temporar și mișcare, în timp ce mobilierul clasei se rearanjă, pauză în care I.M.S.-ul își studia hârtiile, părând ușor plictisit.

„Poate o va lăsa baltă“ se gândi Lynne plină de speranță, apoi spuse băieților:

– Vă cunoașteți temele fiecare. Grupul A este la munca de proiectare. Grupul B luați astăzi casetofonul pentru a citi poezie cu muzică – nu uitați să duceți casetofonul în debara pentru a nu-i deranja pe ceilalți. Grupul C, luați-vă cărțile și Grupul D treceți la scrierea eseurilor.

În acel moment, observatorul din spate deveni mai interesat, dacă nu mai curând nedumerit. Lynne se plimba prin clasă, ascultându-i pe băieți, ajutându-i și sfătuindu-i când era necesar. Uneori stătea un timp discutând cu ei asupra unei probleme controversate, dându-și cu părerea pentru a-i ajuta să-și formeze propria lor opinie.

Era conștientă de supravegherea constantă a inspectorului în timp ce-și desfășura munca. Deși o neliniștea să fie ținta acelor ochi cercetători care-i urmăreau orice mișcare, știind că tot timpul o evaluează, cântărind orice cuvânt spus de ea, nu permise ca asta să-i distrugă echilibrul.

Brusc, realizează că grupul cu casetofonul devenea puțin cam hilar. Intră în debara să-i potolească, stând să asculte cu ei. Când reveni în clasă văzu că inspectorul se ridicase și vorbea cu băieții din grupul cu cărțile. Le puneă întrebări și le studia notițele. Lynne spera să nu stea prea mult, dar rămase până la sfârșitul lecției. O oră de lecție care-i păruse lui Lynne că nu se mai sfârșește.

— Gata băieți, ridică ea vocea. Puneți băncile la loc, luați-vă cărțile și puteți pleca.

Când ultimul băiat părăsi clasa, Lynne stătu în picioare la catedră, încordată și așteptând.

El veni încet spre ea, se opri la catedră ca și când ar fi vrut să-i vorbească, se răzgândi, îi mulțumi și ieși.

Ea se așeză pe scaun. Tensiunea pe care o încercase, teama de ce ar fi gândit el îi inhibase gândurile și acțiunile, iar acum că plecase era sigură că neliniștea ei nu avusese sens. Clasa n-o dezamăgise. Comportamentul fusese la fel de bun ca întotdeauna. Inspecția era gata, trecuse și nu va mai reveni.

*
* *

Orele de dimineață ajunseră la sfârșit, și Lynne încuie ușa de clasă, strigându-i pe Ken și Mary în drum spre cantina personalului.

– Cum a mers? întrebă Ken în timp ce mergeau pe coridor.
 – Mai bine decât mă așteptam, le spuse Lynne. Băieții s-au comportat foarte bine...
 – Din cauză că te plac, o întrerupse Ken.
 – A vorbit cu tine după aceea? se interesă Mary.
 – Nu. Ar fi trebuit?
 – De obicei o fac, păru Mary mirată. Pun tot felul de întrebări.
 Dar nu te îngrijora, el probabil a avut toate informațiile de care avea nevoie.

Lynne avea dubii, dar ridică din umeri spunând că nu-i păsa ce crede el despre metodele ei de predare. Își luă tava de la autoservire și se așază lângă Ken și Mary.

Vorbiră un timp, apoi Ken exclamă:

– Ia uitați-vă cine vine – acel domn foarte important și directorul, desigur.

– Parcă ar fi o cloșcă, comentă Lynne ușor disprețuitor. Cum se mai învârtește în jurul prețioșilor inspectori! Și să vezi cum o să-i mai servească!

Ken murmură pe sub mustață:

– Este mult îndrăgitul tău inspector de engleză – acela înalt și îmbrăcat elegant? Te-a văzut, rățușco, așa că ai grijă cum te porți!

Lynne gemu:

– Acum va veni și-mi va strica prânzul!

Mary îl observa din colțul ei.

– Ei bine, cred că este drăguț. Arată bine, persoană plăcută, îmi închipui, bine stilat – ce ai mai vrea? îl studie ea gânditoare. Cred că este de vârsta mea – treizeci și ceva de ani. Cam tânăr pentru un I.M.S., totuși.

– Știi, Lynne, comentă Ken după un timp, omul nu-și poate lua ochii de la tine. Ce i-ai făcut, l-ai vrăjit? Te privește de când a intrat aici.

– Da? Să-i dăm ceva la care să se uite, Ken? se aplecă ea și se uită la fața lui cu o expresie entuziastă.

Ken o privi zâmbind.

– Dacă o să continui să mă privești așa, o să mă fac de râs și o să te sărut în fața tuturor.

– Da, Ken? Încerci?

Ea făcu în așa fel încât buzele ei erau aproape de ale lui.

– Potolește-te, Lynne!

El era acum jenat și chiar Mary părea deranjată de comportarea ei provocatoare.

După un minut sau două, Ken spuse:

– Oricum, trucul a mers. El se concentrează acum asupra mâncării și prietenilor săi. Hai. Ați terminat? Înapoi la treabă.

Își traseră scaunele și o luară spre ușă. Lynne ocoli ca să nu treacă pe lângă masa inspectorilor, dar directorul îi prinse privirea și-i făcu semn.

– Oh, nu, intră ea în panică, ce am făcut să merit asta?

– Ah, domnișoara Hewlett, directorul se întoarse spre ceilalți la masă. Aceasta, domnilor, este domnișoara Hewlett, în prezent însărcinată cu departamentul de engleză, în lipsa domnului Blackham, șeful departamentului, care este bolnav. Cred că l-ai cunoscut deja pe domnul Christopher York – acel domn dădu din cap fără să se uite – și aceștia sunt colegii dânsului, ceilalți inspectori.

Domnul Penstone înconjură masa, spunându-le numele.

– Și acum, domnișoară Hewlett, ai vrea să știi de ce te-am chemat. Aș vrea să vii la mine în birou la trei fără un sfert,

împreună cu șefii celorlalte departamente, ca să-i conduceți pe acești domni într-un tur al școlii. Așa că te-aș ruga să te eliberezi pentru restul după-amiezii, se poate?

Lynne trebui să încuviințeze și chiar reuși să pară entuziasată. Directorul păru mulțumit și, cu o fluturare politicoasă a mâinii, o concedie. În timp ce-i părăsea, Lynne bombăni în gând, pentru că trebuia să-și piardă prețiosul ei timp cu o șleahță de I.M.S-iști fără a-l mai menționa pe iritantul domn York.

*
* *

Mary avea un timp liber și veni la clasa lui Lynne ca să-i preia ora.

– Aș fi vrut să te duci tu, Mary, șopti Lynne când intră Mary.

– Eu nu mi-am obținut diploma cu brio, drăguță, răspunse Mary repede, dar fără ranchiună, am fost mediocră. Ei nu cred că sunt capabilă să conduc un grup.

În cancelarie, Lynne își reînnoi machiajul, își trecu un pieptene prin păr și uitându-se în oglindă, se considera satisfăcătoare. Și pentru că avea o expresie cam acră, își pregăti un zâmbet cu care se va adresa tuturor în afară de domnul York.

Cu acest gând plăcut în minte, bătu în ușa biroului directorial și intră. Era ultima care sosise și fu întâmpinată de paisprezece perechi de ochi masculini. Era singura femeie între toți acești bărbați! Aproape că-i veni s-o ia la fugă. Totuși, toți părură încântați s-o vadă – cu o singură excepție, remarcă ea – iar unul dintre domni, mai cavalier, chiar spuse că era mai plăcut să aibă o domnișoară cu ei pentru a adăuga o pată de culoare și interes turului de după-amiază.

Domnul Penstone râse cu restul și-i ură bun venit.

– Acum că ne-am adunat cu toții, domnișoară, se înclină el spre Lynne, șefi de departamente și domni, putem începe turul? Domnule York, domnișoara Hewlett este a dumitale, se întoarce el către inspectorul de engleză.

Cu un zâmbet ușor ironic, domnul York se uită la Lynne și veni lângă ea.

– Mergem? murmură el, deschizându-i ușa.

Merseră de-a lungul coridorului unul lângă altul, într-o tăcere totală. Simțindu-se disperată, Lynne se întreabă cum ar putea comunica – acest individ era distant și de nepătruns. Despre ce să vorbească – despre vreme? Îi venea să chicotească și-și dădu seama că se simțea puțin isterică. Se întoarce agitată și-l văzu pe Don Wilkins, șeful departamentului de limbi, cu grupul lui de vizitatori, venind în direcția lor.

„Grăbește-te, domnule Wilkins, îl rugă ea în gând.

– Ești de mult la această școală, domnișoară Hewlett?

Lynne tresări la sunetul vocii inspectorului.

– Cam de optsprezece luni.

– Deci, presupun că ai un an de predare... făcu o pauză când Lynne încuviință din cap... ceea ce înseamnă că ai douăzeci și trei de ani?

„Ce are vârsta mea de-a face cu el?“ se gândi ea supărată.

– De fapt, am trecut pe douăzeci și patru, replică ea scurt.

El păru amuzat de iritarea ei.

– Oh, scuză-mă. O doamnă nu este întrebată de vârstă, bineînțeles.

Lynne se înfurie, dar fiindcă se aflau la intrarea holului școlii nu se putu gândi să-i dea o replică suficient de usturătoare.

Restul participanților li se alătură și o urmară, când împinse ușile batante din sticlă ale holului unde se făceau adunările. În

jurul ei se strânse un mic grup și ea începu să le explice originea tablourilor vechi ce atârnav pe pereți la intervale regulate. Erau foștii directori și patroni de care școala era atât de mândră.

Pe când vorbea, simți mai curând decât văzu că domnul York părăsise grupul. Îl căută din ochi și văzu că se dusesese în celălalt capăt al holului. Examina îndeaproape orga cu tuburile mari și aurii care ajungeau până în tavan, dominând peretele. Părea absorbit de instrument și-și plimba degetele peste clape și pentru o clipă sau două, chiar se așeză pe scaunelul din fața orgii. Apoi, cu mâinile în buzunare, veni încet spre ceilalți.

Unul dintre colegii lui glumi:

– Arăți de parcă ai arde de nerăbdare să cânți. Hai, dă-i drumul, vei captiva audiența și vei stârni aplauze.

Domnul York își dădu capul pe spate și râse cu ceilalți. Dinții lui albi străluciră și Lynne se trezi gândindu-se cât de atrăgător era. Imediat, se înfurie pe aceste gânduri. El nu era prietenul ei; judecând după cât era de încruntat când o privea, era dușmanul ei.

Se întoarse cu spatele la el și le vorbi celorlalți despre piesele de teatru jucate de elevi aici și despre orchestra de tineret a școlii, foarte apreciată.

După aceea, vizitară sala de gimnastică, laboratoarele și biblioteca, până când directorul își frecă jovial mâinile spunând:

– Acum, este ora ceaiului. Înapoi în biroul meu, domnilor, vă rog.

Se întoarseră înapoi pe coridor, într-o masă compactă și solemnă. Când se apropiau de cancelarie, ușa se deschise și apărură Ken, care-i făcu cu ochiul lui Lynne. Ea îi zâmbi larg, dorindu-și ca nimeni să nu fi observat micul schimb amical

dintre ei. Bineînțeles că dușmanul ei, cum îi plăcea să gândească despre inspectorul de engleză, văzuse, fiindcă expresia feței i se modifică o clipă – apăruse o urmă de amuzament pe chipul lui? – și se uită repede afară pe fereastră. Lynne îl privi pe furiș peste câteva momente, și văzu că era la fel de serios ca înainte și hotărî că i se păruse, că-și imaginase sclipirea de rîs din ochii lui.

Cu o ceașcă de ceai într-o mână și o farfurie de sandvișuri în alta, Lynne se uita neajutorată în jur, neștiind unde să se așeze. Pe neașteptate, fu prinsă de braț și condusă la un fotoliu din colțul camerei. Îi era ciudă că se îndatorase dușmanului ei, dar trebui să-i mulțumească, mai ales că el îi luă ceașca și farfuria și le plasă pe un loc gol de pe o masă din apropierea ei.

– Acum, domnișoară Hewlett.

Stătea drept în fața ei, blocându-i orice posibilitate de scăpare, ca și cum era hotărât s-o țină acolo până va termina cu ea, cu o mână în buzunar, în timp ce cu cealaltă își ținea ceașca.

– Spune-mi ceva, îi cercetă el fața cu ochii cenușii. Mă interesează răspunsul dumitale. După părerea dumitale, în vremea noastră, ce rol ar trebui să joace tradiția în viața unei școli?

Lynne cântări situația în minte. Se încruntă, suspicioasă. Să-i spună ce gândea cu adevărat, sau să-i debiteze platitudini? Optă pentru adevăr.

– Cred că tradiția, vorbi ea rar, este o îndatorire care te face să te simți ca într-o armură.

– Oh? făcu el ochii mari. De ce?

– Pentru că tradiția, se încălzi Lynne la subiectul ei preferat, te încorsetează. Dacă renunți la ea, îi zâmbi Lynne, obții libertate de mișcare. Vreau să spun că, în cazul unei școli, fără a fi legat de tradiție, devii mai flexibil în idei și poți adopta metode noi.

Se uită la el aproape rugător, ca să-l facă să înțeleagă ce încerca să spună. El păru că-și pierde siguranța la apelul din ochii căprui, dar își reveni și întrebă:

– Asta vrei să spui? Că tradiția te trage înapoi în trecut?

Don Wilkins, șeful departamentului de limbi, stătu ascultând un moment, sorbindu-și ceaiul.

– Este Lynne a noastră care-și exprimă opiniile scandaloase din nou? interveni el.

Chris York alese să-i ignore remarca și se întoarse iarăși la Lynne.

– Ei bine? insistă el.

– Da, asta vreau să spun. Tradiția te duce înapoi. Practicile trecute au fost bune la vremea lor, dar aplicate în afara perioadei lor istorice, te rețin de la viața practică și devin un anacronism.

– Vrei poate să spui că tot ce este vechi trebuie abandonat, fiindcă este vechi și nu nou?

– Bineînțeles că nu. Obiectez împotriva adeziunii la tradiție de dragul tradiției. Într-o școală nou creată poți veni cu idei noi fără să te simți vinovat că încalci tradiția.

– Corect. Înțelegând asta clar, spune-mi ceva, ceva ce mă nedumerește în lumina celor spuse de dumneata, spuse el cu o lucire de triumf în ochi. De ce naiba ai ales să lucrezi într-o școală legată de tradiție ca aceasta?

Lynne se simți ca și cum ar fi primit o lovitură. Deci aici vrusese el să ajungă? Nu o chestionase dintr-un interes prietenesc ci vrusese să-i întindă o cursă.

Domnul Spencer, șeful de la chimie li se alătură.

– Asta o întrebăm și noi mereu pe domnișoara Hewlett, îi spuse el domnului York. De ce nu păărăsește această „magazie veche“ cum o numește ea?

– Dar n-am numit-o niciodată așa, spuse Lynne șocată.

Domnul Spencer ridică din umeri:

– Așa mi s-a spus. Poate a fost o bârfă.

Lynne se ridică în picioare. Se săturase de această discuție.

– Lucrez aici, domnule York, fiindcă pentru mine este o provocare. O instituție de educație, încărcată intelectual cu bioxid de carbon, are nevoie de oxigen. Adică, are nevoie de o binevenită doză de aer curat, proaspăt, aer *educațional* proaspăt.

Se uită furioasă la cel care o interogase, îi spuse la revedere și plecă să-l caute pe director.

Îl auzi pe Don Wilkins mormăind ironic:

– Zel deplasat de misionar.

– Mulțumesc că ai venit, draga mea, spuse domnul Penstone, bătând-o părintește pe braț, neavând habar ce se discutase în colțul biroului lui.

Fără să se uite în urmă, ea ieși pe coridor, se îndreptă spre cancelarie, remarcând cu ușurare că era goală. Își adună lucrurile și se duse acasă într-o dispoziție proastă.

*

* *

În restul săptămânii, inspectorii erau văzuți intrând și ieșind din clase și făcându-și simțită prezența în diferite feluri. Din când în când, Lynne își zărea „dușmanul“ la câte un capăt de coridor. Odată îl văzu stând lângă sala de muzică și vorbind cu un membru al personalului. Altădată, trebui să treacă pe lângă ei în drumul spre clasă. Domnul York de-abia o privi. Colegul lui, dimpotrivă, o salută călduros și când se îndepărtă, îl auzi spunând:

– Fermecătoare fată, drăguță și foarte tânără ca să țină locul de șef de departament, nu crezi?

Răspunsul lui sarcastic fu:

– Da, foarte tânără, într-adevăr.

Lynne începuse să fie mai puțin supărată pe inspectorul de engleză. Analizase întrebările pe care i le pusese și hotărâse posomorâtă că fuseseră corecte și rezonabile. Poate că greșise îndreptându-și furia către el, când ar fi trebuit ațintită asupra colegilor ei, care vorbiseră despre ea în termeni atât de neprietenoși unui I.M.S. Dar, judecând după atitudinea lui, ori de câte ori o vedea, era clar că n-o iertase. Nu-și putea explica, dar acest lucru o întrista.

Mai târziu în acea zi, când cei trei prieteni stăteau la masa de prânz, Mary le spuse că fusese „verificată” de inspectorul lui Lynne.

– A comentat ceva? întrebă Lynne.

– A venit după aceea după mine și am avut o lungă discuție. Să știi că este un om foarte interesant. Nu înțeleg de ce ești așa de pornită împotriva lui. Are unele puncte de vedere neobișnuite.

Lynne se simți un pic geloasă profesional la gândul lungii discuții pe care o avusese inspectorul cu prietena ei. Ideea că pe Mary o tratase ca pe un egal și pe ea ca pe un copil zăpăcit, deși avea o diplomă luată cu brio, o mâhnea.

Era atât de obosită de gânduri încât nu-și ridică ochii până când Ken nu-i făcu semn cu cotul. Domnul York, ducând o tavă plină cu mâncare, se îndrepta spre masa lor.

Mary trase un scaun.

– Așezați-vă, domnule York, și fiți binevenit. Ce vă aduce aici?

– Sărăcia? Întrebă Ken cu un zâmbet.

Inspectorul păru să nu obiecteze la acest mod familiar de adresare.

– S-ar putea spune și așa după tratamentul de V.I.P-uri la care am fost supuși luna trecută.

Lynne crezu că detectează o notă de critică voalată, ceea ce implica faptul că el nu aprecia un astfel de tratament înalt. Asta îl ridică puțin în ochii ei.

Când se așeză la masă în fața ei, Lynne, care terminase de mâncat și se afla la cafea, se simți stingherită de apropierea sa. Păreau că nu avea ce să-și spună unul altuia, un lucru cu care era obișnuită, dar în timp ce-și mânca prânzul, el vorbi îndelung cu Ken și Mary. Le spuse despre reședința lui de la țară, și cât de mult iubea peisajul din Nordul Angliei.

– Ai fost vreodată în acele părți, domnișoară Hewlett?

Vocea lui o smulse din starea de visare.

– În Yorkshire? Nu, dar în curând se va ține o conferință acolo și presupun că o să mă duc.

Inspectorul păru interesat.

– Da? Atunci trebuie să găsești pe cineva acolo care să te ducă să-ți arate priveliștea. Cineva cu o mașină. N-ai fost niciodată la mlaștini? Trebuie să te duci neapărat. Numai că prin vâlcele nu trebuie să mergi cu mașina. Este o liniște la acele mlaștini, pe care n-o vei mai cunoaște nicăieri.

Mary era intrigată.

– Tăcerea este doar tăcere? Cum ați descrie asta?

– Există diferite feluri de tăcere. Aceasta este o tăcere pe care aproape o simți, o auzi. De fapt, este atât de intensă încât pare tangibilă. Știți, uneori, când vreau să las în urmă totul, sau când am o problemă dificilă de rezolvat, ori dacă mă simt deosebit de

emoționat – toți suntem în unele ocazii, poate nu crezi, domnișoară Hewlett, dar și eu sunt – îmi iau mașina și parchez acolo. Apoi ies și mă plimb printre câmpuri. Tăcerea de acolo are asupra mea efectul unui balsam.

– Cred, spuse Mary, că sunt multe ruine de mănăstiri în acea zonă.

– Sigur că sunt și multe în stare bună. Dar n-ar interesa-o pe domnișoara Hewlett. Pentru ea tot ce este vechi nu are valoare. Doar noul este de dorit, zâmbi el provocator spre Lynne.

Lynne se înroși.

– Este complet neadevărat și știți asta, domnule York.

El ridică din umeri indiferent la mânia ei și continuă să-și bea cafeaua. Mary și Ken se uitară nedumeriți la amândoi și schimbă priviri uimite.

Inspectorul își privi ceasul, înghiți restul cafelei și se ridică.

– Scuzați-mă. Trebuie să mă grăbesc. Multe mulțumiri pentru companie, își ridică el mâna a salut și-i părăsi.

– Se pare că a venit aici pentru tine, Lynne, fu comentariul lui Mary, dar eu cred în continuare că este un tip drăguț.

– Și mie mi se pare că este drăguț, încuviință Ken.

Lynne scutură din cap. Încă o înțepa acuzația lui nedreaptă.

– Pur și simplu nu sunt de acord cu el și nu voi fi niciodată.

*

* *

Următoarea zi era vineri și ultima din lunga săptămână de inspecție. În acea după-amiază, lucrurile părură să meargă prost pentru Lynne chiar de la început. Imediat după masa de prânz, pierdu catalogul și-l găsi abia după o lungă căutare, îngropat sub

un vraf de hârtii. Asta o făcu să intre în criză de timp, dar ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, descoperi că toate creioanele erau boante și trebuind să le ascută, întârzie și mai mult. Își luă tot ce avea nevoie și o luă la fugă spre clasă, încălcând regula de aur care le interzicea băieților să alerge pe coridoare.

Se apropie de clasă, mulțumită că măcar o dată, băieții de unsprezece-doisprezece ani erau foarte liniștiți. Se duse la catedră, ridică privirea, respirația i se opri și dădu să scape cărțile din mână. Acolo, în fundul clasei, era I.M.S-ul de engleză. Lynne intră în panică. Gura i se uscă și simți că n-o mai țin picioarele.

Domnul York se ridică în picioare.

– Continuă, domnișoară Hewlett. Fă abstracție de mine.

Cuvintele obișnuite, dar de data aceasta Lynne avu senzația că i se face rău. În minte i se înghesuiră tot felul de întrebări. De ce, de ce era aici din nou? De ce venise înapoi la clasa ei? Nu era neobișnuit ca un inspector să vină și a doua oară? Făcuse ceva greșit? Trebuia s-o întrebe pe Mary. Făcu un mare efort să se concentreze.

După ce-i împărți pe băieți, în grupe diferite, le spuse să-și mute scaunele, dar aceștia considerară o mare distracție să schimbe mobilierul și mai ales în fața inspectorului. Acești băieți erau prea tineri pentru a colabora cu ea în astfel de împrejurări neobișnuite, așa cum făcuseră băieții mai mari, și de acum încolo, fură foarte încântați s-o enerveze cu orice ocazie.

Îi simțeau nesiguranța și încordarea și-și dădură seama că nu-i putea controla nici pe ei, nici situația. Când îi căzu creta pe jos, ei râseră; când își încurcă notițele ei râseră din nou și până la urmă o apucă disperarea în efortul de a-i ține în ordine. Pe la jumătatea lecției, inspectorul își strânse lucrurile și ieși. Lui Lynne îi venea s-o ia la fugă și să plângă.

Totul merse prost și precis asta însemna sfârșitul pentru ea. Ceea ce o dureau cel mai tare era faptul că el putea fi plăcut cu prietenii ei, așa cum fusese la masa de prânz cu o zi în urmă și totuși, nu-i spusese nimic în legătură cu cea de-a doua inspecție la clasa ei. Vrusese s-o prindă pe picior greșit. Ei bine, reușise de această dată!

În cele din urmă, lecțiile de după-amiază luară sfârșit. Se duse în cancelarie, se așeză la masă și-și luă capul între mâini.

– S-a întâmplat ceva, Lynne? o întreabă Mary.

– Sunt doar obosită, mormăi aceasta.

– Vezi că ai un mesaj de la secretara directorului. Vrea să mergi în biroul lui imediat ce termini.

Pentru Lynne, asta însemna sfârșitul. Târându-se spre biroul directorului, cu fiecare pas pe care îl făcea, teama îi sporea. Dar ceea ce nu se aștepta să vadă când deschise ușa, era silueta inspectorului de engleză uitându-se pe fereastră, așteptând sosirea ei cu nerăbdare.

Capitolul 2

— Ah, domnișoară Hewlett, intră, intră, draga mea, o pofti domnul Penstone făcându-i semn să se așeze pe un scaun din fața biroului său.

Inspectorul școlar se întoarse și rămase rezemat de pervaz, cu mâinile în buzunare. Când Lynne se apropie să se așeze, el o privi încruntat.

Arăta palidă, nefericită și foarte nervoasă și când își ridică mâna să-și netezească părul, el observă că aceasta tremura. Brusc, se întoarse din nou cu spatele, iar lui Lynne îi veni să-i lovească spina cu pumnii.

— Acum, domnișoară Hewlett, își limpezi directorul vocea, am vrea să discutăm una sau două probleme cu dumneata. Nu va dura mult. Știu că vrei să te duci să joci tenis cu domnul Marshall. Asta faci în majoritatea serilor, după școală, nu?

Lynne încuviință din cap, gândindu-se unde voia să ajungă.

— Mă voi referi direct la obiect. Domnul York și cu mine, am analizat rezultatele unora dintre clasele duminale. Suntem neliniștiți de faptul că ele nu se ridică la standardul celorlalți profesori de engleză din departament. Poți explica asta?

Lynne își strânse mâinile pe poșetă și-și umezi buzele uscate.

– Da, cred că da. Vedeți, există o listă, fiecare grup din testele de examinare este emis de membri diferiți ai catedrei de engleză. Deci clasa mea va primi teste emise de alți profesori și metodele mele de predare diferă de ale lor iar întrebările se vor baza pe ceea ce predau ei.

– Dar există un program. Urmărești precis programul?

– Sigur, dar nu așa strict cum fac alții, poate îl aranjez în altă ordine.

Aici, inspectorul se întoarse de la fereastră și veni să se așeze cu mâinile în buzunare. Spuse fără a se uita la Lynne:

– Deci în final se ajunge la același lucru. Acoperi întreg programul până la sfârșitul anului școlar?

– Da, dar mă pot concentra și asupra altor lucruri.

Chris York ridică din sprâncene.

– Ca de exemplu?

– Ei bine, ezită Lynne sub privirea lui scrutătoare, vedeți, eu cred în munca de proiectare.

– Muncă de proiectare – la engleză? întrebă inspectorul, surprins.

Nota de scepticism din vocea lui o făcu să reacționeze.

– Munca de proiectare, domnule York, implică mult scris, luarea de notițe, citirea cărților de referință, romane, piese, poeme și așa mai departe.

Se opri pentru a-și recăpăta răsuflarea și inspectorul interveni:

– Există un alt punct pe care aș vrea să-l clarific cu dumneata, domnișoară Hewlett. Această citire de poezie la un magnetofon, cu fundal de muzică, ce rol are în predarea limbii engleze? întrebă el foarte sceptic. Și ceea ce înregistrau ei în cealaltă zi nu

avea nici o legătură cu poezia clasică menționată în programă. Dacă mă întrebi pe mine, semăna mai mult cu versuri bâlbâite și lipsite de sens, scoase din capetele lor.

– Domnule York, își aținti Lynne privirea asupra lui, chiar erau scoase din capetele lor. Și nu erau prostii. Într-o zi, aș vrea să vă arăt unele dintre poeziile lor.

El dădu din umeri de parcă ar fi spus „Nu mă convingi!”

Lynne continuă, neimpresionată de atitudinea lui:

– Imaginația și imaginile prezentate în poezia lor ar putea să rușineze oameni ca noi. Este o vârstă când poezia le vine în mod firesc, la fel de natural cum respiră.

– Dar de ce s-o pui pe muzică?

– Pentru că, domnule York, îl străfulgeră ea cu privirea, dacă v-ați fi deranjat să ascultați ca un observator imparțial, ați fi realizat cum le stimulează imaginația fondul muzical și adaugă un sens de dramă îngregii activității.

Se vedea că el nu era convins, iar domnul Penstone se simțea lăsat în afara problemei.

– Da, dar mai există și altceva, domnișoară Hewlett, spuse directorul. Îmi pare rău să-ți spun, dar o serie de părinți s-au plâns de felul în care predai lecțiile. Ei argumentează că și-au trimis băieții la această școală particulară pentru a primi un anumit tip de educație, în special academică și spun că dacă și-ar fi dorit ca fiii lor să primească o educație nouă, plină de idei aiurite, i-ar fi trimis la alt fel de școală.

– Adică vreți să spuneți că ar prefera modul învechit și stereotip de predare, strânse Lynne din pumni.

– Mi-au spus și că nu-și trimit copiii aici ca să se facă experimente pe ei, spuse domnul Penstone abătut.

– Dar metodele mele nu sunt experimentale, domnule director, strigă Lynne. Sunt metode încercate de o vreme în școli mai noi ca aceasta.

– Înțeleg, remarcă domnul Penstone cam acid, că în extrema dumitale tinerețe, ai vrea să dai la o parte tot ce este învechit – tinerii o fac de obicei, dar trebuie să înțelegi că nu toți sunt de acord cu dumneata.

– Dar metodele mele funcționează, domnule Penstone...

Aici interveni inspectorul.

– Da, domnișoară Hewlett? Dacă farsa la care am fost martor în această după-amiază are vreo legătură cu funcționatul, dă-mi voie să-ți spun că n-ai dreptate.

Vorbele lui tăioase erau calculate s-o rănească și Lynne se simți ca un animal hăituit.

– Din cauză că *dumneavoastră* erați de față, se zborși ea, acționând ca o influență deranjantă, nu numai asupra lor ci și asupra mea...

Domnul Penstone se sufocă din cauza obrăzniciei ei.

– Domnișoară Hewlett, *te rog!* Nu te adresezi așa unui inspector școlar al Maiestății Sale. Nu permit. Ar trebui să-ți ceri scuze!

– Îmi... îmi pare rău, domnule Penstone.

Refuza să-și adreseze scuzele unicei persoane care ar fi trebuit să le primească. În loc de asta, se uită la el, dar acesta îi întoarce privirea cu răceală și cu umbra unui zâmbet ironic. Aproape că-l auzea gândind „Deci o tulbur, nu?”

Foarte supărată că se dăduse de gol într-un asemenea grad, se întoarce spre director și continuă:

– Metodele mele funcționează, domnule Penstone, spuse ea cu sfidare, pentru că face ca acești băieți să-și folosească mintea, propriile lor minți. Când atacă un proiect se implică total, ca grup sau individualități. În dezvoltarea unui proiect sunt multe lucruri implicate – discuție, conversație, scris, citit, cercetare cu ajutorul enciclopediilor, cărților de referință și așa mai departe.

Domnul Penstone părea să înțeleagă câte ceva, deși totul era străin pentru el. Scutură din cap:

– Și altceva, domnișoară Hewlett. Nu numai părinții s-au plâns, dar s-au auzit rumori și din rândul personalului.

– Profesori de engleză?

– Unul sau doi. Dar și de la alte departamente. Vezi, elevii dumitale au cerut schimbare în metodele de predare și la alte materii. Dar, trebuie să fiu sincer, le plac lecțiile dumitale și insistă la alți profesori să-și schimbe tehnicile.

Un zâmbet de triumf luminează ochii lui Lynne, dar acesta dispăru când directorul își ridică mâna.

– Îmi pare rău, domnișoară Hewlett, părerea mea este că a învăța așa este prea ușor, chiar dacă este plăcut. Învățatul nu este o treabă de moment. Trebuie să intre în minte, ceea ce nu pare să se întâmple cu metodele dumitale de predare, cum demonstrează rezultatele examenelor.

– Dar v-am explicat rezultatele acestor examene.

Din nou, Chris York intră în față:

– Domnișoară Hewlett, i se adresă el ca unui copil retardat, trebuie să privim lucrurile în față. Examenele există și trebuie să fie luate. Examenele trebuie să fie trecute. Nu te poți sustrage de la ele. Elevii trebuie să fie pregătiți să le treacă și *în asta constă munca unui profesor*.

Lynne nu se mai putea lupta cu ei. Se simțea învinsă.

– Ce doriți să fac? tremură vocea ei.

Directorul se așază mai bine pe scaun. Părea încântat. Aceste ultime cuvinte păreau s-o fi convins.

Inspectorul se ridică, se duse la fereastră și se întoarse cu mâinile la spate, blocând lumina zilei.

– Ca inspector al Maiestății Sale, nu te pot obliga să-ți schimbi metoda de predare. Nu avem calitatea să facem acest lucru. Noi

putem doar sugera și sfătui. Sfatul meu este să te gândești mai mult la problemă și în final cred că vei vedea că în contextul acestei școli, istoria sa, reputația academică și metodele ortodoxe ale restului personalului, va trebui să-ți modifice ideile proprii și să le pui în practică așa cum se cere. Trebuie să adaug că oricât de mult ți-am admira munca de pionierat, în aceste circumstanțe nu-și are locul.

– Așadar, trebuie să renunț la ideile mele pentru a fi în rând cu ceilalți, să renunț la tot ce cred?

– Draga mea domnișoară Hewlett, vorbi inspectorul cu acurateță, când o să mai înaintezi în vârstă, o să realizezi că revoluțiile nu se pot face de unul singur. Va trebui mai întâi să-i convingi pe alții că ai dreptate, și o dată avut sprijinul lor, atunci vei putea spera să schimbi ordinea existentă a lucrurilor.

Lynne se ridică, răsuflând greu.

– Pot pleca acum, domnule Penstone?

Directorul strălucea de satisfacție. Inspectorul îi fusese de mare ajutor și atât de insistent...

– Sigur, draga mea. Mulțumesc că ne-ai ascultat.

Cu capul sus, se duse la ușă, o închise după ea și în loc să alerge în cancelarie se duse în biroul șefului de departament pe care avea dreptul să-l ocupe în absența titularului. Se așeză la masă, își puse capul în mâini și începu să plângă.

Se uită în jur, disperată. Nu mai putea sta aici, putea intra oricând cineva. Își luă poșeta și ținându-și batista pe față, fugi de-a lungul coridorului. Dacă privirea nu i-ar fi fost încetoșată de lacrimi, ar fi văzut că cineva venea către ea.

Când persoana ajunsese în dreptul ei, ea puse mâna pe clanță, deschise ușa și apoi o închise în urma ei, izbucnind în hohote de plâns convulsive.

Când Mary veni s-o caute, Lynne stătea pe un scaun uitându-se în gol și ofta din când în când ca un copil bătut.

– Lynne, draga mea! o mângâie ea pe păr, consolând-o. Ce s-a întâmplat?

– De unde ai știut că sunt aici? întrebă Lynne.

– Domnul York mi-a spus. A venit în cancelarie și se pare că te-a văzut intrând aici. Apoi a zis că el crede că ești supărată de ceva.

– Asta, declară Lynne, recăpătându-și îndrăzneala, este bomba anului, având în considerare că el este cauza necazului.

Apoi îi explică lui Mary tot ce se întâmplase.

– Au sărit pe mine ca doi câini flămânzi pe o bucată de carne, încheie ea.

Mary râse.

– Bună comparație! Înțeleg ce înseamnă.

– Ken a plecat acasă? întrebă Lynne uitându-se în oglindă. Ce rău arăt! Trebuie să mă spăl pe față.

– Dacă îți pui un pic de fard, va fi totul în regulă, o sfătui Mary, gânditoare.

Așa că Lynne se pudră și-și puse un strat de ruj mai gros ca de obicei.

– Ken este încă aici, răspunse Mary la întrebarea ei. Când i-am spus că ai fost chemată la director, a spus că te așteaptă.

Îl găsiră pe Ken în cancelarie, arătând îngrijorat.

– Ce naiba ți s-a întâmplat? Ți-a făcut bătrânul ceva? Arăți de parcă ai fi mâncat bătaie!

Râseră cu toții.

– Iată un mod drăguț de adresare al unui tânăr iubitei sale, comentă Mary. Repede, Lynne, nu te mai deranja să te schimbi în costum de tenis, ai o rochie foarte drăguță.

– Ba m-aș schimba, spuse Lynne când Ken îi prinse încheietura mâinii și o trase afară pe ușă.

– Hai o dată, femeilor. M-ați făcut să aștept destul, spuse el când o împinse afară în coridor, făcând-o să se izbească din greșeală de perete.

– Au! strigă ea frecându-și brațul.

Deodată își dădu seama că erau observați de cineva care stătea aplecat pe fereastră și spuse pe un ton plângăcios:

– Dacă o să săruți locul, o să-mi treacă.

Ken se execută și amândoi o luară spre scări ținându-se de mână.

– Bună seara, mormăi persoana care urmărise „tratamentul“, adresându-se lui Ken și privind-o pe Lynne cu răceală.

Tânăra îi aruncă un zâmbet sfidător, spunându-și: „Să nu crezi că m-ai făcut praf, măgarule“, sperând ca el să înțeleagă mesajul.

Imediat ce trecură de el, Ken șopti:

– Cred că omul urăște temperamentul tău.

– *El mă urăște?* explodă Lynne, apoi continuă cu o voce ridicată, dacă mă urăște la fel de mult cât îl urăsc eu, atunci într-adevăr mă detestă.

O luară la fugă spre terenul de tenis.

– Cu cine ai jucat până acum, Ken?

– Am încercat cu noua profesoară de la departamentul de limbi, Deidre Carson. Are un serviciu excelent, dar jocul ei nu este la înălțimea celui al tău. Totuși, nu joacă rău.

Lynne jucă bine.

Când se întâlniră la plasă între seturi, Ken comentă:

– Dai în minge de parcă mingea ar fi o versiune redusă a prietenului tău, inspectorul. Fiindcă veni vorba despre el, am senzația că am fost observați. Am văzut pe cineva la una dintre ferestrele de sus.

Lynne se uită repede în sus.

- Prea târziu, constată Ken. A plecat.
- Presupun că acum inspectează și jocul de tenis, să vadă dacă se ridică la standardul unui profesor de engleză, spuse ea cu amărăciune.
- Oh, scoateți-l din minte, și gândește-te la mine.

*

* *

Următoarea săptămână a școlii fu, prin comparație, plină de pace. Din când în când, Lynne vedea la distanță câte o persoană pe care în imaginația ei o asemuia cu mult urâtul ei dușman.

- Trebuie că mă urmărește, hotărî ea.

În fiecare zi a acestei săptămâni, intra în clasă cu teama în suflet, uitându-se în jur pentru cazul în care inspectorul s-ar fi întors s-o chinuie și să-i tulbure lecția. Bineînțeles, el nu veni și, la sfârșitul săptămânii, se relaxase considerabil, deși încrederea în propria capacitate de predare pe care o avusese înainte de sosirea lui și pe care el aproape o distrusese, nu-i mai revenise.

În fiecare seară, de câte ori era posibil, juca tenis cu Ken. Când trebuia ca șef de departament o împiedica, noua profesoară, Deidre Carson, lua locul ei. Lynne o plăcea pe Deidre, o fată drăguță și plăcută. Și Ken îi era recunoscător pentru ajutor, deoarece trebuia să se antreneze pentru campionatul zonal la care participa.

Cum serile de primăvară deveniră mai lungi, Ken o lua pe Lynne la râu. Ken era o persoană activă, care nu putea sta mult pe loc, așa că rareori mergeau la teatru sau la cinema. Într-o seară perfectă de sfârșit de aprilie, cam la trei săptămâni după inspecție, luară ceaiul într-o cafenea de pe țărm și închiriară o

barcă. În această ocazie, Ken mânuia barca, iar Lynne, în pantaloni roșii și pulover de aceeași culoare, stătea întinsă la celălalt capăt al bărcii, cu mâinile sub cap.

Îl auzi pe Ken murmurând:

– Hei, ia te uită cine-i aici!

Când el făcu cu mâna, Lynne, care-și ridicase capul, și-l coborî la loc, confuză. Aproape la același nivel cu ei, plimbându-se singur pe țârm, era Chris York.

– N-ai de gând să-l saluți? întrebă Ken.

– Nu, mulțumesc. Nu-mi salut decât prietenii.

– Încă ești supărată? Ești cam dură cu el, nu crezi? În fond, nu ți-a ruinat cariera.

Doar Lynne știa cât de mult rău făcuse încrederii în sine, entuziasmului și spiritului ei combativ.

– Chiar nu? Își întoarse ea capul.

– Pare un singuratic, reflectă Ken. Amintește-ți ce ne-a spus despre mlaștini, la care se duce când are nevoie de îmborsărire. Mă întreb ce face când este departe de casă.

– Se plimbă pe lângă râu, evident, spuse Lynne indiferentă.

Nu voia să fie pătrunsă de nici un sentiment de simpatie în ceea ce-l privea. Dacă era singur, era treaba lui. Trebuie că-i plăcea așa. Singurele dați când vorbise cu el nu făcuseră decât să se certe. Și slavă Domnului, asta nu era prea des.

Lui Lynne îi plăcea să țină locul șefului de departament și-i părea rău că se apropia de sfârșit. Domnul Blackham încă nu venise, dar existau unele zvonuri că s-ar pensiona. Dacă se dovedea corect acest lucru, atunci își va propune candidatura.

*

* *

Într-o seară de vineri, Lynne își strânse rufele murdare într-o sacoșă și se duse la spălătoria locală, parcându-și mașina în apropiere.

Intră în spălătorie, își puse poșeta pe un scaun liber și-și vârî rufele în singura mașină de spălat liberă. Puse detergent în sertarul corespunzător, dădu drumul la mașină și se așeză pe scaun. Lângă ea se afla o mäsută cu reviste, alese una și începu s-o frunzărească fără interes. În cealaltă parte a ei fu vag conștientă de un bărbat care citea un ziar și de cealaltă parte o mamă încerca să-și liniștească fetița neastâmpărată.

Bărbatul din stânga își coborî ziarul și după o pauză îi vorbi.

– Bună seara, domnișoară Hewlett.

Lynne fu cât pe ce să cadă de pe scaun. „Nu, nu putea fi adevărat!“ fu primul gând care-i veni în minte. Dar era.

– Neobișnuit loc de întâlnire, murmură el cu un zâmbet.

– A, bună, domnule York.

Descoperindu-i identitatea, fu încercată de cele mai extraordinare emoții. La început nu-i veni să creadă, apoi deveni straniu de neliniștită, și după aceea ciudat de nervoasă. Nu putea pur și simplu să se înțeleagă pe sine, dar presupuse că era o formă de reflex condiționat. Când reuși să se calmeze, spuse:

– Eu vin des aici, dar nu v-am văzut niciodată.

– Este prima dată. Cea care mă ajută fiind bolnavă de două zile – de obicei vine zilnic – mi-a sugerat în biletul ei că aș putea să-mi aduc rufele aici.

– Drăguț din partea ei, fu remarca banală a lui Lynne.

Ea își redeschise revista sperând ca el să renunțe și acesta se întoarse la cititul ziarului. După câteva minute de tăcere, el vorbi din nou:

– A trebuit să întreb o angajată de aici să-mi spună ce să fac. Habar n-aveam cum funcționează chestia asta.

Lynne zâmbi politicoasă.

– Cu timpul te obișnuiești, deși pare mai greu la început.
Ea tăcu iarăși, dar el voia să mai vorbească.

– Locul ăsta este destul de departe de unde locuiesc. Am venit cu autobuzul.

– Da? Nu cu mașina proprie?

– Nu. Este la garaj pentru niște defecțiuni, zâmbi el.

Lui Lynne nu-i părea chiar rău pentru el, dar ceva o îndemnă să spună:

– Eu am mașina în apropiere. Pot... ați vrea să vă duc până acasă?

El refuză mai întâi, spunând că stătea prea departe, dar fiindcă Lynne insistă, fără ca ei să-i facă prea mare plăcere acest lucru, acceptă oferta ei.

Odată rufele spălate, încărcară boccelele în mașină, iar Lynne conduse după instrucțiunile lui în cealaltă parte a orașului, până ajunge în fața unui bloc de apartamente luxoase.

– Vreți să intrați, domnișoară Hewlett? Mi-e teamă că este cam dezordine, așa că dacă nu acceptați, voi înțelege.

Lynne, care era pe cale să refuze, se răzgândi.

– Da, dar numai pentru câteva minute.

După ce luară liftul și ajunseră la etajul întâi, el propuse:

– Mă duc să fac niște cafea. Vreți să beți?

– Bine, dacă faceți...

Apartamentul era luxos mobilat, cu ferestre de la dușumea până în tavan, acoperite cu draperii de calitate superbă care dovedeau un gust excelent. Cine le-o fi ales – soția lui? se gândi Lynne.

– Vă rog să stați jos, strigă el din bucătărie, dar Lynne preferă să se plimbe prin cameră.

Se uită la cărțile de pe rafturi, la bufetul cu sticle de vin și apoi privirea îi fu atrasă de o fotografie. Era a unei femei

frumoase, tânără, cu ochi mari și zâmbet irezistibil. Pe fotografie era scris: „Dragostea mea pentru Chris. Angela ta“.

Lui Lynne i se opri răsuflarea. Era oare soția lui? Gândul că nu era un bărbat singur, așa cum presupuseseră ei, îl făcea să pară mai uman și când intră cu tava cu cafea și biscuiți, Lynne îi acordă cel mai dulce și sincer zâmbet pe care îl primise vreodată de la ea.

Efectul fu senzațional și el tresări, gata să scape tava din mână. Lynne se grăbi să-i ia tava și s-o pună pe măsuță, apoi se afundă într-un fotoliu, încercând să se relaxeze în compania lui.

– Vorbeați despre dezordine, dar unde este?

El îi întinse cafeaua, îi oferă un biscuit și se lăsă pe spate în fotoliul din fața ei.

– Aici nu-i prea rău. Ar trebui să vedeți bucătăria, cu mormanul de vase nespălate și dormitorul... să nu spuneți nimănui că patul este nefăcut! își coborî el vocea.

– Nici o grijă, nu voi scoate un cuvânt, răsă ea.

Vorbiră un timp și el îi povesti că era nou în district, fiind mutat recent în cursul serviciului și nu locuise mult în apartament. Îi spuse despre casa lui din comitat și despre părinții care locuiau acolo într-o casă modernă, cu grădini minunate.

– Undeva prin acest vraf de reviste, căută el într-un dulap, am un album cu poze cu vâlcelele din Yorkshire. Ah, uite-l!

Îi puse albumul în poală și se întoarse la fotoliul lui.

În timp ce ea examina fotografiile, el își încrucișă picioarele și o urmări printre gene. Ea nu era conștientă de acest lucru până când nu-și ridică privirea să întrebe ceva. Atunci, se înroși și-și coborî ochii.

Întoarse încă o pagină și exclamă:

– Ce fată frumoasă!

Era fotografia unei tinere într-un costum de baie din două piese, plimbându-se mână în mână cu Chris, pe o plajă.

El veni să se așeze pe brațul fotoliului lui Lynne.

– Asta? Nici nu știam că instantaneul mai este acolo. A fost luat în urmă cu șaisprezece ani, vezi după cât eram de tânăr. Aveam atunci spre douăzeci de ani. Cum au trecut anii peste mine!

Lynne îl privi și ochii li se întâlniră.

– Nu mi se pare, spuse ea fără să se gândească, apoi se îmbujoră.

– Mă flatezi, desigur, râse el.

– Nu este aceeași fată cu cea de pe bufet?

– Angela? Da, ea este.

– Este... soția dumneavoastră?

– Soția mea? Nu, nu sunt căsătorit, din păcate. Este de fapt o veche prietenă de a mea pe care o cunosc de ani de zile. Numele ei adevărat este Angela Castle, dar în scopuri profesionale, își spune Angela Castella. Este cântăreață, dă recitaluri la Festival Hall în Londra și are alte concerte în țară și peste hotare. Are o voce minunată. Locuiește aproape de părinții mei, printre altele.

El se duse înapoi la fotoliul său, nefiind pregătit să povestească mai departe, deși lui Lynne i-ar fi plăcut să afle adevărata lor relație.

Ajunse la sfârșitul albumului și-l închise cu un oftat.

– Unde locuiți, domnișoară Hewlett?

– Oh, într-un loc foarte civilizat, cum s-ar spune, în interiorul Kentului. Fără dealuri și vâlcele, ca în Yorkshire. Casa noastră este foarte simplă, construită prin anii „treizeci“. Părinții mei nu se mută, fiindcă tatălui meu nu-i plac schimbările.

Chris York râse:

- Evident că nu semeni cu el! Dar mama?
 - Trebuie s-o fi moștenit pe ea. Crede că schimbarea este esențială în viață... mă refer la schimbarea ideilor.
 - Se vede că ești fiica mamei!... Ai mai jucat tenis în ultima vreme? o întrebă el limpezindu-și vocea după un timp.
 - Cu Ken? Destul de des. El vrea să participe la campionat.
 - Joci bine. Te-am observat într-o seară, acum câteva săptămâni.
 - Da? se prefăcu ea surprinsă. Este din cauza antrenării mele de către Ken. El spune că nu i-aș fi de folos dacă n-aș juca bine, așa că mă străduiesc.
 - Presupun că vă veți căsători în curând? întrebă el după o pauză. Lynne se simți șocată.
 - Nu știu nimic despre asta. Sigur că am discutat despre căsătorie, dar suntem amândoi mult prea ocupați ca să ne gândim la asta.
 - Am auzit că ești logodită cu el.
 - Logodită? Poate neoficial, da.
 - Este un tip drăguț.
 - Da, este.
- Tăcerea se prelungea și el continua s-o observe. Lynne se simți un pic jenată și știu că exista ceva ce ar fi dorit să-i spună, care ar fi distrus atmosfera plăcută care-i învăluisese în ultima jumătate de oră.
- Domnule York?
 - Da, domnișoară Hewlett?
- El își încrucișă brațele și așteptă.
- Vă reamintiți conversația noastră din biroul directorului?
 - Îmi amintesc, răspunse el încordându-se. Îmi vorbești ca I.M.S. sau ca unei cunoștințe? Sper că ultima variantă, eu nu amestec niciodată treaba cu plăcerea.

– Păi... ca unui I.M.S., cred.

– Păcat. Continuă, totuși.

El se ridică în picioare și-și puse mâinile în buzunare – atitudinea lui favorită după cum remarcă Lynne – și se uită în jos la ea.

– Aș vrea să vă spun că ținând cont de sugestia dumneavoastră, mi-am schimbat metoda de predare și am devenit mult mai strictă, deși nu-mi place.

El se duse la fereastră și se uită la grădina care înconjura clădirea. După un minut sau două, spuse scurt:

– Bine.

– De asemenea, vreau să vă spun că dacă zvonurile despre pensionarea șefului de departament se confirmă, aș vrea să candidez pentru post.

El se întoarse brusc.

– Ți-ai pierde timpul.

Acum era doar un I.M.S. fără urmă de prietenie în el, în ciuda faptului că ea stătea în salonul lui și-i era musafiră. Ei bine, ea o căutase. Insistă totuși, riscând să-l înfurie.

– Aș vrea să menționez că fac această muncă de șef al departamentului de săptămâni întregi. N-au existat plângeri.

– Și care-i diferența? întrebă rece.

– Dovedește că pot face această muncă. Departamentul a mers cum trebuie cât timp a fost în sarcina mea.

– Nu te păcăli singură. N-ai apărea pe nici o listă.

Lynne se înfurie de tonul său. Toate resentimentele împotriva lui se întoarseră. Uită unde era și cine era el.

– Nu, răbufni ea. N-am nici o îndoială că v-ați asigurat să fie așa!

Și el era supărat, foarte supărat într-adevăr.

– Eu! Ce legătură am cu asta?

– Ar trebui să știi. Ați început tot acest necaz al meu.

Acuzația ei era nedreaptă și ea o știa.

– Eu am început? Oh nu, domnișoară Hewlett, n-am început eu. Nu-i nevoie să-ți distrug șansele la acest post, chiar dacă aș putea, ceea ce n-aș face. Există alții. Nu-ți dai seama că mulți dintre părinții care se plâng și chiar unii profesori au prieteni în consiliul școlii? O dată ce s-ar afla că vrei să candidezi pentru post, și-ar folosi influența ca să te țină pe dinafară – neoficial, bineînțeles. Și în fond, consilierii sunt cei care decid.

Lynne realizează că toate acestea ar putea fi adevărate, dar îi purta pică fiindcă i le dezvăluisese într-o manieră atât de brutală. Simți cum lacrimile îi înțepă pleoapele și o cuprinse disperarea ca speranțele să nu i se materializeze. Putu doar spune, cu o voce slabă:

– Mă scuzați. Mulțumesc pentru cafea, domnule York.

El înclină din cap și o conduse politicos până la ușă.

– La revedere, domnișoară Hewlett. Mulțumesc că m-ai adus cu mașina.

Când plecă și porni mașina, se gândi cu un oarecare regret:

„A fost sfârșitul unei prietenii frumoase, care a durat doar o oră“. Știa că nu putea învinui pe nimeni, ci doar pe ea însăși.

Capitolul 3

Mai erau câteva săptămâni până la festivalul școlar de muzică și dramă. Pavilionul Riverside, o sală foarte modernă de concert, fusese aleasă ca loc adecvat pentru prezentare. Era o construcție creată de un arhitect care avusese mână liberă în proiectare, elegantă și înconjurată de flori.

Lynne aranjase cu un grup de elevi entuziaști să facă o repetiție la școală, într-o sâmbătă după-amiază. De fapt, era o versiune a grupurilor cu care lucrase în clasă înainte de a fi forțată să abandoneze metodele ei de predare.

Fiindcă era liberă, Lynne purta pantalonii ei roșii, pulover și jachetă asortate. Încercă să nu-i dea importanță paznicului ce-și ridicase o sprânceană când intră în școală și se duse drept în clasa ei. Luă magnetofonul din debara și-l puse pe catedră. Cum era greu, hotărî să-i aștepte pe băieți.

Un grup de elevi de optsprezece ani intră în clasă. Se așezară în fața ei și o priviră uimiți. Apoi, unul dintre ei scoase un fluierat:

— Ne place cum sunteți îmbrăcată, domnișoară Hewlett.

Un altul întrebă:

- Vă întâlniți cu prietenul dumneavoastră?
- Nu. Mă duc să mă văd cu o prietenă, după asta.
- De ce vă pierdeți timpul cu o prietenă?

Râseră cu toții și pentru că totul era așa de firesc, acceptă admirația acestor tineri atât de drăguți.

– Sala de muzică este liberă? schimbă ea subiectul. Plecăm imediat.

Băieții strânsesă o colecție ciudată de instrumente muzicale. În afară de vioară și chitară, pe care doi băieți le aduseseră cu ei, împrumutaseră de la magazia școlii un xilofon, clopoței, mandolină și talgere. La intrarea în sala de muzică așteptau niște tineri membri ai corului școlii. Vocile lor frumoase urmau să însoțească sunetele instrumentelor. Pe acest fundal muzical, băieții mai mari își citeau propriile poeme.

Entuzismul lor era atât de mare încât mai rămaseră încă două ore, până când paznicul veni să-i anunțe că vrea să încuie.

Toți erau încurajați în eforturile lor și Lynne era încântată de rezultat. Asta, declară ea, va face ca tehnicile convenționale să pară prăfuite. Poezia compusă de acești tineri, care în curând părăseau școala pentru a se duce la universități, era plină de imaginație și, pusă pe muzică, efectul dramatic era mărit.

Le mulțumi elevilor, își aruncă jacheta roșie pe umeri, hotărâtă să meargă pe jos în loc să ia un autobuz, fiindcă, fiind o zi atât de frumoasă, își lăsase mașina acasă. În buzunar avea o pungă cu pâine uscată și o luă spre râu pentru a hrăni rațele și lebedele.

Se lăsă pe vine pe mal și începu să cheme păsările, dar acestea nu păreau interesate să vină. Stătu așa lungă vreme, cu mâna întinsă ținând pâinea.

Se apropiară pași și o voce masculină gravă, întrebă:

– Nu le este foame?

Lynne tresări de uimire și jacheta îi căzu de pe umeri. O ridică repede și și-o puse pe mână.

– Bună, Lynne, spuse Chris York zâmbind și făcând-o să-i tresară inima că-i spusese pe nume, nu înțeleg de ce aceste creaturi nu se înghesuie să ia pâinea.

Se îmbujoră când privirea lui se plimbă încet peste ea și văzu aceeași admirație ca pe fețele tinerilor, mai devreme în acea după-amiază.

– Te întâlnești cu prietenul tău?

Lynne râse și-i spuse că aceeași întrebare i-o puseseră cu două ore în urmă băieții din formație.

– Nu sunt surprins, în această îmbrăcăminte care atrage privirile, comentă el sec. Ei, te întâlnești?

– Ce, să mă întâlnesc cu Ken? scutură ea din cap. El se duce în fiecare sâmbătă după-amiază la clubul băieților, să-i antreneze la crichet și fotbal. Eu sunt în drum spre Mary. M-a invitat la ceai și vrea s-o aranjez la păr.

Chris îi arată:

– Uite o bancă goală. Hai să stăm jos. Am vrut să te contactez toată săptămâna, dar am avut de lucru. Aici, dă-mi pâinea.

Luă bucățile de pâine și le azvârli în mijlocul râului.

În timp ce stătea și-l aștepta să vină la bancă, ea fu încercată de senzațiile pe care întotdeauna le simțea în compania acestui om, teamă, anxietate și frica să nu fi comis vreo greșeală în ochii lui. Oare ce greșise acum?

Dar ea nu greșise cu nimic.

– Acum câțva timp, îi spuse el, am întrebat dacă există o societate muzicală în district, la care aș putea participa. Mi s-a

spus că este o astfel de societate și că secretara este o domnișoară Lynne Hewlett, de la o adresă din acest oraș. Ai putea fi tu, din întâmplare? întrebă el zâmbind.

– Sigur că da, și ne-ar face plăcere să te primim în grupul nostru, domnule York, râse Lynne. Suntem întotdeauna bucuroși să înrolăm noi membri. Ne întâlnim o dată pe lună în casa președintelui nostru.

– Când este viitoarea întâlnire? se interesă el, scoțându-și agenda din buzunar.

– Joia viitoare.

– Bine. Sunt liber. Cum ajung acolo?

– Cred că cel mai bine ar fi să ajungi la mine, să parchezi mașina pe alee și apoi te duc cu mașina mea și te prezint celorlalți. Ți convine?

El răspunse că-i convenea de minune.

– De obicei o iau și pe Mary, așa că putem merge împreună. Ken vine cu mașina lui. Sper... ezită ea, privindu-l cu îndoială.

– Ce speri?

– Sper să-ți placă genul de muzică pe care îl cântăm. Vezi sunt în special piese clasice de Beethoven, Mozart, Brahms și așa mai departe. Nici unul dintre noi nu apreciază bucăți mai ușoare. Sper ca muzica noastră să nu ți se pară prea elevată.

Chris o privi întrebător.

– De-abia aștept să aud, să văd dacă-mi place. În fond, dacă nu, nu este nevoie să mai vin, nu?

Lynne fu nedumerită de tonul vocii lui, dar constată că expresia îi rămăsese complet serioasă.

Se lăsă o lungă tăcere. Lynne auzea clipocitul valurilor lovindu-se pe țărmuri, adierea vântului printre frunze și strigătele îndepărtate ale copiilor care se jucau. Pacea locului se

infiltra în ea. Avea un efect extraordinar de calmare, ceva ce părea să aibă nevoie în prezența bărbatului care stătea lângă ea.

Întoarse capul spre el.

– Te vezi mâine cu Ken? întrebă Chris.

De ce îl interesa așa de mult de Ken?

– Da. Mergem din nou la râu, cred. Luăm ceaiul.

– Îți place râul, nu-i așa? Te-am văzut aici acum o săptămână.

Cel puțin, spuse el amuzat, am văzut ceva roșu mișcându-se în fundul bărcii și am presupus că erai tu!

Râseră împreună, apoi el zise:

– Voi fi plecat din oraș din această seară până luni.

Cu o voce deliberat indiferentă, ea întrebă:

– Pleci departe?

– La Londra, pentru weekend, încuviință el. Mă întâlnesc cu o prietenă pe care n-am văzut-o de câțva timp. Cred că ți-am spus despre ea – Angela Castella, cântăreața?

– Da, mi-ai spus.

Deci, se întâlnea cu Angela în oraș. Lynne simți o înțepătură ciudată în inimă, dar o alungă repede. Putea să se întâlnească în oraș cu cine dorea. Nu era treaba ei.

Ea se ridică.

– Ne vedem joia viitoare, domnule York. Pe la șapte și un sfert, lângă casa mea? La revedere, un weekend plăcut.

El luă mâna întinsă de ea și o reținu.

– Mulțumesc. Apropo, Lynne, numele meu este Chris.

– La revedere... Chris.

– Așa-i mai bine, spuse el.

*

* *

Era o după-amiază perfectă. Lynne și Ken legaseră barca de un copac de pe mal, luaseră ceaiul într-un loc retras, la umbră, iar acum Lynne, care stătea întinsă pe iarbă, ațipise. Cel puțin așa credea Ken, care fuma și privea cum trec bărcile. Ocazional, se uita la Lynne să vadă dacă se mișcă. Dar Lynne nu se gândea deloc la Ken. Se întreba dacă Chris se bucura de vizita lui la Londra și dacă cinase și dansase cu iubita lui și ce făcea acum.

Se întreba dacă Angel, așa cum o numise el, își mai pierduse din strălucirea frumuseții cu trecerea timpului. Chiar erau logodiți? Și dacă era așa, de ce nu se căsătoriseră cu ani în urmă?

Ken începu o a doua țigaretă, ceea ce era neobișnuit pentru el și o strigă încet:

— Lynne?

— Da, Ken, se mișcă ea imediat.

— Care a fost rezultatul certei tale cu directorul și I.M.S.-ul? Cine a câștigat?

Lynne se rostogoli și-și sprijini obrazul în palmă.

— Bine, n-am fost singură împotriva a doi. Eram una împotriva mai multora. Sau așa m-au lăsat să cred. Ken? Întrebă ea ridicându-se în capul oaselor. Știi cine s-a plâns despre mine? Mary n-a fost una dintre ei, nu-i așa?

— Nu știu cine au fost, Lynne, dar știu că Mary nu este amestecată. S-a discutat ceva în cancelarie despre tine și metodele tale. Nu le plăceau, mai ales celor mai bătrâni.

— Vrei să spui că cei care erau prea bătrâni și se temeau să-și schimbe metodele, și care au văzut în mine o amenințare?

Ken ridică din umeri.

— Așa presupun.

Lynne se lungi, întorcându-și fața în altă direcție.

– Ar fi trebuit să auzi ce mi-a spus I.M.S.-ul. I-a ținut isonul directorului tot timpul. Nu-l voi ierta niciodată pentru ce mi-a făcut în acea zi. Mi-a distrus încrederea în mine și respectul de sine.

Ken azvârli țigara și se aplecă peste ea.

– Oh, Lynne, hai să uităm despre muncă și I.M.S. și să ne gândim la noi.

Îi luă obrazul și-i îndreptă fața spre el. O sărută ușor, dar ferm.

– Lynne, te iubesc. Mărită-te cu mine și atunci poți să nu mai profesezi și să-i dai dracului pe toți.

O trase spre el și de data aceasta buzele lui deveniră mai exigente.

La început, ea îi dori sărutul, îi făcu plăcere și-l încurajă. Apoi, în minte îi apără imaginea unei fete chipeșe și arogante, cu o gură hotărâtă și ochi de oțel, cenușii. Imaginea o înspăimântă prin semnificația ei. Se împotrivi sărutului lui Ken, încercând să-și îndepărteze gura și reuși să-l împingă.

El era jignit și nedumerit.

– Ce s-a întâmplat?

– Îmi... îmi pare rău, Ken. Presupun că n-am... dispoziția necesară, respiră ea greu. Nu-ți pot da încă un răspuns, Ken. Te rog, mai ai un pic de răbdare.

– Răbdare? Nu sunt un sfânt, Lynne, doar un bărbat cu sentimente obișnuite. Când sunt cu tine așa, nu mă gândesc la răbdare. Înțelegi ce vreau să spun?

Lynne se ridică și-și netezi părul. Încă tremura de frica imaginii care-i apăruse în minte.

– Hai să mergem, Ken.

În timp ce vâsliră spre debarcader, Ken fu bosumflat și tăcut, dar imediat ce o luară pe potecă, mână în mână, buna dispoziție

îi reveni. Când se opriă la chioșc să ia o înghețată, vorbeau și râdeau ca și cum nimic nu se întâmplase vreodată între ei. Dar Lynne nu-și putea scoate acea față din minte.

*
* *

Marti după-amiază, cancelaria era plină de larmă.

– Uite-o, strigă Bill Warner, unul dintre profesorii de engleză, când intră Lynne și se duse la masa ei. Uite, Lynne, I.M.S.-ul pe care-l iubești atât de mult... fotografia lui este în ziar. Arată-i-o, Mary.

Lynne se uită la fotografie. Era Chris, pe o stradă celebră din Vestul Londrei, cu o femeie frumoasă agățată de braț.

Mary citi tare subtitlul: „Domnișoara Angela Castella, binecunoscuta cântăreață, fotografiată în Londra cu un prieten, domnul Christopher York. Întrebată dacă era adevărat că erau logodiți și urmează să se căsătorească, domnișoara Castella a râs și a spus: Suntem doar vechi prieteni“.

Toți râseră și Mary împături ziarul și-l puse în sertar. Lynne râse cu ei și-și întoarse fața, încercând să-și controleze emoțiile. De ce era atât de tulburată, nu-și putea închipui. Deci așa stăteau lucrurile între Chris York și Angel a lui? Deveni conștientă că trebuia să și-l scoată pe om din minte o dată pentru totdeauna.

Pe măsură ce trecea săptămâna, Lynne se simți tot mai deprimată. Pe de altă parte, Mary părea să devină din ce în ce mai senină. Lynne era bucuroasă, fiindcă Mary nu avusese o viață ușoară.

Într-o zi, îi povestise lui Lynne despre căsătoria ei nefericită. Avusese șaptesprezece ani când se măritase cu un bărbat cu

câțiva ani mai mare ca ea. La două luni după nuntă, el o părăsise spunându-i că se va întoarce când va mai crește. Bineînțeles, n-o făcuse și ea trăise singură de atunci. Se întorsese la numele ei de fată.

Lynne spera în secret ca soțul lui Mary să se întoarcă într-o zi. Uitându-se la fața radioasă a lui Mary, Lynne începu să se întrebe dacă acea speranță secretă devenea realitate. Așteptă ca Mary să-i spună la momentul potrivit.

Lynne avusese propriile ei necazuri. Întâmpinase o serie de dificultăți pentru a se întoarce la vechile metode de predare. Se simțea înghesuită într-un colț unde n-avea scăpare. Conflictul între datorie – să revină la metodele învechite, și dorința – să continue cu noile metode pe care le iubea atât de mult, îi afecta nu numai munca, ci și înfățișarea. Resentimentul pentru cel care era cauza tuturor necazurilor și care se mai micșorase, începu din nou să crească. Simțea o dorință nebună să-l rănească așa cum o rănisese el și descoperi că era necesar să-și țină în frâu emoțiile.

*

* *

Când veni ziua întâlnirii societății muzicale, Lynne era ncordată ca un arc. Hotărî să îmbrace o rochie nouă pentru ocazie. Era de un roz viu, din jerse ușor, cu guler înalt, mânecă trei sferturi și i se potrivea perfect, punându-i în evidență liniile armonioase ale trupului.

– Culoarea aceasta îți vine foarte bine, comentă Mary. Ar trebui să porți mai des roz.

Era târziu și când coborâra scările, Lynne se întrebă dacă Chris York uitase de aranjamentul lor, dar când ajunseră la ușa de la intrare, el urcă treptele să le întâmpine. Arăta vesel și fericit.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am avut treabă și am luat în grabă un ceai. Putem pleca?

El merse lângă Lynne spre mașină și ea se luptă să-și controleze bătăile inimii.

– Ce mai faci, Lynne? Îmi pare bine să te văd din nou. Muncești prea mult? o întrebă el privindu-i fața și încruntându-se ușor.

Înainte ca Lynne să-i poată răspunde, Mary îi spuse despre fotografia pe care o văzuseră cu toții, a lui și a tinerei doamne.

El râse, ca și când lucrul era lipsit de importanță.

– Să nu crezi niciodată tot ce citești în ziare, le spuse el. Am avut un weekend bun, totuși.

Cu acestea, subiectul fu dat la o parte.

Ajunseră în curtea unei vile mari și moderne, așezată la distanță de vecini și adăpostită de copaci.

Chris spuse că era impresionat de reședință.

– Nu sunt probleme financiare aici, constată el. Din ce trăiește proprietarul?

– Conduce un magazin de aparatură electronică muzicală în oraș, îl informă Lynne. Apropo, numele lui este Michael, Michael Weillis.

Fură întâmpinați de soția lui Michael și conduși într-o încăpere largă și plăcută, cu covoare luxoase, mobilă ornamentală și un impozant șemineu. Pe raftul de deasupra acestuia stătea un cap sculptat al lui Beethoven. Uși de sticlă dădeau spre o grădină plină cu flori.

- A venit Lynne, Michael, îl strigă soția când intră.
Michael Willis apărură imediat și o răpi companionilor ei.
- Prezintă-l pe Chris celorlalți, vrei, Mary? strigă ea peste umăr în timp ce Michael o ducea să cunoască un străin chipeș.
- Un nou membru de înrolat, Lynne. Pune-l pe listă înainte să se răzgândească, râse el și plecă să discute cu ceilalți.
- Bună, Lynne, spuse străinul. Sper că nu te deranjează să-ți spun pe nume, dar se pare că toți se adresează aici așa. Al meu este Tony Arnold, apropo. Sunt reporter la *Mildenhead Gazette*, dar n-am venit în interes profesional. Îmi place muzica. Pot să mă alătur cercului vostru de muzică?
- Am fi încântați, Tony, zâmbi Lynne ochilor lui albaștri, remarcându-i înălțimea și înfățișarea frumoasă.
- Admirația fu reciprocă. Din acel moment el n-o mai părăsi pe Lynne. Încăperea se umplu repede și Lynne îl observă pe Ken intrând cu Deirdre Carson după el.
- Bună, Deirdre, spuse Lynne. Sunt surprinsă să te văd aici. Ți s-a dezvoltat brusc gustul pentru muzica clasică?
- Ken răspunse în locul ei.
- S-a gândit că ar dori să încerce, așa că am luat-o de acasă cu mașina.
- El se înroși ușor și se uită un pic vinovat la Lynne, dar aceasta părea indiferentă.
- Deirdre prinse posesiv brațul lui Ken.
- Hai să găsim un loc, Ken, înainte de a se ocupa toate.
- În timp ce ei se așezau, Lynne se încruntă, apoi alungă îndoielile care-i veniseră în minte la vederea celor doi împreună.

– Stai jos, Tony, în timp ce eu fac anunțul.

Se duse în față, și se întoarse spre audiența grupată într-un semicerc la un capăt al camerei. În timp ce aștepta să se facă liniște, îi văzu pe Chris și Mary adânciți în conversație și observă că se simpatizau reciproc. Când toți tăcură, ea citi programul pentru acea seară, adăugând că în pauza de cincisprezece minute se pot servi cu cafea și fursecuri.

Luă loc lângă Tony. Michael, care stătea lângă echipamentul stereo de înaltă performanță, apăsă pe buton și începu muzica.

Când muzica dragului ei Beethoven umplu camera, Lynne se retrase într-o lume privată, de sunete magnifice și fu în stare să se relaxeze pentru prima oară după săptămâni de zile. Închise ochii. Pe măsură ce muzica progrese, necazurile ei dispărură și problemele i se părură, într-un fel, rezolvabile.

Urmără mai multe înregistrări și când ultimele note se pierdură, înaintea pauzei, ea reveni la lumea reală. Se ridică și ceru voluntari care să distribuie cafea.

Tony îi pretinse imediat atenția. În timp ce vorbeau, se uită la Ken și-l văzu cum o urmărește cu o oarecare iritare în priviri. Inima îi tresări când se gândi „Atât de mult pentru Deirdre Carson“.

După un timp, Lynne se scuză față de Tony și se duse printre scaune să discute cu Chris și Mary.

– Îți place, Chris? întrebă ea.

– Da, mulțumesc, spuse el rezervat.

– Îmi pare rău dacă te-ai plictisit, replică Lynne acru. Îți amintești că te-am întrebat dacă genul nostru de muzică este pe gustul tău. Dar n-are importanță, poate putem aranja o seară de muzică mai ușoară, ca să-ți placă, să spunem Gilbert sau Sullivan, sau ceva asemănător.

Chris abia râse și se întoarse cu spatele. Lynne se simți jignită și de aici încolo îl ignoră. Vorbi câteva minute cu Mary, spunându-i că acum se adăugase un jurnalist grupului lor. Când se întoarse la locul ei, îl găsi pe Tony nerăbdător să continue conversația întreruptă.

Ea era ridicol de încântată de atenția dată de el. Într-un fel, îi alina sentimentul de pică provocat de comportamentul lui Chris.

– Spune-mi cine sunt cei de aici, Lynne, spuse Tony uitându-se în jur, ca un ziarist ce era. De exemplu, proprietarul acestei case superbe...

– Este Michael Willis – l-ai cunoscut – este cel cu fața roșie cu care vorbeam când ai intrat. Se ocupă de echipament muzical electronic. Este președintele cercului nostru de muzică. Are un mare magazin în oraș. Apoi sunt eu – secretara, profesoară de meserie.

– Tu, profesoară? Nu vorbești serios. După cum arăți, ai putea fi model.

– Mă flatezi, Tony.

Privirea lui de apreciere îi aduse roșeață în obraji. El o rugă să continue și se întoarse să se uite la cei din spatele lui.

– Cine este tipul din spate cu părul șaten, foarte sigur pe sine, care vorbește cu o femeie?

Inima lui Lynne stătu în loc. Văzu cum Chris o privește întrebător și se întoarse repede la loc.

– Este Chris York, inspector școlar.

– Da? Știi ceva, i-am văzut fața undeva înainte. La naiba, nu-mi amintesc pe moment unde, dar dacă o să mă gândesc bine, îmi voi aminti. Am sentimentul că mi-ar fi de folos.

Apoi, orice conversație încetă și sunetele muzicii umplură iarăși camera.

Când acordurile finale ale ultimei înregistrări muriră, lumea aplaudă. Ken își croi drum prin mulțime și-i spuse lui Lynne:

– O duc pe Deirdre acasă.

Arăta ca un băiețel sfidător și plecă iritat când ea îi spuse că era o idee bună, întorcându-se pentru a-și continua discuția cu Tony.

Mai târziu, Mary se apropie și-i atinse brațul.

– Îmi pare rău că întrerup, Lynne, zâmbi ea dulce lui Tony, dar este timpul să plecăm.

Lynne își luă la revedere de la el și plecă împreună cu Mary în căutarea lui Chris.

Îl găsiră vorbind însuflețit cu Michael, care-i explica plin de entuziasm virtuțile aparatelor lui muzicale.

– Trebuie să fi costat o avere, spuse Chris.

Michael încuviință râzând, apoi își strânsesă mâinile și se despărțiră.

– Te las pe tine întâi, îi spuse Lynne lui Mary, care stătea în spatele mașinii.

Când ajunseră la capătul drumului, Mary propuse:

– Lasă-mă aici. Vreau să merg puțin pe jos. Nu este departe.

Se dădu jos din mașină, spuse noapte bună și dispăru în întuneric.

Lynne conduse în tăcere și după câteva minute, Chris întrebă:

– De ce ești așa tăcută? Supărată că iubitul tău conduce o altă fată acasă?

Părea amuzat și ea se enervă.

– Cătuși de puțin.

Chris se prefăcu să nu dea atenție notei ascuțite din vocea ei.

– Bine, bine, am glumit. Oricum, nici tu nu te-ai descurcat așa de rău. Frumos tip, acel jurnalist.

Lynne refuză să muște din momeală.

Era încă destul de devreme când ajunseră la locuința lui Lynne, așa că ea se simți obligată să-l invite înăuntru, așa cum făcuse și el. Se irită când el acceptă imediat.

Când urcau scările, ea strigă:

– Am venit acasă, doamnă Walters.

– Bine, draga mea, spuse proprietăreasa cu părul sur și față blândă, făcându-și apariția. Bună seara, domnule Marshall, salută ea, apoi privindu-l pe Chris, rosti: scuzați-mă, sunteți altcineva.

Lynne făcu prezentările cu oarecare jenă. După aceea, vâri nervoasă cheia în broască, deschise ușa și intrară. Chris se uită în jur cu interes.

– De obicei, descoperi cum sunt oamenii când intri în casa lor. Mereu m-am întrebat oare cum este domnișoara Lynne Hewlett?

– Sunt o simplă fată muncitoare.

– Chiar? o examinează el gânditor. Nu asta este părerea mea. Este foarte plăcut aici, constată el uitându-se în jur. Nu-i rău pentru o locuință. Ai și bucătărioară? se interesează el mergând spre cămăruța ce servea drept bucătărie. Nu este rău deloc. Unde dormi?

Lynne îi explică jenată cum în fiecare noapte transformă canapeaua în pat.

– Cum ai găsit acest loc, printr-un anunț?

– Nu. Prin oficiul de închiriere.

El se duse la fereastră.

– Vederea nu este prea grozavă, dar nu poți avea totul, nu-i așa? îi aruncă el un zâmbet strălucitor care o făcu să i se oprească inima în loc.

Ea refuză să-i întâlnească privirea provocatoare și întrebă:

– Cafea?

El încuviință și-i examinează cărțile din rafturi.

– Ce cărți erudite sunt aici, pentru o femeie așa de tânără.

– Nu pot spune că le-am citit încă pe toate, strigă ea din bucătărie.

– Dacă nu le citești acum, precis o vei face după ce te vei mărita.

– Mărita? tresări inima lui Lynne.

– Ce o să faci? O să te muți la Ken?

– Ăă... nu am discutat acest aspect, dar mă îndoiesc. Locul unde stă Ken nu este suficient de mare.

El se sprijini de tocul ușii bucătăriei și o studie. De ce naiba trebuia să fie atât de atrăgător? se întreabă Lynne cu disperare. Deveni confuză sub privirea lui scrutătoare, în timp ce pregătea cafeaua. De ce avea întotdeauna acest efect asupra ei? După o pauză, el vorbește:

– Lynne, participi precis la acea conferință de la Harrogate?

– Da. M-am înscris și mi s-a rezervat un loc.

– Și eu merg.

Ceștile se clătină pe tavă și el sare să o ajute. Măinile lor se atinseră și prin brațul lui Lynne păru să treacă un șoc.

– Lynne? îi caută el privirea. Aș vrea să vii cu mine. Vreau să spun, zise el privind-o ironic ochii măriți, că oricum merg cu mașina mea. Te-aș putea lua. Înțelegi, îmi vizitez și părinții, locuiesc doar la cinci mile de centrul de conferință.

Lynne ezita și avea îndoieli.

– Dar cum aranjez cu școala?

– Intervin eu, dacă este necesar. Va fi o călătorie plăcută, să știi, și ușoară, în majoritatea drumului.

În sinea ei, era speriată la gândul de a petrece atât de mult timp în compania lui. Ce ar avea de discutat, de exemplu? Dar cum putea refuza?

– Bine, da, mulțumesc, presupun că aş putea merge cu dumneata, spuse ea puțin nesigură.

– Bun, s-a aranjat, deci.

El luă tava și o duse în cameră.

– Pune-o pe masă, Chris. Și stai jos. Nu-ți pot oferi decât canapeaua. Nu am fotolii adânci, fondurile nu-mi permit. Zahăr? Biscuiți? Întrebă ea întinzându-i cafeaua.

– Mm. Bună cafea, zâmbi el.

Ea stătea în fața căminului, sorbind din lichidul fierbinte.

– De ce mergi la conferință, Chris?

– Mi s-a cerut să particip și să țin o cuvântare. Care-i tema conferinței? căută el în buzunare. Ah, da, uite programul. Titlul este cam pompos. Predarea englezei în epoca nucleară. Se vor emite idei interesante.

Puse programul în buzunar și o privi brusc.

– Arăți așa de drăguță în această rochie, Lynne. Vino și stai aici, nu prea ai stat lângă mine toată seara.

Era un Chris pe care nu-l mai cunoscuse. În această dispoziție era aproape irezistibil și ea se așeză pe canapea, încercând să-și controleze bătăile inimii. Apropierea lui o ametea. Trebuia rapid să ridice barierele dintre ei, care fuseseră înlăturate.

– Ți-a plăcut muzica din seara aceasta?

– Da. Dar aş fi dorit ca programul să fi fost mai variat. După un timp, a devenit monoton. Cine a ales bucățile muzicale?

– Eu, răspunse Lynne după o pauză.

– Oh, am călcat în străchini, se scuză el ducându-și mâna la cap.

– Ce vrei să spui prin mai variat? Întrebă ea încordată. Regret că te-ai plictisit.

– Lynne, îşi puse el mâna peste a ei, nu m-am plictisit. Trebuie să-ţi spun ceva, chiar dacă o să mă urăşti pentru asta, o privi el în ochi. Vezi, eu cunosc destulă muzică. Nu sunt ignorantul pe care-l crezi.

Mâna lui Lynne tresări şi el îşi întări strângerea.

– Nu ţi-am spus asta în cealaltă zi, din cauză că atitudinea ta dispreţuitoare m-a agasat.

Lynne încercă să-şi tragă mâna, dar el nu-i dădu drumul.

– Să nu fii niciodată dispreţuitoare în privinţa muzicii, fiindcă oricum ar fi, sunetele muzicale cer respect. Îmi pare rău că-ţi fac morală, dar trebuia să-ţi spun.

Ea reuşi să-şi tragă mâna.

– Bine, cum ai fi îmbunătăţit programul din seara asta?

– Aş fi inclus piese mai moderne, compuse de compozitori din secolul douăzeci, ca Şostakovich, Berg şi Bartok.

– Urăsc genul lor de muzică. Pentru mine, nu este decât zgomot. De fapt, nu ascult niciodată muzică modernă, fiindcă urechile mele nu suportă.

– Cum poţi vorbi aşa, Lynne? Nu-ţi dai seama că dai dovadă de îngustime a minţii? Tu care vrei să învingi rezistenţa oamenilor la ideile tale moderne, de secol douăzeci?

– Nu există comparaţie.

– Bineînţeles că există, dar n-ai recunoaşte. Dacă eşti aşa de categorică şi refuzi să ascultîi ceva ce nu înţelegi, cum te poţi aştepta ca alţii să te asculte când le ceri să-şi abandoneze prejudecăţile şi să-şi deschidă mintea la ideile tale noi, pe care ei nu le înţeleg?

Lynne era pe cale de a-şi ieşi din fire. Se rătoi la el:

– Mă acuzi de lucruri pe care tu și cei de teapa ta sunt vinovați în privința educației. Mă acuzi de subiectivism și minte îngustă când tu ești acela cu gândirea îngustă și învechită care m-ai oprit să-mi aplic noile mele idei în muncă. Cred că ești încântat să auzi că, drept rezultat, aproape mi-a dispărut încrederea în mine și... capacitatea de a predă.

– Iar ne întoarcem la acel subiect... flutură el din mână.

Ea se ridică și-l înfruntă, dezlănțuită:

– Așa privești distrugerea eforturilor mele de a introduce un suflu nou în predare? Ca pe o pacoste ce trebuie înlăturată? Ești atât de învechit și fixat pe unele idei ca și ceilalți; ți-e teamă de provocare?

Deveni palid în timp ce ea vorbea și se trase înapoi involuntar când Chris făcu o ușoară mișcare bruscă. Dar apoi el se stăpâni imediat și când vorbi, vocea îi era controlată.

– Nu, nu mi-e frică de provocare, dar spune-mi un lucru, vrei? Ce legătură are această izbucnire, cu muzica modernă? Îți voi spune eu, n-are nici o legătură. Dar asta îmi arată că insultele și acuzațiile pe care mi le arunci zac de mult în tine, nefiind nevoie decât de o scânteie ca focul să izbucnească. La aproape fiecare întâlnire mi-ai arătat resentimentele tale față de mine. De fiecare dată când am încercat să înlătur barierele pe care le-ai înălțat între noi, m-am izbit cu capul de un zid. Știu că în sinea ta mă urăști. Te-am auzit spunând-o.

Lynne tresări la amintirea nefericită.

– Înainte de a pleca, vreau să clarificăm lucrurile, rosti el.

Tânăra se înfundă în canapea, cu lacrimi de neputință și nefericire șiroindu-i pe obraji.

– Ceea ce am făcut în acea zi în biroul directorului, spuse el, a fost să pun o oglindă în fața ochilor tăi tineri și stupizi.

Fortându-te să te uiți la imagine, am vrut să te conving că eforturile tale izolate sunt inutile. Dar refuzi să accepți adevărul chiar și acum. Preferi să arunci vina asupra mea, probabil ca să-ți ușurezi conștiința. Este ultima oară când permit să fiu folosit ca sac de box. Pe viitor, va trebui să-ți îndrepti indignarea spre ceea ce sunt într-adevăr de învinovățit, ignoranța și intoleranța. Ceea ce ne aduce înapoi de unde am început.

Furia lui se potolise și o cântărea cu răceală, fără urmă de milă pentru nefericirea ei.

— Un lucru mai am să-ți spun. Deoarece de fiecare dată când ne întâlnim iese cu scandal, este clar că suntem incompatibili. Sugerez ca pe viitor să intrăm cât mai puțin în contact. La revedere, Lynne. Mulțumesc pentru cafea.

Ea se ridică să-l conducă, dar el o opri.

Ei bine, ce căutase, găsisese! Vrusese să-l rănească, reușise, dar se rănise și pe ea însăși.

Capitolul 4

Pe măsură ce treceau zilele, Lynne devenea conștientă, cu oarecare nemulțumire, de un sentiment de intensă dorință de a-l vedea pe bărbatul care ieșise complet din viața ei de parcă nu existase niciodată.

Disperată, Lynne încercă să și-l scoată din minte. Își reaminti repetat prejudiciul pe care-l cauzase încrederii ei în sine și abilității de predare și treptat îl ascunse într-un colțișor al minții.

Șeful departamentului de limba engleză, domnul Blackham, se întorsese și, spre ușurarea lui Lynne, îi fură preluate responsabilitățile avute ca înlocuitoare. Asta o făcea să aibă mai mult timp să se ocupe de grupul care participa la festivalul de muzică și teatru al școlii.

Acum, zilele lui Lynne erau pline și majoritatea serilor juca tenis cu Ken. Se apropiau campionatele și el era hotărât să aibă succes.

Într-o seară, pe când stăteau în cafeneaua unde luaau câte o băutură după partidele de tenis, Lynne îi spuse lui Ken că Tony Arnold, ziaristul, îi telefonase la școală pentru a se întâlni.

– Mă întâlnesc cu el mâine seară, Ken. Te deranjează?
– Și chiar dacă ar fi așa, n-aș avea dreptul. Nu m-ai lăsat nici măcar să-ți cumpăr un inel, Lynne, îi prinse el mâna, când îmi dai un răspuns? Îmi cunoști sentimentele, draga mea.

– Îți fac o promisiune, Ken. Îți voi da un răspuns în două trei săptămâni, după ce se termină campionatul tău și eu mă întorc de la conferința din Nord. Îmi voi ține promisiunea.

– Bine, va trebui să mă mulțumesc cu asta. Dar dacă ieși cu acel reporter, fii atentă. Știi cum sunt acești tipi.

– Sigur că știu. Nu sunt niciodată serioși. Umblă doar după relații profesionale.

Ken râse amar.

– N-ai dreptate. I-am întâlnit prin cârciumi. Când este vorba de femei, caută relații. Așa că te avertizez.

Lynne râse și promise să-și păzească onoarea.

Ken nu era nevoie să se îngrijoreze, se gândi ea stând cu Tony pe o bancă lângă râu. Nici măcar nu se țineau de mână. El îi povesti cum își începuse cariera jurnalistică, iar ea despre necazurile ei.

– Eu nu sunt în problemă, spuse Tony, dar înțeleg ce vrei să spui. Mi-ai dat o idee – îl voi convinge pe editor să scriu o serie de articole despre noua și vechea educație. Ce părere ai?

Lynne se gândi că era o idee excelentă. În fond, Chris York îi spusese să încerce să-i convertească pe ceilalți la modul ei de gândire – nu era o cale bună? Ea și cu Tony discutau când o siluetă solitară se apropie. Lynne nu avu nevoie de o a doua privire ca să știe cine era – cu excepția că spatele era ușor adus, când de obicei era drept, capul plecat, deși în mod normal îl ținea înălțat.

Inima începu să-i bată nebunește. Bărbatul se uită în treacăt la ei când trecu, salută din cap și merse mai departe.

– Hei, nu este tipul care era la societatea muzicală în seara când am venit eu? Credeam că este prietenul tău?

Lynne îi spuse că era doar o cunoștință.

– Nu prea știi multe despre el.

– Aș vrea să-l pot plasa. Știu că l-am văzut undeva și niciodată nu uit o figură, spuse Tony.

– Vine din nordul Angliei. Părinții lui locuiesc în Yorkshire.

– Deci vine din nord. Acolo trebuie să-l fi văzut. Nu uita că am fost student acolo timp de doi ani și am lucrat la un ziar local. Mulțumesc pentru îndrumare, Lynne. O să urmăresc firul.

Avuseseră o seară plăcută împreună și aranjară să se mai întâlnească, pentru a discuta în detaliu articolele despre educație, pe care Tony își propusese să le scrie.

Când ajunse acasă, îi telefonă lui Ken să-i spună că ziaristul era diferit față de ceea ce gândea el.

– Bun, răspunse el, asigură-te să rămână așa.

*

* *

La câteva zile după întâlnirea cu Tony Arnold, Lynne era acasă corectând niște eseuri, când proprietăreasa o anunță că este căutată la telefon.

Se duse în bucătărie și închise ușa. Pentru o clipă nebunească, Lynne se gândi că ar putea fi Chris, care dispăruse din viața ei.

– Alo, Lynne. Sunt Tony. Îmi pare foarte rău, dar nu ne putem întâlni mâine, cum am stabilit. Dar vreau să-ți spun că în ediția de vineri am introdus prima bombă despre campania de educare a maselor. Să te uiți, da?

– Dar, Tony, cum voi ști ce ai scris? Nu-mi poți citi acum? Poate că ai introdus unele fapte greșite, care ar trebui corectate.

– Mă scuzi, Lynne, sunt foarte grăbit. Oricum, s-a dat la tipar, chiar dacă ai vrea să modifici ceva.

– Dar, Tony, insistă Lynne, n-ai putea să-mi faci un rezumat...?

– Lynne, am întârziat zece minute. Trebuie să ai încredere în mine. Ne vedem curând, în legătură cu restul articolelor.

Lynne așteaptă cu neliniste apariția ziarului de vineri dimineată. Împrumută de la doamna Walter un exemplar, întoarce paginile repede, oprindu-se brusc, cu o strângere de inimă, la pagina centrală.

Titlul mare spunea: *Părinții – o barieră a progresului, spune profesoara Lynne. Îi numește oameni legați de rutina educațională.*

Citi articolul cu inima bătându-i nebunește. Acolo, privind-o în față, erau lucrurile pe care i le spusese lui Tony, negândindu-se că le va folosi în articol.

Remarcele defavorabile pe care le făcuse despre unii dintre colegii ei – din fericire numele acestora fuseseră schimbate – se aflau acolo. Erau comentariile despre insatisfacția ei asupra metodelor de modă veche de la propria ei școală.

Negru pe alb, propriile ei cuvinte erau așternute pe hârtie, manipulate cu artă, pentru a obține efect maxim asupra cititorului.

Nici că se putea mai rău, se gândi ea cu tristețe.

Când ajunsese la școală, intră în cancelarie și văzu o grămadă de capete aplecate peste ziarul local. Când se apropie, toți o priviră.

– Știi despre asta, Lynne? Întrebă Mary încruntându-se. Cât este de la tine și cât de la acest ziarist?

– Mulțumesc, Mary, pentru cuvintele tale. Sunt la fel de tulburată ca și tine. Știi cum sunt reporterii, chiar și cei mai drăguți au momentele lor necugetate. Tony a crezut că-mi face un bine, dar rămâne de văzut.

– Sper că-ți dai seama, Lynne, că asta s-ar putea întoarce împotriva ta în cel mai neplăcut mod. Mă îngrijorezi, dragă. Cred că ai mers un pic prea departe.

– Nu mai am ce face acum. Va trebui să suport consecințele. Crede-mă, i-am cerut lui Tony să-mi arate o copie a articolului înainte de a fi publicat, dar a spus că n-are timp. Acum înțeleg de ce.

– Să te pregătești pentru furtuna care va urma, o sfătuie Mary când părăsire cancelaria.

Dar ziua trecu fără evenimente. Lynne se aștepta din minut în minut să fie chemată la director, dar nu se întâmplă nimic. La sfârșitul zilei, urcă în mașină cu un oftat de ușurare.

Weekendul se petrece în liniște. Îl întâlnește pe Ken ca de obicei duminică după-amiază, petrecând câteva ore plăcute cu barca pe râu.

– Articolul a avut vreo repercusiune, iubito? o întreabă el.

– Nu. Dar scandalul ar putea începe luni.

Ken scutură din cap.

– Nu-ți fă griji. Dacă nu s-a întâmplat vineri, n-o să se întâmple nimic nici luni.

Lynne nu putea decât să speră că avea dreptate.

Luni dimineață găsește pe masa ei din cancelarie o scrisoare oficială, marcată *Strict confidențial* și o deschide cu teamă. Scrisoarea era bătută la mașină și fusese evident dictată. Era oficială și solemnă.

„Dragă domnișoară Hewlett,

Am citit cu uimire și îngrijorare articolul despre dumneata din ziarul *Mildenhead*. Acest articol expune, în termeni oarecum

neprofesionali, argumentele pe care le-am auzit de la dumneata în apărarea propriilor metode de predare. Pare să fie scris pe de o parte de cineva prea nerăbdător să exploateze întregul aspect senzațional al situației – adică Tony, se gândi ea furioasă – și pe de altă parte de cineva care a dorit să obțină avantajul oferit de media de a-și exprima părerile – adică eu. În orice caz, articolul este de foarte prost gust și nu face cinste nici celui care l-a scris și nici persoanei despre care s-a scris.

Ca un observator experimentat și imparțial, pot să spun că, după părerea mea, simplul entuziasm a doi tineri fără experiență, dar optimiști, nu este suficient, din nefericire, să dezhădăcineze prejudecățile adânc înfipte în mințile unei largi părți ale populației și în special în mințile părinților, cu privire la școlarizarea copiilor lor.

Mi-e teamă că ți-ai ales un aliat greșit în PRESĂ. Îmi dau seama că te-am îndemnat să găsești un suport pentru cauza dumitale, dar n-am înțeles acest gen de suport.

Am ales acest mod neobișnuit de comunicare cu dumneata, parțial fiindcă te cunosc și parțial fiindcă vreau să te păzesc pe cât posibil de repercusiunile neplăcute ce ar putea rezulta din acest episod nefericit. L-am informat pe director, domnul Penstone, că am discutat cu dumneata chiar eu, pentru a opri orice acțiune pe care ar putea-o lua.

În final, te-aș sfătui să iei legătura cu autorul articolului, să-i ceri să reconsidere întreaga problemă, și convinge-l să abandoneze, pentru binele dumitale, scrierea unor viitoare articole. Nu ești obligată să ții cont de sfatul meu, dar nu mi-ar plăcea să răspund de consecințe în ceea ce te privește.

Al dumitale sincer

C.N.A. York

Inspector al Majestății Sale“

Când ajunse la sfârșitul scrisorii, Lynne era într-o stare de furie turbată. Se duse la Mary și flutură scrisoarea în fața ei.

– Citește asta! strigă ea. De la început până la sfârșit! Este o porcărie!

Mary, citi fără să se arate impresionată.

– Nu văd ce este greșit? Are dreptate și gândește-te ce s-ar fi întâmplat vineri fără intervenția lui. Ar trebui cel puțin să-i mulțumești pentru asta, Lynne.

– Da, îi voi mulțumi. Îmi va face plăcere să-i compun un răspuns pe măsură.

– Dar, Lynne, insistă Mary, fii rezonabilă, chiar tu ai recunoscut că era un articol prost scris.

Lynne era convinsă în sinea ei că Mary avea dreptate, dar necesitatea de a încheia socotelile cu acest om care-i stătuse ca un ghimpe în carne din ziua în care-l cunoscuse era copleșitoare.

În acea seară, scrise un răspuns la scrisoarea lui.

„Dragă domnule York,

Mulțumesc pentru scrisoarea dumitale. Îmi pare rău că nu ți-a plăcut articolul scris despre mine în *Gazeta Mildenhead* și că nu ești de acord cu stilul și conținutul. A fost totuși scris cu gândul la public și nu pentru cineva foarte critic ca dumneata, sau cu intelectul dumitale superior. De altfel, a fost scris de un ziarist experimentat, nu neexperimentat – iar după părerea mea vârsta nu are relevanță – care a calculat ce efect va avea asupra cititorului subiectul în chestiune și care folosește de obicei senzaționalul pentru a-și atinge scopul.

Nu m-aș fi temut să înfrunt repercusiunile care ar fi rezultat din publicarea articolului, dacă nu ai fi intervenit și bineînțeles, le-am așteptat să se materializeze toată ziua de vineri.

Cât despre sugestia dumitale să-l contactez pe autor pentru a-l convinge să renunțe la articolele viitoare, ți-aș reaminti faptul că în

această țară presa este încă liberă și rezistentă la orice formă de constrângere. Totuși, având în vedere amenințarea voalată de la sfârșitul scrisorii dumitale în privința viitorului meu în profesie precum și faptul că trebuie să-mi păstrez slujba, va trebui să accept sfatul dumitale nesolicitat, indiferent dacă vreau sau nu. Probabil voi fi în stare să-l conving pe ziarist să se răzgândească în privința publicării unor articole viitoare, deși trebuie să-ți spun că este împotriva firii mele să fac asta.

A dumitale sinceră,

L. N. Hewlett“

Lynne puse scrisoarea în plic, îl lipi și-l adresă către biroul lui, adăugând *Strict confidential*. Înainte de a se răzgândi, alergă la cea mai apropiată cutie poștală și introduse plicul.

Peste două zile, primi un răspuns acasă. Era scurt, scris de mână și supărat. Spunea: *Dragă domnișoară Hewlett, am primit scrisoarea dumitale. Incidentul este acum închis. C.N.A. York.*

Se simți dezumflată și foarte mică. Stătu multă vreme privind scrisul lui, până când privirea i se încetoșă de lacrimi. Printre lacrimi, conținutul scrisorii deveni tandru și drăgășos și strânse ochii pentru a alunga gândurile plăcute care se cuibăreau în mintea ei.

Având doar o săptămână până la Concertul de la Riverside Pavilion, Lynne petrecu mult timp în sala de muzică pentru a îndruma grupul de băieți participanți. Într-o după-amiază, descoperi că-și uitase catalogul acolo și se grăbi să și-l recupereze.

Stătu la ușa sălii de muzică, nesigură dacă să-l întrerupă pe pianistul care cânta atât de minunat, sau să aștepte până când acesta termina. Deoarece habar n-avea cât va dura, hotărî să intre și dacă este cazul, să se scuze.

Bătu ușor în ușă, intră încet, închise ușa în urma ei și rămase înmărmurită. Acel spate lat, acele mâini cu degete lungi, acel cap cu părul șaten închis, nu puteau aparține decât unei singure persoane în lume. El era cel care-i făcuse pe cei care treceau pe lângă ușă să se oprească pentru a-l asculta cântând? Lynne nu se putea mișca, chiar dacă ar fi vrut. Dar nu voia. Sunetul armonios produs de pianul școlii o umplea de o încântare inimaginabilă. În minte i se înghesuiau multe întrebări – ce făcea acolo, de ce nu spusese nimănui despre abilitatea lui muzicală?

Lynne știa că nu putea să traverseze camera și să-l întrerupă pe pianist, așa că o luă încet spre ușă și era pe cale să apese pe clanță când muzica încetă.

– Vrei ceva, Lynne?

Pianistul nu se întorsese. De unde știuse că era acolo?

Lynne înlemni, incapabilă să răspundă.

El se întoarce pe scăunelul pianului.

– Ei? întrebă el cu o figură rece.

– Voiam un catalog, mulțumesc. Re... renunț la el, spuse ea întorcându-se din nou spre ușă.

– Vrei te rog să vii și să-l iei? Oricum, tot mi-ai distrus concentrarea.

Nu-l cunoscuse niciodată așa, distant, inabordabil, aproape grosolan. Spuse ce-i veni în minte:

– A fost minunat, Chris. N-am știut niciodată că ai putea cânta așa.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

Ea încercă din nou să întindă ramura de măslin:

– A fost... a fost unul dintre compozitorii tăi moderni?

– Cum? o privi el nevenindu-i să creadă. Ești atât de ignorantă? De fapt, ești la fel de ignorantă în muzică precum și

în alte lucruri, rosti el rar și deliberat. Mai întâi, ești ignorantă în a-ți conduce relațiile personale – știu foarte bine că ești în stare să calci peste sentimentele altora. În al doilea rând, ești adesea plină de superioritate față de alții, cum știu din nou din experiență. În al treilea rând, și cel mai incredibil dintre toate, pretinzi să ai cunoștințe muzicale, ceea ce nu este adevărat. M-ai întrebat dacă piesa muzicală pe care o interpretez este de un compozitor modern, când ea a fost compusă cu aproape o sută șaptezeci de ani în urmă de omul pe care pretinzi că-l situezi deasupra tuturor compozitorilor – Beethoven.

Disprețul din vocea lui o biciui și o înfurie. „Bine, se gândi ea, îi voi riposta la momentul potrivit“.

Cu toată demnitatea de care era în stare, ocoli pianul și se duse la maldărul de partituri cu care umblase în acea dimineață. Sub ele se afla catalogul. Îl trase și se duse spre ușă. Nu-și mai adresară nici un cuvânt. Închise ușa răsuflând adânc. Muzica începu din nou cu și mai multă frumusețe și pasiune ca înainte.

O găsi pe Mary în cancelarie.

– Mary, știi că Chris a fost pianist?

– Bineînțeles. De ce? o privi Mary surprinsă.

– L-am găsit în sala de muzică interpretând ceva la pian.

– Nu mă miră. Mi-a spus la seara societății muzicale că organizatorul local l-a invitat să cânte cu orchestra școlii la concertul de săptămâna viitoare. N-ai știut?

– Nu, n-am știut, răspunse Lynne supărată.

– Poate că nu i-ai dat ocazia să-ți spună. Mi-a spus că te cerți întotdeauna cu el.

– Da?

– Presupun că nu știi nici că este un muzician pregătit și un adevărat profesionist. De aceea l-au invitat să cânte cu tinerii, ca să mai acopere câte ceva din imperfecțiunea lor.

Lynne rămase perplexă. Enormitatea greșelii ei și părerea eronată o lovira drept în față, făcând ca umilința să-i pară și mai mare.

*
* *

Era Vineri și seara concertului. Lynne se dichisi cu o grijă deosebită, îmbrăcând taiorașul bej din in, cu o bluză de dantelă asortată. Cerceii și broșa erau buchețele de flori chinezești. Era încântată de înfățișarea ei când se studie în oglindă, dar și-ar fi dorit mai multă culoare în obraji – fusese atât de palidă în ultimul timp...

La plecare, doamna Walters o complimentă pentru cum arăta, iar Lynne o înștiință că va veni târziu, fiindcă după concert se vor duce la un restaurant să mănânce și să danseze.

– Bine, dragă. Cu care prieten ieși în astă seară, domnul Marshall sau celălalt domn care te-a condus acum câțva timp? întrebă proprietărea.

Lynne se înroși.

– Oh, acela este doar o cunoștință. Nu, ies cu domnul Marshall.

– Bine, dragă, petrecere frumoasă.

Imediat cum ajunse în sala de concert, Lynne se duse în spatele scenei pentru a-și încuraja grupul de interpreți. Toți erau bine dispuși și nu părteau să aibă emoții.

Inima i se opri în loc când zări bărbatul înalt și distins, în haine de seară, vorbind cu organizatorul. Înregistră vag că arăta și mai chipeș în haine de gală și o cuprinse un dor ciudat, care făcu să i se oprească respirația.

Disperată, se uită după Ken. El se ocupa de lumini și era cocotat pe o scară. Când îl strigă, el coborî și o complimentă pentru cum arăta. După ce o sărută pe obraz, acesta îi spuse:

– Ne vedem după concert. Nu uita de întâlnirea noastră.

După ce dădu ultimele instrucțiuni băieților, Lynne se îndreptă spre sală și ocupă un loc la margine, în rândul al treilea. Se întoarse să se uite la ceilalți spectatori. O văzu pe Mary stând în spatele sălii și vorbind cu un bărbat de care își aminti vag că era directorul unei școli secundare din oraș.

Se salută cu domnul Blackman și soția lui, apoi remarcă prezența directorului Penstone.

– Bună, Lynne, strigă cineva din fața sălii.

Era Tony Arnold cu o tânără drăguță lângă el, așezați la masa presei. Lynne se duse să vorbească și cu Tony, iar el i-o prezentă pe însoțitoarea lui.

– Jill White de la *Evening Herald*. Suntem prea aproape de orchestră, Lynne? Urechile noastre vor suporta?

– Le-ați făcut o surpriză băieților, Tony. Să știi că sunt destul de buni pentru vârsta lor.

Se întoarse la loc și-i observă pe tinerii muzicieni ocupându-și locurile. Cămășile albe ale băieților și bluzele albe ale fetelor dădeau o notă de tinerețe întregii atmosfere. Dar felul în care mânuiau instrumentele muzicale, viori, flaute și clarinete, trompete strălucitoare și corni, dovedeau o rară maturitate. Arta, înțelegerea și infinita răbdare a organizatorului, care era și dirijorul lor, scoase la iveală forța muzicală pe care acești tineri o posedau aproape inconștient.

Când luminile se diminuează, un bărbat care stătea lângă ea se aplecă și murmură:

– Te-ar deranja dacă aș sta pe locul de la capătul rândului? Mută-te doar puțin...

Pentru a doua oară în acea seară, inima lui Lynne se opri în loc. Erau o grămadă de locuri libere, de ce alesese Chris York să stea lângă ea? Totuși, nu schimbară nici un cuvânt sau privire. Parcă ar fi fost complet străini. Din cauza apropierii lui, ea se forță să se concentreze.

După uvertura orchestrei, care fu primită cu entuziasm de audiență, urmară o serie de cântece populare interpretate de copiii mai mici, apoi o piesă de teatru într-un act și spre sfârșit, Chris se ridică repede și dispăru în spatele scenei. Lynne oftă, dar nu putea spune dacă era de dezamăgire sau ușurare.

Când piesa se sfârși, trei băieți mai mari veniră și manevrară pianul, așa încât să fie în fața orchestrei.

Când în cele din urmă solistul apăru și se înclină spre spectatori, Lynne fu cuprinsă de un sentiment de mândrie care o șocă. Chris nu reprezenta nimic pentru ea, oare de ce trebuia să se simtă mândră de el?

El se așeză la pian, cu spatele drept, concentrat în întregime asupra muzicii pe care urma s-o interpreteze. Se uită la dirijor. Când orchestra atacă primele acorduri, pianistul își ridică mâinile în poziție de interpretare și intră furtunos în Concertul nr. 1 pentru pian de Ceaicovsky.

Ascultătorii erau vrăjiți. Interpretarea solistului era de înaltă clasă, iar orchestra excelă, ridicându-se la standardul impus de pianist. Audiența aplaudă frenetic ridicându-se în picioare când se termină partitura și mai ceru solistului încă o interpretare.

Când se făcu liniște, pianistul se întoarse și cântă din nou, singur de data aceasta, și Lynne recunoscuse bucata pe care el o cânta în ziua în care îl deranjase în sala de muzică. O execută cu atâta măiestrie și simțire, încât nu putu aplauda când se termină. Era atât de mișcată încât abia își înăbuși lacrimile.

După pauza pe care Lynne o petrecu vorbind cu unii dintre părinții tinerilor interpreți pregătiți de ea, Mary veni să se așeze alături. Arăta radioasă și Lynne murea de dorința să descopere motivul fericirii ei.

– N-a fost minunat Chris? îi șopti ea lui Lynne. N-a reușit o interpretare extraordinară?

Spectacolul continuă și cei șase băieți împreună cu membrii mai tineri ai corului școlii, reușiră o interpretare excelentă. Primiră ovații.

– Nu-i așa că oamenii vor începe să înțeleagă? îi șopti Lynne lui Mary. Vor recunoaște în curând că noile metode funcționează și dau rezultate la fel de bune ca cele vechi, dacă nu și mai bune.

Mary fu de acord cu ea.

Când spectacolul se termină, Mary și Lynne își croiră drum spre spatele scenei. Ken și Chris stăteau de vorbă și Ken strigă:

– Hei, voi două! Chris și cu mine ne-am gândit că ar fi o idee bună să ieșim împreună toți patru. Aveți vreo obiecție?

Înainte ca Lynne să răspundă, Mary spuse că era de acord.

– Dar tu, Lynne?

După performanța magnifică a lui Chris și privirea sa provocatoare, nu putu spune decât:

– Cum doriți voi, răspunse ea fără chef.

În timp ce-l așteptau pe Ken să se schimbe, Chris fu felicitat de membrii audienței care veniseră să-și recupereze progeniturile. Lynne, în acest timp, se duse să-și laude băieții pentru reușita interpretării. Încântați, aceștia îi răspunseră că se străduiseră pentru a-i face plăcere.

Când se întoarse Ken, Lynne se alăturase celorlalți. Deoarece nici Ken, nici Lynne nu veniseră cu mașina, Chris le propuse lor și lui Mary să-i ducă el cu mașina sa la un local sugerat de Ken.

Capitolul 5

Moralul lui Lynne nu se îmbunătățește când mașina își croie drum prin străduțele înguste ale orașului și drumurile de țară spre *Green Goblet*. Vederea acelor umeri lați și a capului mândru din fața ei îi tulburau echilibrul interior. Se uită pe geam, dar din cauza întunericului de afară nu-și văzu decât imaginea feței bosumflate. Ken îi scutură mâna și ea făcu un efort să-i zâmbească. El se aplecă, o sărută pe ureche și-i șopti:

— Ești fericită?

Fericirea lui era atât de evidentă, încât nu putu decât să încuviințeze din cap.

Green Goblet era un han vechi, care degaja un aer de festivitate. Abătută, Lynne găsi atmosfera puțin cam încărcată. După ce fură așezați la o masă de patru persoane și așteptați să dea comanda, se uitară în jur și descoperiră o grămadă de fețe cunoscute.

— N-ai crede, comentă Ken, după ce salutară o mulțime de cunoștințe, dar n-am văzut niciodată localul atât de plin. Probabil este efectul festivalului care a avut loc. Noi am mai fost aici, Lynne, nu?

– Fără îndoială, patronii vor trimite o scrisoare de mulțumire autorității educației locale pentru organizarea festivalului, cerând să repete performanța.

Ken și Chris fuseseră de acord să plătească împreună nota de consumație. Când apăru chelnerul, Chris fu acela care dădu comanda. În timp ce înconjura masa întrebându-l pe fiecare ce a ales din meniu, ajunse în dreptul lui Lynne, care-i răspunse înțepată ce dorea, fără a-l privi. Știa că era grosolană, dar nu-i păsa. Nu mai avea nici o rezervă în comportare. Dacă el considera acest lucru scandalos, n-avea decât.

Fusese forțată să vină aici contra voinței ei și gândul de a-și petrece întreaga seară în compania lui Chris York o irita peste măsură. După moșia față de ea din acea zi, în sala de muzică, nu mai era cazul să fie politicoasă cu el. Dacă era război, atunci război să fie!

Mâncarea era excelentă, deși Lynne mănca fără poftă și conversația se învârti în jurul festivalului. De câte ori Chris îi adresa o remarcă, ceea ce nu se întâmpla prea des, ea îi răspundea din vârful buzelor sau se prefăcea că nu aude.

Când masa aproape se terminase, Chris se întoarse când un tânăr îl atinse pe umăr.

– Domnul Christopher York?

Chris încuviință.

– Sunt Tony Arnold de la *Mildenhead Gazette*. Pot vorbi cu dumneavoastră, domnule?

– Numai să dureze puțin.

– Pot să spun, domnule, că știu că v-am mai văzut undeva? Aveți legătură cu nordul Angliei?

– Am.

– Pot să vă întreb, domnule, dacă sunteți celebrul pianist, Marcus Alderman, binecunoscut în cercurile muzicale din nord?

Lynne văzu cum Chris răsuflă adânc și se lăsă pe spate în scaun.

– Trebuie să fi făcut o adevărată treabă de detectiv ca să descoperi asta. Cine te-a pus pe urma mea?

– Ca să fiu cinstit, domnule, domnișoara Hewlett aici de față mi-a dat un indiciu.

– Da? o străfulgeră Chris pe Lynne cu privirea. Aș dori ca unii oameni să-și vadă de treaba lor.

– Ea mi-a dat doar un fir. Habar n-avea despre ce vorbeam. Oricum, dacă am stabilit acest lucru, Tony își luă un scaun de la altă masă, pot să vă întreb dacă aveți planuri pentru a apărea în public, în viitorul apropiat?

– Deloc. Nu mă mai interesează nici un concert, munca mea de acum este strict legată de inspectorat. Sunt inspector școlar și fac parte din corpul de control al Maiestății Sale, însărcinat cu limba engleză.

– Domnule, doar un singur lucru vă mai întreb, dacă nu vă deranjează – sunteți logodit cu cunoscuta cântăreață Angela Castella?

– Ți-aș putea da un răspuns pe loc, dar cred că este privilegiul unei doamne să confirme sau să infirme o astfel de întrebare, așa că îți sugerez s-o întrebi pe doamna în chestiune.

– Dar nu negați, domnule?

Era vizibil că Chris dorea să scurteze convorbirea.

– Nu neg, dar așa cum am spus, întreab-o pe doamna respectivă.

Tony își închise agenda și puse scaunul la loc.

– Oh, înainte de plecare, ați avea obiecții să vă fac o fotografie la toți patru luând masa împreună? Fotograful nostru este acolo.

Chris se uită la comeseni.

– Aveți vreo obiecție?

Toți scutură din cap și zâmbiră fotografului.

După plecarea lui Tony, Mary întrebă cu interes:

– Asta înseamnă M.A. pe semnătura ta, Chris – Marcus Alderman?

– Da. Marcus după bunicul meu, iar Alderman a fost numele de fată al mamei mele.

Se lăsă o lungă pauză, după care Lynne rupse tăcerea, spunând cu oarecare cinsim:

– Deci avem o celebritate în mijlocul nostru.

Chris o privi printre gene.

– Îmi pare rău dacă asta te deranjează.

Lynne dădu din umeri cu plictiseală.

– Apropo, își îngustă Chris ochii, am observat în seara aceasta că nu mi-ai aplaudat eforturile. Interpretarea mea n-a fost suficient de bună ca să merite aprobarea ta?

Expresia lui arogantă o irită pe Lynne. Care ar fi reacția lui, se întrebă ea, dacă i-ar spune că fusese prea mișcată pentru a aplauda? I-ar trata spusele cu ironie?

Îi ignoră întrebarea și se întoarse spre Ken.

– A început dansul, Ken, abia aștept să dansez.

Când se mișcau în jurul ringului, Ken o privi.

– Care-i problema cu voi doi în seara aceasta? Chiar dacă vă urăți unul pe altul, nu-i nevoie să vă etalați în fața celorlalți. N-ai putea îngropa securea de război măcar acum, la local?

Lynne nu răspunse. Îi urmărea pe Chris și Mary dansând.

– Trebuie să recunoști că sunt o pereche potrivită. Mă întreb dacă este ceva între ei? Mary părea foarte fericită în ultima vreme. Sunt de aceeași vârstă...

Ken își dezlipi obrazul de al lui Lynne și se uită la ei.

– N-ai crede. Cum ar putea să fie? El este atașat de acea Angela.
– Dar observi că nu confirmă niciodată.
– Nici nu neagă. Știi cum este cu celebritățile. Le place să țină presa și publicul în suspans. Este bine pentru publicitate și așa mai departe.

Se întoarseră la masă, apoi Chris și Ken se îndreptară spre bar să comande niște băuturi.

– Plăcută seară, comentă Mary.
– Da, foarte.
– Ar trebui să fii mai veselă, Lynne. A fost un concert plin de succes, în fond, și asta este de sărbătorit.

Lynne fu de acord și încercă să pară mai fericită, pentru a fi pe placul prietenei sale. Muzica începu iarăși și, de această dată, Ken o invită pe Mary la dans.

Lynne fu cuprinsă de panică atunci când rămase singură cu Chris. Apoi îl auzi pe acesta ridicându-se și spunând:

– Lynne? Dansezi cu mine?

Disperarea îi întunecă ochii. Se ridică fără ezitare și scuzându-se, se grăbi în direcția toaletei. Când ieși de acolo, văzu că el se dusesese din nou la bar și se sprijinise de teighea cu umerii căzuți, așteptând să i se ia comanda. Ea știa că ceea ce făcuse era de neiertat, dar nu se putuse abține.

Când se întoarse la masă, el era tot acolo, bând. Mary și Ken se întrebară și ei când venirà la masă:

– Unde este Chris?

Lynne arătă cu capul spre silueta singuratică și Ken se duse la el.

– Credeam că dansați, spuse Mary.

Cei doi bărbați se întoarseră la masă și se așezară, când apărură Tony Arnold.

Se înclină spre Lynne și zâmbi:

– Îmi faci onoarea să dansezi cu mine?

– Aș fi încântată, Tony.

În timp ce se învârtea, Lynne știa că ceilalți bărbați o priveau cu atenție. Ken era bosumflat, iar expresia feței lui Chris – indescifrabilă.

– Ei bine, Lynne, îi zâmbi Tony, acel interviu cu Marcus Alderman ar putea fi o poveste bună, datorită ție în special.

Ea râse, gânditoare.

– Pe viitor, va trebui să-mi țin gura ca să nu dau de alte necazuri.

– Nu fi îngrijorată. Toți sunt la fel, pretinzând că nu vor publicitate când ei asta doresc.

Lynne se îndoia dacă era adevărat în acest caz, dar nu spuse nimic. Vorbiră despre concert și râseră mult. Când muzica se opri, Tony îi mulțumi și o conduse înapoi la masă. După câteva momente, Chris se aplecă peste masă și spuse cu o voce concisă:

– Dansezi cu mine, Lynne?

– Îmi pare rău, dar sunt obosită acum.

– Obosită? interveni Ken. Nu s-ar părea după cum Țopăiai cu ziaristul.

– Acum am obosit.

– N-are nici un fel de importanță, spuse Chris rar, cu o privire ciudată.

Lynne dansă iarăși cu Ken, în timp ce Mary îi consacră lui Chris toată atenția pentru restul serii, încercând să suplinească lipsa de maniere a lui Lynne.

*

* *

Imediat după miezul nopții hotărârea să plece. Se duseră la mașina lui Chris unde Mary se așează în față, în timp ce ceilalți doi se așezară pe locurile din spate.

Ken o strânse pe Lynne cu brațul și ea își puse capul pe umărul lui căutând îmbărbătare, nu dragoste, dar el îi înțelese greșit gestul și-i întoarse fața spre el s-o sărute pe gură. După acest episod, ea își îndreptă capul și, adânc nefericită, se uită fără să vadă la copacii întunecați ce se înșiruiau de-a lungul drumului.

– Dacă nu vă deranjează, Mary și Ken, sparse vocea lui Chris tăcerea, vă las mai întâi pe voi doi și o duc apoi pe Lynne acasă. Nu prea mai am benzină și este o stație în zona aceasta, care este deschisă toată noaptea.

Amândoi fură de acord, dar inima lui Lynne se strânse. Mary coborî prima și mulțumi pentru seara plăcută.

Când fu rândul lui Ken să coboare, acesta îi spuse noapte bună lui Lynne și o sărută pe gură spunând:

– Ne vedem mâine, iubito.

Continuă să meargă cu mașina. Chris opri la o stație de benzină și spuse:

– După ce alimentez, vii și te așezi în față.

Era un ordin, nu o cerere. Lynne nu putea decât să asculte.

După ce plăti benzina, Chris porni motorul și conduse în tăcere până când ajunse la locuința lui Lynne. Opri, se întoarse pe locul lui și o privi drept în față.

– Acum, vrei să fii amabilă să-mi spui care-i explicația extraordinarei tale comportări din seara aceasta? Întrebă el cu bruschete.

Lynne rămase tăcută un timp, apoi rosti:

– Nu cred că-ți datorez vreo explicație. Nu există un cod de reguli pentru comportamentul meu față de tine.

Nu-i putea vedea ochii în întuneric, dar vocea lui conținea o furie rece.

– Ai putea să mă scutești de sarcasm. Aș vrea să știu de ce, de fiecare dată când te-am invitat la dans, ai găsit o scuză.

– Nu văd nici un motiv pentru care aș dansa cu oricine, chiar dacă sunt invitată.

– Dar ai dansat cu oricine te-a invitat.

Știa că nu trebuie să vorbească așa, dar ceva înlăuntrul ei o făcu să continue.

– Este treaba mea cu cine dansez, nu a ta. Se întâmplă să fiu selectivă în alegerea partenerilor mei și a prietenilor. Îmi place să dansez, și-mi plac partenerii simpatici. Mi-e teamă că nu te găsesc simpatic, spuse ea plictisită.

Știa din felul în care el respira și-și strângea pumnii că mersese prea departe. Când luna apăru după un nor, îi văzu ohii sclipind periculos. Inima începu să-i bată cu teamă. Apoi, mâinile lui se încleștară pe brațele ei, forțând-o să se întoarcă spre el și rosti cu o voce plină de amărăciune:

– Am primit mai multe insulte, insinuări, acuzații și grosolănii de necrezut, decât aș fi primit de la cel mai mare dușman al meu. De fapt, dacă dușmanul meu m-ar fi tratat cum ai făcut-o tu, i-aș fi dat un pumn în nas de multă vreme. Deoarece nu pot face asta, și nu te pot pune pe genunchi să-ți dau o bătaie, am să fac unicul lucru care mi-a rămas.

Lynne intră în panică. Cum el își slăbise un pic strânsoarea, se smulse din mâinile lui și ieși în fugă din mașină.

Dar el fu mai rapid ca ea, înconjură într-o fracțiune de secundă mașina și o prinse de încheietura mâinii, trăgând-o cu violență în umbră.

– Nu-mi pasă dacă ești logodită cu alt bărbat. În acest moment ești a mea, rosti el printre dinți.

Brațele lui o cuprinseseră ca un clește. Buzele lui le căutără pe ale ei și puseră stăpânire pe gura tinerei într-un sărut sălbatic. Ea se luptă din răspuțeri, ca un animal hăituit, zbătându-se, dar încheștarea lui se întări. Apoi, aproape brusc și contra voinței ei, trupul păru să i se topească într-al lui, până când renunță și la ultima rezistență și începu să-i răspundă cu pasiune la sărutări. Trecuseră câteva momente, apoi el își îndepărtă gura de a ei, îi desfăcu brațele din jurul gâtului lui, o privi cu triumf în ochii rugători și văzu că era învinsă. Intră în mașină, trânti portiera și dispăru în întuneric.

Lynne își acoperi fața cu mâinile. Mândria i se dusesese și umilința era completă. El distrusese în răstimp de câteva minute toate barierele pe care le înălțase împotriva lui.

Atunci, pentru prima oară, știu că nu mai putea nega faptul că era profund și irevocabil îndrăgostită de el. Știa de asemenea că nu putea face nimic în privința asta. Dragostea nu-i va fi înapoiată. Probabil nu-l va mai vedea vreodată.

*

* *

Weekendul de-abia se târî. Lynne întâmpină noua săptămână cu disperare. Nu se întâlnise cu Ken. Îi telefonase spunându-i că nu se simțea prea bine și avea nevoie de odihnă.

– Aș fi dorit să te duc eu acasă aseară, îi susese el, dar Chris a stabilit altfel și n-am putut să mă cert cu el, mai ales că a fost așa de drăguț să facă pe șoferul. Te-a dus bine acasă?

Lynne era bucuroasă că Ken nu-i putea vedea fața.

– Da, da... mulțumesc.

Veni luna dimineața și Mary o privi îndelung când intră în cancelarie.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Lynne? Pari frântă de oboseală. Precis ești bine?

– Sigur că da. Nu te îngrijora, Mary.

– Este ceva în neregulă, Lynne. Nu mă poți păcăli. Pot face ceva?

– Mary, nu poate face nimeni nimic. Nici chiar eu.

– E chiar așa de rău? Lynne, ai ajuns acasă bine, vineri? Chris era într-o dispoziție ciudată.

Lynne își privi repede prietena și apoi spuse cu o voce obosită:

– Da, mulțumesc.

– Lynne, n-aș spune ce cred în privința ta, dar te-ar deranja dacă aș spune că bănuiesc? Și dacă este adevărat, știu ce simți. Nu uita că în trecut și eu am iubit și am pierdut.

Cancelaria începu să se umple și cele două prietene plecară spre clasele lor.

După masa de prânz, Mary îi spuse lui Lynne că vrea să-i vorbească și după ce Ken plecă să antreneze echipa de crichet, cele două începură să se plimbe în jurul școlii.

– Lynne, îți amintești că ți-am spus acum câțva timp despre scurta mea căsnicie când eram adolescentă și cum m-a părăsit soțul meu?

Lynne își întoarse capul repede, cu o scânteie de interes în ochi.

– S-a întors la tine, Mary? Mă întrebam de câțva timp fiindcă păreai mult mai fericită.

– De fapt, este exact contrariul. Vezi, am întâlnit pe altcineva. Ne iubim și vreau să ne căsătorim, dar eu n-am divorțat niciodată, pentru că era greu să-l găesc pe și soț să încep procedurile de divorț. Avocații mei s-au achitat minunat și i-au dat de urmă, descoperind că are o „nevastă” și patru copii de ani de zile. Acum, nu va mai dura mult până mă voi elibera.

– Este extraordinar, Mary. Pot să întreb cine este fericitul?

– Draga mea, nu îndrăznesc să-ți spun. Fiind în curs de divorț, trebuie să fim foarte discreți, nu atât pentru mine, cât pentru a nu periclita cariera lui. Nu că n-aș avea încredere în tine, dar am jurat să țin secret până voi fi liberă.

O umbră de îndoială se strecură în mintea lui Lynne – avusese dreptate vineri seara când îi văzuse pe Chris și Mary împreună? Dar întreaga idee părea absurdă și nu putea fi adevărat.

– Este... este cineva pe care-l cunosc?

– Nu-ți pot spune nici măcar asta.

Îndoiala lui Lynne se accentuă în urma refuzului prietenei sale de a-i spune despre bărbatul iubit. Când se întoarseră în cancelarie, doi profesori care citeau un ziar, exclamă:

– Hei, ați devenit faimoase! Ați apărut acum în ziarul național!

Se uită peste umerii unuia dintre ei și-și văzură fotografia împreună cu Chris și Ken la Green Goblet. Geoff, profesorul de chimie citi cu voce tare:

„Domnul Christopher York, care este de asemenea celebrul pianist Marcus Alderman, cinând cu prietenii, după realizarea excepțională de la festivalul de muzică și teatru al școlii din Mildenhed, la care a participat voluntar. Domnul York este acum membru al inspectoratului școlar și talentul său muzical

este rar auzit, deși nu s-a diminuat prin lipsa interpretării în public. Când a fost întrebat de corespondentul nostru dacă era logodit cu binecunoscuta cântăreață, domnișoara Angela Castella, domnul York n-a negat“.

– Cum a ajuns asta într-un ziar național? întreabă Mary, uluită. Credeam că Tony Arnold este reporter la ziarul local.

– Sigur că așa este, remarcă Geoff, dar acești reporteri locali ciugulesc adesea bani în plus pentru ei, alimentând marile ziare cu știri de interes. Presupun că s-a considerat că acest subiect merită să apară într-un ziar național.

– Ce bine ai ieșit în fotografie, Lynne, comentă Mary. Zâmbești... probabil unica dată din toată seara, adăugă ea în șoaptă.

– Toți arătăm bine. Te superi, Geoff, dacă decupez poza?

– După ce termin de citit, îți las ție ziarul. De ce vrei să faci asta? Vrei să ți-l lipești pe Marcus Alderman pe perete deasupra patului? glumi el.

– Da, se forță Lynne să râdă.

*

* *

Pe măsură ce treceau zilele, Lynne avu perioade de dor, alternate cu disperare. Aștepta poștașul să-i aducă o scrisoare care nu veni niciodată, știind în sufletul ei că nici nu va veni. Tresărea de fiecare dată când suna telefonul, dar și mai rău din toate, când trecea pe lângă sala de muzică tânjea după sunetul pianului. Stresul începu să-și spună cuvântul și chiar și Ken, ocupat cum era cu munca și lucrul, păru să remarce cum își pierde vitalitatea.

– Nu mai joci tenis așa de bine, iubito, s-a întâmplat ceva?
 – Regret, Ken, dar cred că-mi trebuie o vacanță.
 – Dar nu vei avea? Nu pleci la conferința din Yorkshire la jumătatea trimestrului?

Lynne dădu din cap.

– Mi-am luat bilet de tren și totul este stabilit. Începe la sfârșitul următorului weekend, știi? Va trebui să joci tenis cu Deirdre Carson ca să te antrenezi pentru campionat.

– Dacă nu ești aici, cred că așa voi face. Jocul ei s-a îmbunătățit, slavă Domnului.

– Trebuie să fie rezultatul îndrumării tale. Să știi că te place. Ar fi bine să fii atent!

Ken râse și se înroși ușor. „Este evident că și el o place, ceea ce nu mă deranjează deloc. Aș dori să mă deranjeze, ar fi mult mai simplu dacă ar fi doar Ken și nimeni altcineva“ se gândi ea.

În marțea următoare, Lynne fu chemată la director.

– Intră domnișoară Hewlett, stai jos, te rog. De ce te-am chemat? Este vorba despre conferința la care participi, din apropiere de Harrogate. Poate ți-l mai amintești pe domnul York, inspectorul de limbă engleză care te-a inspectat acum câțva timp? Da, cred că trebuie să ți-l amintești. A cântat atât de frumos la pian...

Lynne fu cuprinsă de teamă. Greșise ceva?

– Mi-a telefonat azi-dimineață și mi-a spus că și el se duce la conferință. A sugerat să te scutească de oboseala unei călătorii cu trenul și să te ia cu mașina lui.

– Dar nu este nevoie să se deranjeze, domnule Penstone. Mi-am cumpărat deja bilet și sunt pregătită să călătoresc cu trenul.

– Bine, spuse domnul Penstone plin de îndoială, cred că ar trebui să te gândești mai bine. El este în fond un I.M.S. și am avut

deja necazuri cu el. Poate îți amintești discuția pe care a avut-o cu dumneata în camera aceasta. Nu mi-ar plăcea să mă opun lui în orice caz, fiindcă, vezi, acești inspecitori spun ei că au rol doar de sfătuitori, dar la o adică au multă influență în secțiile administrative ale lumii educației și ar face lucrurile foarte grele pentru autoritățile locale. Așa că n-aș vrea să-l superi. Îmi pare rău să te constrâng, dar ar fi în interesul tuturor să-i accepți oferta amabilă. Poți primi banii înapoi pe biletul de tren.

Lynne se simțea prinsă în capcană. După cum pusese domnul Penstone problema, nu putea refuza.

– În aceste circumstanțe, presupun că va trebui să accept.

Domnul Penstone zâmbi încântat.

– Ah, excelent, domnișoară Hewlett. Acum, mi-a spus să-ți spun să-i telefonezi la birou între orele trei și patru, astăzi.

Lynne se ridică.

– Atunci mă duc în cancelarie să telefonez de acolo, spuse ea, gândindu-se ca între timp să „uite“.

– Nu, nu, draga mea. Cum este trecut de ora trei, du-te la secretara mea și telefonează de acolo. Ea a ieșit în pauză.

Îi dădu lui Lynne numărul de telefon și o părași. Simțindu-se ca și cum ar fi fost aruncată în groapa cu lei, Lynne se uită disperată în jur pentru a căuta o scăpare. Apoi, se resemnă cu soarta și formă numărul. Telefonul sună de mai multe ori și tocmai când se gândi cu bucurie că nu era acolo, receptorul fu ridicat. Persoana de la celălalt capăt al firului continuă să vorbească unei alte persoane, apoi răspunse:

– Sunt York.

Ea își umezi buzele uscate și răsuflă adânc.

– Domnul York? Aici Lynne Hewlett.

Se făcu o pauză, de parcă el încerca să-și amintească cine era ea, apoi:

- Da, domnișoară Hewlett? spuse el distant.
- Ăă... mi-ai cerut să-ți telefonez în legătură cu conferința de la Harrogate.
- Da. Voiam să-mi fac timp să te sun.
- Dar nu-i nevoie să te deranjezi. Mi-am luat deja bilet de tren și...

El o întrerupse, iritat:

– Domnișoară Hewlett, trebuie să-ți amintești că am aranjat asta acum câțva timp. A rămas doar să fixăm ora. Când fac o promisiune, nu-mi stă în obicei să nu mi-o țin. Acum, consultându-mi agenda, văd că am o întrevvedere joi după-amiază, care începe la ora trei și durează până la patru jumătate. Te sun la școală la cinci fără un sfert.

– Mi se pare o plecare cam târzie, domnule York, se aventurează Lynne. Ar însemna să conduci pe întuneric, nu?

– Sigur, dacă am încerca să facem toată călătoria într-o singură zi, dar fiindcă plecăm târziu, va trebui să ne oprim undeva peste noapte și să continuăm călătoria a doua zi dimineată. Asta ar fi posibil deoarece conferința începe după prânz, vineri.

– Să rămânem peste noapte? Dar...

– Deci, am stabilit. Te rog să fii gata să te iau joi, la ora patru patruzeci și cinci.

Telefonul de la celălalt capăt se închise. Lynne tremura din tot trupul. Își duse mâna la cap. Cum putea petrece atâta timp cu Chris York, incluzând și o vizită la hotel? Perspectiva era înfricoșătoare. O mulțime de idei îi veniră în cap – să facă pe bolnava, pe extenuată, orice, dar să nu facă această călătorie imposibilă.

Când, la sfârșitul orelor de clasă, Lynne merse cu Mary în parcare, îi povesti despre asta.

- Trebuie să te duci, Lynne? Este înțelept?
- Înțelept sau nu, domnul Penstone a decretat să mă duc, ca să nu supăr un inspector școlar al Majestății Sale.
- Ei, nu te mai necăji atât, o sfătui Mary. Știi că este o bună companie, când vrea.
- Da, dar nu va vrea. Mă urăște, sunt sigură de asta. Câteodată am senzația că nu suportă nici măcar să mă vadă. Nu înțeleg de ce insistă...
- Îi vei spune lui Ken?
- O să-i spun adevărul, presupun, dădu Lynne din umeri. S-ar putea să nu-i placă, dar nici mie nu-mi place.

Lynne petrecu două nopți fără odihnă. Când veni ziua de joi, se simțea mai rău ca oricând în legătură cu călătoria spre Yorkshire. Telefonă părinților, în Kent, cu o noapte înainte și ei părură mai puțin îngrijorați când aflară că mergea cu mașina unui inspector școlar cu idei de modă veche. După cum bănuia, ei își imaginau un om de vârstă mijlocie, solid și cu copii mari. O amuză un pic să-i lase să creadă acest lucru.

Doamna Walters o sfătui să parcheze mașina în spatele casei și să o încuie bine. Lynne își făcu valiza fără entuziasm și o cără la școală cu autobuzul de joi dimineața.

Pe măsură ce trecea ziua, devenea tot mai încordată și când fu anunțată de secretara directorului să vină în biroul acestuia, fiindcă sosise domnul York, nu voia decât s-o ia la fugă. Își încheie haina cu degete tremurânde, își luă valiza și merse încet de-a lungul coridorului, întârziind cu câteva minute înfricoșătoarea întâlnire. Apoi bătu la ușă, apăsă pe clanță și intră.

Capitolul 6

Inspectorul stătea din nou la fereastră. Era ca de obicei cu mâinile în buzunare și se uita afară. Când intră Lynne se întoarse și o examină cu răceală.

Domnul Penstone spuse plin de însuflețire:

— Acum plecați. Călătorie plăcută! Ne vedem la întoarcere, domnișoară Hewlett, după vacanța trimestrială. Cred că ai aranjat ca altcineva să-ți țină orele de mâine? Bun. La revedere, la revedere!

Chris luă valiza din mâna lui Lynne și porni pe coridor și pe scări, cu tânăra urmându-l. Puse valiza în portbagaj și, fără un cuvânt, îi ținu portiera să se urce. Apoi, îi spuse scurt să-și pună centura de siguranță, ieși din curtea școlii și se angajă pe drumul principal.

Le trebui ceva timp să iasă din traficul intens. Între ei era o tăcere completă. El nu părea înclinat spre conversație, iar Lynne se simțea lipsită de energie. Era obosită, nefericită și nu se putea gândi la nimic de spus. „Se pare că dacă nu ne certăm, nu putem comunica“ își zise ea.

O dată, el îi aruncă o privire și o întrebă dacă stătea comod.

– Da, mulțumesc, răspunse ea politicos și tăcerea se instaură din nou.

Lynne se hotărî. Există ceva ce trebuia să facă și asta poate ar mai slăbi tensiunea dintre ei. Își limpezi vocea, se uită drept în față și rosti:

– Chris, îți datorez scuze pentru comportarea mea din seara concertului. A fost inexplicabilă și pot să spun doar că-mi pare rău.

Fu cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Se părea că el nu va răspunde și crezu că o va ignora complet. Apoi, el dădu scurt din cap și spuse:

– O scuză de mult cuvenită, totuși acceptată. Acum, problema este închisă.

Ochii lui Lynne se umplură de lacrimi din cauza acestei acceptări plină de răceală. Își feri privirea și se uită pe fereastră. Depășiseră suburbiile Londrei și rula pe autostradă. Conducea bine, observă ea.

– Unde vom întrerupe călătoria, Chris? întrebă ea cu o voce mică.

– O să încerc să ajung la Stamford, la noapte. Acolo este un hotel excelent, pe care-l cunosc bine. Au și mâncare bună.

Începu să plouă și ștergătoarele abia mai pridideau cu apa care curgea pe parbriz. Condițiile de condus deveniră și mai grele, iar Chris nu vorbi timp de mile întregi. Lui Lynne îi era din ce în ce mai greu să suporte tăcerea. Această călătorie se dovedea și mai îngrozitoare decât își imaginase. Oare tot așa o să fie până mâine, când se vor despărți?

– O să iau benzină la stația următoare și dacă vrei, te poți duce la toaletă să te împrășpezi.

El opri la stație, luă fulgarinul lui Lynne care stătea pe spatele scaunului și i-l dădu.

– O să ai nevoie de asta. Vremea este imposibilă.

Lynne se grăbi, fiindcă știa că era nerăbdător să-și continue drumul și de îndată ce fu înapoi în mașină, văzu că era mulțumit că se întorsese repede. Se simțea mai bine, își îmborsăvisese machiajul și se pieptănase.

– La prima parcare oprim, îi spuse el. Simt nevoia să mă odihnesc.

Nu dură mult până găsiră o parcare și Chris opri motorul și se lăsă pe spate cu un oftat. După câteva momente, zise:

– Deoarece avem în față o bucată bună de drum, propun să mâncăm ceva. Menajera mea mi-a împachetat câteva sandvișuri și niște cafea.

El fugi în spatele mașinii și luă din portbagaj un coșuleț cu mâncare. Îi oferii lui Lynne un sandviș și amândoi mâncară în tăcere și-și băură cafeaua. Lynne se gândi că dacă tăcerea se mai prelungea, o să se urce pe pereți. De ce se comporta așa? În fond, își ceruse scuze.

Simți brațul lui mișcându-se de-a lungul spătarului scaunului ei.

– Lynne, ce-ai zice de... un armistițiu? Conversația noastră lungă și interesantă m-a asurzit.

Era așa de ușurată, încât simți că-i dau lacrimile când se întoarse să se uite la el. Chris o urmărea și văzu în ochii lui o lumină ciudată. O trase încet spre el și o sărută ușor pe obraz.

– Cum o să petrecem câteva ore unul în compania celuilalt, zâmbi el, îți sugerez să pornim exact de la început. Să lăsăm trecutul în urmă, să lăsăm viitorul și să ne bucurăm doar de prezent. Ce părere ai?

Ea dădu din cap, se înroși de plăcere și când el porni iarăși la drum, își lăsă capul pe spătarul scaunului și se relaxă pentru prima dată în acea zi.

Cel puțin începură să vorbească, despre vreme, care începea să se îndrepte, despre trafic și conferință. Această discuție, oricât de banală, îmbunătăți atmosfera dintre ei din ce în ce mai mult, pe măsură ce distanța față de destinație se micșora.

*
* *

Ajunseră în piața veche a orașului Stamford, trecură pe o stradă veche cu multe clădiri atrăgătoare, de epocă, și intrară în parcare a unui hotel mare, frumos, numit Elizabethan Arms.“

– Să ne încercăm norocul, Lynne, zâmbi el și pulsul tinerei se acceleră. Acesta este hotelul pe care-l aveam în minte.

El luă bagajele din spatele mașinii și intrară în hotel prin ușile batante.

La recepția hotelului, sunară clopoțelul și așteptară. Locul avea o aură de retro, foarte plăcută – covoare groase vișinii, candelabre joase, lumini de perete și ornamente de cupru în fiecare nișă și pervaz de fereastră.

O recepționeră în vârstă veni către ei.

– Aveți două camere disponibile pentru o noapte? întrebă Chris.

Ea se uită pe registru.

– Este o perioadă ocupată a anului. Avem disponibil un apartament familial – două camere cu intrări separate, legate printr-o ușă. Nimic altceva.

– Oh, spuse Chris gânditor, apoi se întoarse spre Lynne. Ce spui?

Îi luă mâna, o privi atent în față și păru să ia o hotărâre.

– În fond, suntem logodiți, spuse el recepționerei. Nu cred că logodnica mea va obiecta. Da, dragă?

Lui Lynne i se opri răsuflarea, apoi simți apăsarea degetelor lui și trebui să aprobe.

Semnară în regitru și o urmară pe recepționeră pe scări.

– Camera 4 și 4a, gâfâi ea, când ajunseră la etajul al doilea. Vă las cheile. Cina se servește acum.

– Chris... începu Lynne, dar el își ridică mâna.

– Așteaptă. Întâi să intrăm înăuntru.

El descuie ușa, cără bagajele în cameră și se uită în jur.

– Foarte plăcut. Asta va fi camera ta. Două paturi aici – unul dublu, presupun pentru mamă și tată, unul de o persoană, pentru copilaș. A mea, pe aici, pași el prin ușa de comunicare, două paturi de o persoană, fără îndoială pentru puștii mai mari. Cam multe paturi, o privi el poznaș. N-am putea face economie?

Lynne deveni agitată la gluma lui.

– Chris, să vorbim serios. Nu sunt logodnica ta.

– Calmează-te, calmează-te, spuse el așezându-se pe pat. Vino aici. Nu te alarma, vreau doar să vorbim.

Ea se așeză pe pat lângă el.

– Chris, totul este foarte bine, dar nu am inel și...

– Nu ai inel? Într-adevăr, nu ai. Cum remediem acest lucru?

Analiză problema și zâmbi.

– Dar am eu un inel, spuse el scoțându-și inelul șevalieră din deget și punându-l în palmă. ăsta.

Lynne era uluită.

– Văd că-l porți pe inelar. Vreo semnificație?

– Nu, replică el scurt ridicându-i mâna, dar ea și-o smuci.

– Nu pot face asta, Chris. Ar fi o minciună.

Ochii lui se măriră.

– Ce atâta tam-tam, fată dragă? Nu înseamnă mai mult decât vrei să însemne. Nu te neliniști, voi lămuri lucrurile cu Ken când ne întoarcem.

De data aceasta, îi luă mâna și împinse inelul.

– Uite că se potrivește. Acum suntem logodiți oficial. Insist să pecetluim pactul așa cum se cuvine.

Sărutul lui o luă pe Lynne prin surprindere. Era tandru, dar totuși se desprinsese din îmbrățișare, și roși, confuză.

Uitându-se la fața lui zâmbitoare și glumeată se simți profund uimită. De unde apăruse acest Chris nou, această persoană veselă, nepăsătoare, fermecătoare?

– Întâmplător, spuse el rar, ți-am dat acum mai mult decât Ken. Unde este inelul lui?

– Oh, este vina mea că nu mi-a dat încă un inel... vreau să spun, că încă n-am avut timp unul pentru altul. Am fost atât de ocupați în ultima vreme încât... n-am discutat despre asta.

Suna fals chiar și în urechile lui Lynne.

– Da? ridică el o sprânceană neîncrezătoare.

Lynne se ridică în picioare.

– Acum... trebuie să mă spăl și să mă schimb pentru cină, Chris.

El zâmbi și se întinse pe pat.

– Înseamnă că trebuie să plec? Patul ăsta este prea confortabil ca să-l părăsesc.

Ea se aplecă și-i luă mâinile, trăgându-l în sus cu dificultate și împingându-l spre ușa de comunicație. El râse și se prefăcu că rezistă, iar ea îi dădu un brânci ușor. Acest Chris era aproape la fel de greu de dirijat ca cel care nu scosese un cuvânt în mașină.

El trebuie să-i fi ghicit confuzia, fiindcă se întoarse, și-i cuprinse fața în mâini.

– Nu fi așa de uluită, Lynne. Asta n-are nici trecut, nici viitor. Îți amintești ce am stabilit în mașină? Este doar un moment în timp pentru amândoi. Să ne bucurăm de el în acest fel. *Acesta este doar un moment în timp, și tu ești a mea.*

Își aminti șocată când rostise el ultima oară aceste cuvinte.

– Și, dulcețo, murmură el, nu încuia ușa dintre noi! N-aș intra fără permisiunea ta.

Ea îl privi o clipă, apoi murmură:

– N-o voi încuia, Chris. Am încredere în tine.

– Mulțumesc pentru asta. Poate va trebui să-mi amintești aceste cuvinte, draga mea, înainte de a trece prin ea.

Intră în camera lui și închise ușa.

Ce vrusese să sună cu asta? Lynne stătu un moment, acoperindu-și ochii cu mâna. Era o nebunie. Nu-și arsese doar degetele, își vârâse de-a dreptul mâna în foc. Semnale de avertizare îi apărură în minte. „El doar se distrează. În fond, este un bărbat și încă unul matur. Se joacă cu tine“. Dar mesajul nu fu băgat în seamă. Acest vis minunat se va sfârși mâine, și Ken? Înlătură gândul de la el. Mâine se va gândi și la Ken, dar nu în seara aceasta.

Deschise bagajul și scoase o rochie pe care o inclusera pentru cazul în care ar fi participat la vreo recepție în afara conferinței. După ce se spală, îmbracă rochia și se cercetă în oglindă. Rochia era albă, de dantelă, fără mâneci și urmărea minunat liniile trupului ei. Oare cât o fi muncit mama ei la această toaletă, se întreba ea în timp ce se farda. Își perie părul până când ajunse să strălucească, își puse un colier strălucitor în jurul gâtului și-și fixă cerceii în urechi.

Strigă:

– Chris, sunt gata.

– Vin într-un minut.

Apăru curând în pragul ușii, ferchezuit și chipeș. Cu mâinile în buzunare, o privi în amănunțime.

– Tu, rosti el rar, arăți atât de frumoasă încât îmi lipsesc cuvintele s-o spun. De fapt, dacă nu coborâm să mâncăm imediat, te mănânc pe tine.

Ea râse și, rușinată, ridică mâna să-i îndrepte cravata.

– Era strâmbă, îi spuse ea.

– Nu-i de mirare. Văzându-te în această rochie, s-a dat la o parte. De unde naiba ai o astfel de creație?

– Mi-a făcut-o mama.

– Mama ta? fu el uluit. Mamele nu fac astfel de rochii pentru fiicele lor. Dacă s-ar fi putut gândi la punctul de vedere al bărbatului, n-ar mai fi turnat gaz pe foc. Hai, logodnico! o împinse el spre ușă.

Coborâra scările mână în mână până când ajunseră în restaurant. Ceilalți rezidenți zâmbiră indulgenți când trecură pe lângă ei.

– Cred, murmură el, când luară loc la o masă retrasă, că toți cred că suntem un cuplu în luna de miere. Arăți radioasă ca o mireasă.

„Oare dragostea mea pentru el este așa de evidentă?” se întreabă Lynne.

După ce dădură comanda, el o privi peste masă.

– Nu pot să trec peste incredibila diferență dintre fata din fața mea și cea pe care am întâlnit-o după-amiază în biroul directorului. Știi, păraai atât de bolnavă, încât mă întrebam dacă ai putea suporta călătoria.

– Chiar? Trebuie să fi avut nevoie de o schimbare de aer, spuse ea examinând fața de masă.

– Poate că asta. Vorbeam cu Mary într-o zi...

Lynne se uită repede în sus.

– Nu știam că te-ai văzut cu Mary.

– Am întâlnit-o într-o după-amiază după școală și am luat ceaiul împreună. Mi-a spus că este îngrijorată pentru tine, fiindcă pari atât de deprimată. Este adevărat?

– Trebuie să fi avut nevoie de o vacanță, schimbă repede Lynne subiectul. Știi, Chris, că Mary este îndrăgostită?

El își privi unghiile.

– Știam că până la urmă divorțează de un soț care-i atârna ca o piatră de moară de gât de ani de zile. De asemenea, știu că a găsit pe altcineva cu care vrea să se căsătorească.

– Știi, din întâmplare, cine este?

– Știu cine este. Dar am fost pus să jur că nu-i voi spune nici celei mai bune prietene, zâmbi el. Îmi pare rău, draga mea.

– Nu este... Lynne înghiți în sec și se înfrână.

– Da? o privi el interesat.

– Nu cumva ești tu?

Pe buzele lui apăru un zâmbet ciudat.

– Nu. Nu sunt eu norocosul. Interesul meu se... îndreaptă în altă direcție.

„Deci, Ken avea dreptate în seara concertului. Nu pe Mary o iubește Chris, ci pe Angela“ se gândi Lynne.

Sosi și mâncarea lor, dar apetitul lui Lynne se diminuase. Totuși, era atât de frumos servită, încât până la urmă tânăra onoră comanda.

Chris hotărî să ceară și vin, ceea ce o îngrijoră pe Lynne.

– Oh, dragă, râse ea, nu pot include vin în cheltuielile mele. Cei care onorează facturile se vor plânge la autoritatea educației.

– Această excursie este pe cheltuiala mea. Să nu avem discuții, i-o reteză el scurt.

În timp ce-și bea cafeaua, Lynne îl întreabă:

– Ai văzut, din întâmplare, fotografia noastră de la Green Goblet, după concert?

– Am văzut-o. Ce-i cu asta?

Ea se uită agale în jurul restaurantului și spuse, imprudentă:

– În orice moment mă aștept să vină un reporter și să te întrebe „Domnule York, alias Marcus Alderman, puteți să confirmați sau să negați că sunteți sau nu logodit cu binecunoscuta cântăreață...”

– *Te rog să taci din gură!*

Vorbele spuse încet, dar incisiv părură să taie aerul ca o lamă de cuțit. Lynne ridică fața și văzu că ochii lui sclipeau ca niște bucățele de gheață.

– Îmi... îmi pare rău, bâigui ea. Am uitat pe moment că suferim de amnezie temporară, zâmbi ea slab.

Oare de ce era așa de sensibil în privința asta? Însemna așa de mult Angela pentru el încât nu suporta nici măcar o glumă la adresa ei?

Trecură câteva minute până când el se relaxă din nou. Atunci, se ridică brusc și întinse mâna.

– Hai să încercăm să dansăm, Lynne, spuse el ducând-o pe ringul de dans. De data asta nu te întreb dacă dansezi, ci te oblig.

O ținea strâns în brațele lui și ea stătea nemișcată.

– Știi, o privi el în față, că fără ghearele tale ești absolut irezistibilă. Bănuiam, dar acum știu că am avut dreptate.

Ea zâmbi, mulțumindu-i. În timp ce se mișcau în ritmul dansului ochii lui cufundați într-ai ei spuneau o poveste pe care

Lynne tânjea s-o audă spusă în vorbe, dar știa că n-o va auzi niciodată... Seara asta este un vis“ își reaminti ea, „mâine va fi sfârșitul“.

– Bei, Lynne?

Îi prinse brațul și o duse la bar. O așeză pe scaunul înalt, apoi comandă băuturi. Toastară unul pentru celălalt.

Privindu-și lichidul auriu din pahar, Lynne spuse pe neașteptate:

– Când i-am spus lui Ken că vin în nord cu tine, s-a cam supărat. Cred că era îngrijorat.

– S-a îngrijorat? Chiar? o privi el indolent, făcând-o să se înroșească. Ce credea exact că ți-aș face – te-aș seduce?

Lynne se revoltă de sarcasmul amar din vocea lui. Încercă să-l calmeze.

– Amnezia, Chris – amintește-ți!

Dar el se întoarse spre bar și comandă iar. Timidă și nesigură, ea întoarse o mână și i-o puse pe braț.

– Chris?

Încet, el se întoarse către ea cu ochi distanți și reci, dar când tânăra îi zâmbi, căldura îi reveni în ei.

– Regret că am spus asta. Nu mă gândeam că o să te superi.

El își puse paharul la loc pe tejghea, o prinse de talie și o puse pe podea.

– Ești prea departe, așa cocoțată acolo. Dansează din nou cu mine, dulceato, ca să-mi vin în fire, spuse el luându-i mâna. Și pentru că se presupune că suntem logodnici, să ne prefacem că este un lucru adevărat.

Se aplecă și o sărută pe gură.

– Chris! se dădu ea înapoi, șocată. Nu în public, te rog.

– De ce nu? Nu este cel mai sigur loc? Sau, ridică el o sprânceană întrebătoare, ai vrea mai bine în particular? Eu sunt de acord, spune-o doar.

– Chris! spuse ea din nou, scuturându-i umărul. Doar nu crezi că sunt chiar așa. Crezi?

El o cercetă gânditor.

– Nu, nu cred, dar aș vrea să am ocazia să aflu.

Ea înțepeni și deveni tăcută. Mirându-se de lipsa ei de răspuns, el se uită din nou la ea și-i văzu fața răvășită și ochii plini de lacrimi.

– Îmi pare rău, dulceato, șopti el, nu știi ce gânduri îți trec prin cap, dar pălmuiește-mă dacă am mers prea departe. Sunt doar uman și nu cred că-ți dai seama ce bucățică tentantă ești pentru un bărbat, mai ales în rochia asta.

Lynne zâmbi și se relaxă din nou.

– Așa-i mai bine, îi șopti el la ureche.

La miezul nopții, el spuse:

– Este ora culcării, Cenușăreaso.

Coridoarele și scările erau întunecate și reci, și tânăra se înfioră. Chris îi înconjură mijlocul cu brațul.

– S-a întâmplat ceva?

Ea scutură din cap. Nimic ce i-ar putea spune lui, oricum.

Închiseră ușa de la apartament, aprinseră lumina și el o luă în brațe.

– Strălucești în noaptea asta, murmură el uitându-se în ochii ei. Mă întreb de ce? Dulcea mea, va trebui să încui ușa dintre noi. Neapărat, continuă el după o pauză.

Când buzele lui erau foarte aproape de ale ei, Chris își ridică brusc capul și o îndepărtă de el. Îi zâmbi rapid.

– Noapte bună, Lynne. Vise plăcute.

Se întoarce și plecă.

Ușor descumpănită de plecarea lui abruptă, se pregăti încet pentru noapte gândindu-se la evenimentele serii. Îi reveneau clar lucrurile spuse de el și încercă în zadar să ignore întrebarea chinuitoare care o obseda... el se amuza pur și simplu?

Se băgă în pat și stinse lumina. Tocmai se cuibărea când auzi o bătaie ușoară în ușa de comunicare.

– Lynne, dormi?

Aprinzând din nou lumina, își puse halatul și descuie ușa.

El stătea în prag, în pijama, cu bluza descheiată aproape până la brâu. Ea simți tot magnetismul care se degaja din el.

– Îmi pare rău, Lynne, dar n-am pahar pentru apă. Ai cumva unul în plus?

Desculță, abia ținând-o picioarele pe care le simțea ca de cârpă, merse până la chiuvetă și găsi două pahare. Când îi întinse unul dintre ele, el îi privi pătrunzător halatul care se desfăcuse, curba gâtului și decolteul adânc al cămășii de noapte transparente.

„*Nu mă atinge acum!*” strigă inima ei. N-aș putea să-ți rezist.“

Dar când se uită la ochii lui verzi, văzu că erau impenetrabili.

– Noapte bună, Lynne. Mulțumesc pentru pahar, spuse el și se întoarce în camera lui.

Lynne încuie ușa și se rezemă de ea, respirând din greu de parcă ar fi alergat.

Dormi agitată la început și trezindu-se cu o ocazie, văzu că era ora două jumătate, iar de sub ușa lui Chris se vedea lumină.

„Sper că nu s-a întâmplat nimic“, își spuse ea somnoroasă, adormind la loc.

*
* *

Era dimineată și un soare strălucitor se strecura printre draperii. Lynne clipi și se uită la inelul din deget – dormise cu el lângă obraz. Curând, va fi înapoi la locul lui de drept și cu asta se va sfârși visul ei.

Se spală și se îmbracă în costumul albastru în care călătorise.

Se auzi o ciocănitură în ușă și o voce întreabă:

– Ești îmbrăcată?

– Doar o clipă, răspunse ea punându-și bluza albă. Acuma sunt.

– Păcat, veni replica. Descuie imediat, domnișoară Hewlett, spuse el apăsând pe clanță. Doar nu trebuie să sparg ușa logodnicei mele.

– Dar nu sunt logodnica ta, domnule York, râse ea descuind.

– Pe moment ești, și așa spun eu „bună dimineată“, celei care-mi va fi nevastă, chiar dacă temporar.

O luă în brațe, dar înainte de a o săruta, ea se răsuci.

– Este curată nebunie, domnule York. Mi se taie respirația.

– Asta și intenționez, o privi el exasperat, dar m-ai împiedicat. Acum, mergem să luăm micul dejun?

– Dar mai întâi trebuie să mă fardez, spuse ea ducându-se la oglindă.

El o privi ca fascinat.

– Toate chestiile astea! Pe cine vrei să impresionezi? Dacă te mai uiți așa la mine, domnișoară Hewlett, voi spune „la naiba cu micul dejun“ și o să-mi satisfac apetitul pe altă cale. Hai, femeie, îi întinse el mâna.

După ce terminară de mâncat, Chris plăti factura și puse bagajele în portbagaj. Porniră la drum, opriră din când în când pentru benzină și, cu oarecare tristețe, Lynne observă după bornele kilometrice că se apropiau de finalul călătoriei. Lynne nu mai putea întârzia să-i înapoieze inelul, în ciuda faptului că el nu-l ceruse. Îl scoase din deget și i-l întinse.

– Această bucată de aur se întoarce la proprietarul ei, Chris.

– Ce? întoarce el capul. Inelul? Păstrează-l, Lynne. Păstrează-l în amintirea... unei seri de reconciliere între două părți în război.

În vocea lui era o amărăciune ciudată.

– Dar, Chris, este al tău. Nu-l pot păstra.

– Bine, bagă-l în buzunarul de la haină, vrei?

Această indiferență fu ca un duș rece pentru ea. Așa se sfârșea visul ei, cu răceală și nimic mai mult?

Chris rupse tăcerea.

– Vrei să conduci și să-mi dai posibilitatea să mă odihnesc?

– Mă lași să conduc mașina ta? se minună Lynne.

– Asta am spus. Sunt puțini cărora le-aș da mașina pe mână, dar în tine am încredere.

Lynne se simți flatată când trecu în locul șoferului.

– E-n regulă? Nu-ți fie frică de ea. Este o frumusețe! șopti el și lui Lynne i se păru că aude „Ca tine“ și inima i se opri în loc.

Chris, instalat în locul pasagerului, își lăsa capul pe spate și închise ochii. Ea continuă să conducă, atentă la drum.

– Conduci al naibii de bine.

Vocea lui o făcu să tresară. Deci, nu dormea.

– Mulțumesc, bunule domn, înclină Lynne grațioasă capul.

Se uită cu coada ochiului la el și constată că o urmărea printre gene.

– De fapt, continuă el gânditor, faci foarte multe lucruri bune.
– Mulțumesc din nou, replică ea, adăugând: orice în afară de a preda.

Îl simți că înțepenește.

– Iar ți-ai scos ghearele. Tu ai spus-o, nu eu. Credeam că stabilisem un armistițiu.

– Îmi pare rău, am uitat.

– Într-o zi, spuse Chris încet, îți voi spune un secret, oftă el și închise ochii. Aceste autostrăzi mă plictisesc de moarte. Pentru numele lui Dumnezeu, trage într-o parcare să luăm o pauză, spuse el îndreptându-se în scaun.

Lynne semnală și opri în prima parcare. Când se lăsă pe spate și-și sprijini capul de spătarul scaunului, Chris o întreabă:

– Ești obosită?

O înconjură cu brațele și când ea își lăsă capul pe umărul lui, speră să nu i se audă bătăile inimii. Stătură așa câțva timp.

Apoi, el rosti liniștit și gânditor:

– Știi, această mică excursie a noastră mi-a dat răspunsul la trei întrebări care mă frământă. S-a dovedit că putem vorbi fără să ne certăm, nu este obligatoriu să fim în conflict și nu suntem total... incompatibili.

Se lăsă un moment de tăcere apoi ea îl privi poznaș.

– Acum știu. Mi-ai testat potențialul de bună companioană, ca să faci un raport complet la departamentul educației.

– Pentru această obraznicie, meriți o bătaie bună, domnișoară Hewlett.

– Îmi pare rău, zâmbi ea.

– Este evident că nu-i așa, replică el.

După o pauză, Lynne întreabă:

– Chris, de ce erai treaz la ora două și jumătate noaptea?

– Oh, din anumite motive... nu am avut astâmpăr, nu puteam dormi și atunci mi-am făcut cuvântarea pentru conferință, din ziua de marți. Este timpul să pornim la drum, se uită el la ceas.

De data asta conduse el. Când intrară pe autostradă, Chris vorbi:

– Spune-mi, ai timp liber în următoarele zile? Duminică după-amiază? Dacă este frumos, Lynne, vreau să te duc la mlaștini. Ai vrea?

– Oh, Chris, mi-ar plăcea foarte mult.

– Bine. O să-i spun mamei mele să ne facă niște sandvișuri pentru ceai și apoi putem merge acasă pentru cină. Ai dori?

– Foarte mult, atâta timp cât mama ta nu va obiecta.

– Dimpotrivă. Va fi încântată.

Voi număra orele, își spuse Lynne fericită. Visul ei era încă intact și vremea trezirii la lumina crudă a zilei putea fi amânat încă puțin. Privirea i se opri pe mâinile lui Chris de pe volan – lungi, sensibile, mâini de pianist... Se încordă și-și ținu răsuflarea. Inelul nu mai era în buzunar, ci înapoi pe degetul inelar. Închise ochii și se luptă cu răceala care-i cuprinsese inima. Asta însemna doar un singur lucru, că în ciuda dorinței lui de a nu recunoaște faptul, era într-adevăr logodit cu Angela lui.

Lynne își mută privirea pe fața lui pe care ajunsese s-o iubească atât de mult. Părea preocupat și în timp ce-i studia în secret profilul, el spuse de parcă gândea cu voce tare:

– Trebuie s-o văd pe Angela diseară. Neapărat.

– S-o... s-o vezi pe Angela? Întrebă ea, sperând să nu i se observe tremurul din voce.

– Ai spus ceva? Întrebă el ca și cum ar fi fost surprins că fusese auzit. Da, trebuie s-o văd. Trebuie să-i vorbesc.

Inima tinerei se strânse. Acum știa cu certitudine că visul ei era aproape sfârșit.

Capitolul 7

Pe la prânz ajunseră la Dales Hall, marele conac de țară care găzduia pentru câteva zile conferința. Era o clădire mare, construită din piatră locală, cu numeroase turnulețe și arcade în stil renescentist, care păreau nepotrivite cu restul arhitecturii. Era înconjurată de un parc minunat, iar aleea ce ducea spre intrarea impunătoare era străjuită de copaci mari.

– Ce loc atractiv pentru o conferință! exclamă Lynne, a cărei dispoziție se mai îmbunătățise.

Chris cără bagajul ei în hol și apăru o tânără care se interesă de numele lui Lynne.

– Ați rezervat masa de prânz pentru astăzi? Da? Camera dumneavoastră este numărul douăzeci și șase. Uitați cheia, domnișoară Hewlett. Vă puteți descurca singură cu valiza?

– Ți-o duc eu, Lynne, dacă mă scuzi un moment, se oferă Chris întorcându-se spre tânără. Este posibil să-l văd pe domnul Young, organizatorul conferinței? Numele meu este Christopher York și sunt programat să mă adresez conferinței marți dimineața. Aș vrea să vorbesc ceva cu el, dacă este disponibil.

– Veniți cu mine, domnule York, voi încerca să-l gădesc... Ah, uitați-l pe domnul Young care tocmai vine.

Chris se prezintă și în timp ce cei doi vorbeau, Lynne stătu la distanță de ei, nedorind să-i deranjeze.

– Așteptați pe cineva? auzi Lynne din spate și întorcându-se, văzu un tânăr care-i privea valiza. Pot să iau asta? Aveți numărul camerei dumneavoastră?

– Drăguț din partea dumitale.

Lynne îl urmă pe scări, când o voce, destul de seacă, îi strigă:

– La revedere, Lynne.

– Oh, la revedere, Chris, se întoarse ea, scuzându-se.

Expresia lui era perplexă în timp ce-i urmărea.

Tânărul se opri în loc.

– Oh, scuză-mă. Nu mi-am dat seama că sunteți împreună. Este prietenul dumitale?

– Oh, nu. A avut amabilitatea doar să mă aducă până aici cu mașina. Îl cunosc, bineînțeles, explică ea mai departe.

În timp ce urcau scările, escorta ei îi spuse că reprezenta o școală secundară din Midlands. Îi povesti că nu așteptase conferința cu plăcere, dar că acum începea să simtă altceva.

– Sper că ne vom putea întâlni în perioadele din afara programului.

Lynne promise să țină cont, îi mulțumi și închise ușa. Se duse la fereastră și se uită dacă mașina lui Chris mai era acolo și oftă. Îi era imposibil să-și alunge tristețea care o cuprindea ca o boală.

Stătu acolo, ascunsă de draperie, până când Chris apără în curte. El se opri, se întoarse și cercetă ferestrele clădirii. Lynne nu se mișcă. Îl văzu cum pleacă dezamăgit, se urcă în mașină și pornește.

Își privi camera în care urma să locuiască în următoarele zile. Mobila era modernă și existau lumini peste tot. La căpătâiul patului se afla un radio. Încercă patul și constată că era confortabil. Oricât de neinteresantă s-ar putea să fie conferința, găzduirea era ireproșabilă.

Își despachetă bagajele, puse hainele în dulap, apoi se spală, se schimbă pentru masă și coborî scările.

La intrarea holului, văzu că tânărul care-i cărase valiza o aștepta.

– Trebuie să mă prezint, spuse el, dându-i mâna cu căldură. Numele meu este John Holwick. Care este al dumatile?

Lynne i-l spuse și el o invită să stea împreună la masa de prânz.

– Mi-ar face plăcere, îi spuse ea. Ca și dumneata, probabil, nu cunosc pe nimeni aici. Este prima conferință la care particip. Ca să fiu sinceră, nu prea știu ce să fac!

Râseră amândoi.

– Aceasta este a doua la care particip, așa că mai bine stai cu mine ca să-ți arăt cum merg treburile.

Flecăriră tot timpul mesei și merseră împreună în holul principal unde începea conferința.

Lynne era bucuroasă că găsisse un tovarăș atât de plăcut, care o făcea să nu se mai simtă singură. Orele până la întâlnirea cu Chris erau multe și era încântată de orice distracție care ar fi oprit-o să stea ca pe jar.

John Holwick nu avea de unde ști toate acestea și o credea la fel de liberă ca el. Stătură împreună la sesiunea de după-amiază, de cuvântări și discuții. Cinară unul lângă altul la masa lungă din refectoriu și apoi se plimbară prin parc, discutând evenimentele după-amiezii.

Ea îi vorbea despre dilema ei de la școală. Îi explică felul în care încercase să introducă noi metode de predare și cum fusese împiedicată de părinți și profesori retrograzi în final, cum un I.M.S. – nu-i spusese numele – conspirase împreună cu directorul împotriva ei.

– Cred că ideile tale par bune, îi spusese John. Și cred că ești foarte curajoasă să încerci să le introduci la școala ta. Dar trebuie să recunosc că este ceva ce n-aș îndrăzni să fac, zâmbea el trist. Nu am curajul tău.

Lynne bănuia că așa era cazul și-i fu aproape milă de el. Deși era puțin mai mare ca ea, părea necopt în acțiuni și gândire. Comparat cu Chris – realiză brusc că-l folosea drept etalon pentru cei mai mulți bărbați în ultimul timp – John Holwick părea atât de tânăr... De fapt, se întrebă dacă acesta se va maturiza vreodată.

*

* *

Următoarea zi era sâmbătă și fu plină de și mai multe discursuri și discuții, iar seara fu aranjat un dans fără pretenții.

John, cu care acum se tutuia, o anunță că știe să danseze și-i place acest lucru. Dansară împreună majoritatea serii și toți păreau să creadă că sunt împreună. „Au mai rămas doar câteva ore” se gândea Lynne în timp ce se rotea în brațele timide ale tânărului. De-abia aștepta după-amiaza cu Chris.

– Să ne odihnim puțin, îi propuse John și-i luă mâna s-o conducă pe o banchetă sub fereastră.

În timp ce stăteau și se uitau la parcul care înconjura clădirea, el îi ținu mâna un pic mai strâns și ea intră în panică. „Sper să nu-și facă idei greșite, fiindcă nu știu cum aș putea ieși din asta“.

O văzu pe secretară că traversează holul și se îndreaptă spre ei.

– Vă caută cineva la telefon, domnișoară Hewlett. Duceți-vă în birou. Pe moment, acolo nu este nimeni.

Lynne își trase mâna dintr-a lui John și-i ceru s-o scuze. Se duse cu inima bătându-i nebunește în birou și ridică receptorul. Știa cine este, înainte de a-i auzi vocea.

Vorbi un pic tremurat:

– Lynne Hewlett, aici.

– Oh, bună, Lynne. Îți amintești de mine? Sunt tipul care te-a adus cu mașina.

Lynne râse.

– M-am gândit să-ți dau un telefon, continuă Chris, pentru cazul în care ai uitat că ne întâlnim mâine. Sper că nu ți-ai făcut alte aranjamente?

– Nu, nu încă, râse Lynne.

– Așa mă gândeam și eu. Ce mai faci, dulceato?

Alintarea o mângâie, dar o și stânjeni.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Conferința este interesantă?

– Cam dezlănătă. Te așteptăm pe tine ca să-i ridici nivelul.

– Pari plictisită.

– Da? Eu nu cred că sunt... Mi-am făcut un bun prieten, ceea ce îmi este de ajutor, spuse ea după o pauză. Timpul nostru liber este foarte plăcut.

– Oh? În ce fel? păru el amuzat.

– Tânărul care mi-a cărat bagajul sus...

– Mi-l amintesc, spuse el sec. Ce care topăia după tine ca o pisică după un ghem de lână.

Lynne chicoti.

– Așa făcea? Se numește John Holwick. Este o persoană foarte plăcută și avem discuții interesante, spuse ea cu o umbră de sfidare în glas. Este partenerul meu din seara aceasta. Avem o serată dansantă.

La celălalt capăt se făcu tăcere. Apoi, vocea se aspri:

– Lynne, nu... porți acea rochie?

– Nu.

– Oh!

După o pauză, Lynne spuse gânditoare:

– Ești singur, Chris?

– Da. Mama a ieșit. Tata este în străinătate, cu afaceri. Mă simt groaznic de singur, Lynne, rosti el încet.

Inima ei tânjea de dorul lui. Ar fi vrut să-i spună: „Oh, Chris, la fel sunt și eu. Ce mult mi-aș dori să fiu cu tine“. Dar în loc de asta, zise:

– Ai... ai văzut-o pe domnișoara Castella?

– Angela? Din nefericire nu. Este plecată într-un turneu. Mama mi-a spus că se va întoarce mâine și sper s-o văd atunci.

– Oh, trebuie să plec, Chris. John tocmai a venit după mine.

– Înțeleg, replică el cu o voce de gheață. Te voi căuta mâine, la ora două și un sfert. Noapte bună.

El închise brusc, înainte ca ea să-i poată răspunde. Închise și ea și se uită la telefon. Măcar dacă i-ar putea telefona înapoi. Măcar de-ar putea să-i spună că-l iubește.

Plecă să-și caute partenerul, fiindcă el nu venise în realitate s-o caute. Avea moralul la pământ.

Lynne își trase mâna dintr-a lui și el nu încercă să i-o rețină. Ochii ei erau umezi de lacrimi. Chris o instalează în mașină, pune valiza în portbagaj, se așează la volan și porni motorul. Lynne se răsuci și se uită în urmă. John Holwick stătea trist în capul scării și-i urmărea cum pleacă.

– Bietul John! L-am lăsat amărât.

– Mi se rupe inima pentru el, spuse el sarcastic, iritând-o pe Lynne. O să descopere curând că mai are balta pește.

În timp ce rula prin oraș spre câmpuri deschise, Chris vorbi amuzat:

– Există o singură cale să ieși din dilema ta. La întoarcere, va trebui să-i spui că nu sunt iubitul, ci soțul tău!

Furioasă, Lynne se întoarse și-l privi în față.

– Dacă n-ai fi condus, izbucni ea, ți-aș fi arătat eu!

Chris râse tare și îndelung.

– În fața unei asemenea perspective, sunt tentat să opresc mașina, ca să văd ce se întâmplă.

Lynne pufni furioasă și stătu tăcută, privind pe geam. Încercă să-și analizeze reacția violentă față de sugestia lui. Nu-i trebui prea mult să descopere că ideea de a fi soțul ei trezea în ea o asemenea dorință încât o înfricoșa prin intensitate.

– Lynne?

– Da?

El își luă mâna stângă de pe volan:

– Puneți mâna într-a mea.

Șovăind, ea se supuse și el o apăsă pe buzele lui.

– Prieteni?

– Prieteni.

În curând, lăsară în urmă căsuțele albe cu acoperișuri de ardezie roșie și pe măsură ce drumul urca, în fața lor se deschise

În sfârșit, sesiunea de sâmbătă se încheie. Imediat după masa de prânz, Lynne se îmbracă în pantaloni albastru-deschis și un pulover cu guler înalt. Peste asta își puse hanoracul albastru și încălță o pereche de pantofi sport pe care avusese prevederea să-i pună în valiză.

Se plimbă prin holul de la intrare, ținându-și în mână valiza cu un schimb de haine în ea. La două și un sfert precis, îl văzu pe Chris parcându-și mașina și sărind treptele de la intrare. Pășii peste pardoseală și, luând-o complet prin surprindere, îi cuprinse mijlocul și o strânse.

Îi zâmbi posesiv și spuse cu o voce tare:

– Bună, iubito.

Apoi ridică ochii peste capul lui Lynne și vorbi cu cineva din spatele lui.

– Bună ziua, spuse el cu un zâmbet plin de siguranță, apoi o privi din nou drăgăstos pe Lynne. Ești gata, draga mea?

Îi luă valiza, o luă de mână și o conduse spre ușă. Lynne se întoarse când ajunseră la ieșire și-l văzu pe John Holwick stând acolo mirat, neîncrezător și nefericit.

– Oh, Doamne, oftă Lynne când coborâră treptele, încă ținându-se de mână, și i-am spus în cealaltă zi că nu ești prietenul meu.

– Știu că i-ai spus, zâmbi el cu gura până la urechi. Te-am auzit.

– Dar este adevărat.

– Da, este adevărat, sunt de acord.

Se uită ponaș la ea și zâmbi satisfăcut.

ținutul mlăștinos. Drumul se îngusta și se răsucea în curbe mari de-a lungul ținuturilor deșerte. Când urcară și mai sus pe dealuri, Lynne fu încercată de un sentiment copleșitor de exaltare și bucurie.

— Este minunat, șopti ea, privind peisajul.

Chris zâmbi, încântat de răspunsul ei la frumusețea sălbatică din jur. De mult nu mai întâlniseră nici o mașină și nici o ființă, în afară de oile care pășteau liniștite.

Chris conducea cu grijă pentru a le evita, fiindcă nu se știa niciodată în ce direcție o apucau ele. Uneori, câte un miel descoperea că mama sa traversase drumul și era hotărât s-o urmeze și dacă șoferul nu era atent, putea nimeri sub roți.

Drumul încă urca și cobora. Când se apropiară de vârful unui deal, Lynne îngheță de frică. Drumul era atât de îngust încât dacă s-ar fi întâlnit două mașini, s-ar fi ciocnit. În întreaga călătorie, întâlniră doar trei mașini, dintre care una era o furgonetă pentru aprovizionare. Probabil aducea cele necesare pentru rarele ferme ce se aflau acolo.

Ici și colo treceau pe lângă câte un pârau, care clipoceă vesel peste pietre și bolovani, sub punți înguste, coborând abrupt în vale. Chris opri lângă un asemenea pârau și când ieșiră din mașină și se întinse, Lynne spuse:

— Mi-ar plăcea să merg prin această apă.

— Dă-i drumul. Nu ține cont de mine, păru Chris amuzat.

Dar Lynne hotărî altfel și-și vârî mâinile, jucându-se cu apa ca un copil. Chris scoase un rucsac din portbagaj, încuie mașina și-i întinse mâna.

— Hai, fetițo, o îndemnă el.

Începură să meargă, în curând începură să urce, oprindu-se ici și colo să-și liniștească respirația privind peisajul sălbatic care-i înconjură.

Ajunseră în vârf în cele din urmă, și priviră minunata priveliște din fața lor.

Dealuri mari sumbre și mlaștini întinzându-se la mare distanță, pășuni nesfârșite și iarbă sălbatică crescând printre stâncile din vârf și coborând în vale. Era o zi senină, clară, fără nici un nor, una din acele rare ocazii când adevărata frumusețe a ținuturilor mlăștinoase se dezvăluia în întregime.

Lynne răsuflă adânc când ochii i se umplură de atâta minunăție.

– N-aș fi crezut niciodată că Anglia posedă asemenea zone vaste de frumusețe neîntinată. Nici nu știu englezii cât sunt de norocoși și în loc să-și petreacă vacanțele în străinătate să viziteze aceste locuri minunate.

Chris despacheta mâncarea.

– Nu spune asta, Lynne. N-ar rămâne neîntinată dacă prea mulți oameni ar ajunge să afle. Poate sună egoist, dar mult din această frumusețe depinde de izolarea și lipsa de locuitori. S-o păstrăm în acest fel, atâta timp cât se poate.

Împărțiră sandvișurile, prăjitura și ceaiul pe care mama lui Chris le pregătise pentru ei, apoi reîmpachetară totul în rucsac și se întinseră în iarbă. Chris își scoase haina de tweed, o împături și i-o puse lui Lynne sub cap și deoarece vremea era surprinzător de caldă, își dădu jos puloverul și-și făcu și el o pernă din acesta.

– Stai liniștită și ascultă, Lynne. Ascultă tăcerea. Ți-am vorbit o dată despre ea, îți amintești? Este atât de intensă încât ai impresia c-o poți atinge. Poți asculta o atfel de tăcere și să te simți așa doar în ținuturile mlăștinoase.

Lynne închise ochii și stătu perfect nemișcată. În ciuda faptului că era disperat de conștientă de bărbatul de lângă ea

și-i auzea respirația adâncă și regulată, simțea cum pacea îi pătrundea în oase și nemișcarea o invadează în întregime. Stătură așa câțva timp.

Chris se mișcă primul. Când Lynne deschise ochii, el se sprijinea într-un cot și o privea.

– Te simți mai bine?

– Minunat, încuviință ea din cap.

– Lynne, spune-mi ceva. Ceva care mă chinuie din seara concertului. Te-am mai întrebat, dar nu mi-ai răspuns. Când am terminat de interpretat sonata lui Beethoven, tu n-ai aplaudat cu ceilalți. De ce, Lynne?

– Am fost atât de mișcată, încât am plâns în loc să aplaud. Mi se părea un sacrilegiu să aplaud un lucru atât de frumos.

Chris îi întoarse capul cu fața spre el.

– Este adevărat? Întrebă el și ea încuviință. De ce nu mi-ai spus înainte?

– Ar fi fost vreo diferență?

– Scumpa mea fată, ar fi fost o mare diferență. Vezi, am cântat acea bucată muzicală pentru tine, ca un fel de scuză pentru felul în care m-am comportat în sala de muzică în acea zi. Când n-ai aplaudat, am privit ca pe o respingere a scuzei mele.

– N-am intenționat asta, Chris.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, apoi se îndepărtă și se așeză în capul oaselor.

– Când ajungem acasă diseară, să nu te surprindă reacția mamei mele. I-am spus că ești o profesoară atât de dedicată muncii tale încât îți pierzi jumătate din vacanța cu această conferință. Ea se așteaptă să vadă o doamnă osoasă, cu fustă lungă de tweed și de vârstă mijlocie. Va fi interesant de văzut reacția ei când vei apărea.

Lui Lynne îi plăcu gluma.

– Eu le-am spus părinților mei că ești un I.M.S., așa că te-au categorisit ca pe un domn de vârstă apropiată pensionării cu idei învechite despre educație. Precis au fost fericiți că fac această călătorie în compania unui „bunic”. Râseră amândoi și Lynne întrebă, despre ce ai de gând să vorbești la conferință, Chris?

– Este secret. Așteaptă până marți.

– Când o conferință se ține într-un loc cu împrejurimi atât de frumoase, când te plictisești, n-ai decât să te uiți pe fereastră. Acum cunosc vederea prea bine!

– Să nu îndrăznești să faci acest lucru marți, o amenință el în glumă, când mă voi adresa conferinței, fiindcă, domnișoară, voi fi cu ochii pe tine. Și dacă te prind uitându-te pe fereastră, s-a zis cu tine! Apropo, te rog, amintește-ți să te duc înapoi în sud cu mine, marți.

– Chiar? zâmbi Lynne ironizându-l. Nu m-am gândit la asta.

– Da? se apropie el mai mult de ea. Te iau cu mine, *fie ce-o fi*. Ai înțeles? Voi prânzi în holul conferinței, dar nu cu tine, fiindcă voi mânca împreună cu V.I.P.-urile, iar după aceea, scumpo, ne întâlnim la intrare.

– O să mă gândesc, zâmbi Lynne. Cine știe, poate voi prefera să mă întorc singură cu trenul?

El se aplecă peste ea și vorbi printre buzele strânse:

– Dacă încerci să mă provoci, ai reușit.

Se mișcă repede, îi ținui mâinile de pământ și o sărută cu putere. Apoi îi lăsa mâinile, se uită la ea până când privirile li se contopiră și atunci buzele lui le posedară pe ale ei cu violență. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său și rămaseră înlănțuiți într-o îmbrățișare fără sfârșit.

Pe măsură ce treceau clipele, o voce chinuită îi șoptea insistent în minte: „Nu este al tău. Nu va fi niciodată al tău. Oprește-te înainte de a suferi“.

El trebuie să fi simțit că bătea în retragere, fiindcă își ridică fața. Se rostogoli și-și puse brațul peste ochi. După o lungă tăcere, murmură:

– Iartă-mă, Lynne. Îmi pare rău, draga mea. Iartă-mă.

Repeta cuvintele ca într-un delir. Să-l ierte pentru aceste momente de extaz, pentru acest sărut care aproape distrusese ultima barieră care-i separa?

Trecură câteva momente, și în timp ce Lynne îl privea cum stătea cu capul întors, simțea cum o cuprinde din nou disperarea. El o înlăturase. Bariera dintre ei era mai înaltă ca oricând. Ce făcuse oare?

Îi privi silueta inertă și știu că aceste momente, cu el în aceste ținuturi, o făcuseră să ia o hotărâre – nu se va putea niciodată căsători cu Ken. Și deoarece era o vreme de când înfruntase adevărul de a se îndrăgosti ca o proastă de un bărbat care o privea doar ca pe o „tentative”, era mai bine să nu-și complice viața.

El se ridică în în capul oaselor, zâmbi, îi duse mâna la buze și i-o sărută ușor.

– Trebuie să plecăm.

Se ridică în picioare, își trase puloverul peste cap, îmbracă haina și-și zvârli rucsacul peste umăr. Părea preocupat.

– Trebuie s-o văd pe Angela diseară, murmură el de parcă își vorbea lui însuși. Trebuie s-o văd în această seară.

Deci, asta era. După tot ce se întâmplase între ei, gândurile și speranțele lui erau cu Angela lui. Lynne era disperată. Se certă că ieșise cu el, atâta timp cât ar fi trebuit să prevadă care vor fi consecințele.

Coborâra dealul în tăcere, mergând la oarecare distanță, și când se apropiară de mașină, Lynne întrebă rușinată dacă se putea schimba înăuntru, fiindcă nu putea apărea în fața mamei lui arătând așa.

Chris zâmbi.

– Pentru mine arăți perfect. Totuși, dacă vrei să te schimbi, fă-o. Ai lucruri în valiză? O să mă plimb prin jur până ești gata.

Lynne se schimbă repede în costumul ei albastru cu bluză albă, își înlocui pantofii și-și refăcu machiajul. Mai târziu, Chris se întoarse și o porniră înapoi spre civilizație.

*

* *

În timp ce lăsau în urmă frumusețea ținuturilor mlăștinoase din nord și coborau în vale, conversară foarte puțin. Într-un fel, tensiunea dintre ei se întorsese. Când erau în apropierea casei lui, Chris rosti:

– Înveselește-te, Lynne. Ți-am spus că-mi pare rău.

Ea scutură din cap.

– Nu este vorba despre asta.

– Ce este atunci, scumpa mea? Nu-mi poți spune?

Din nou ea scutură din cap și-și mușcă buzele pentru a le opri să mai tremure.

Ajunseră în satul unde trăiau părinții lui și el conduse prin străduța principală, îngustă, oprind în fața unei case moderne mari, înconjurată de o grădină plină cu flori.

Lynne se uită la casă, în timp ce-l aștepta pe Chris să încuie mașina.

– Construită din piatră, dar totuși modernă? Nu este ceva neobișnuit?

– Nu în aceste părți. Constructorii folosesc material local. O construcție din piatră este solidă și protejată de vânturile reci ale iernilor de aici.

Îi luă mâna.

– Vino să te prezint.

Deschise ușa din față și o strigă pe mama lui.

Aceasta apărui aproape imediat, o femeie micuță, cu fața rotundă și păr cărunt, care se apropia de șaiszeci de ani, îmbrăcată într-o rochie neagră, bine croită, care-i ascundea tendința spre îngrășare. Ochii ei erau ochii lui Chris și zâmbetul său fermecător îngheță o fracțiune de secundă, când se uită la Lynne.

– Așadar, dumneata ești domnișoara Hewlett, se miră ea, nescăpând faptul că mâinile lor erau înlănțuite și, după ce studie fața lui Lynne, comentă întorcându-se spre fiul ei, descrierea ta a fost puțin cam falsă, dragă.

Chris scutură degetele lui Lynne care erau întrepătrunse de ale lui și amândoi zâmbiră amuzați. Doamna York întinse mâna.

– Îmi pare bine să te cunosc, domnișoară Hewlett. Intră. Pot să-ți spun Lynne? Este mai prietenește.

Când intrară în salon, Lynne comentă:

– Ce cameră fermecătoare.

– Da, este foarte plăcută. Vezi, ușile de sticlă dau spre grădină, care este orientată spre sud-vest. Are soare în majoritatea zilei. Stai jos, draga mea. Ați petrecut bine în ținutul mlăștinos?

Chris se așeză într-un fotoliu opus lui Lynne și-și încrucișă picioarele.

– Excelent, mulțumesc. Ceaiul a fost bun, mamă. Ne-a plăcut.

Lynne se așeză pe marginea fotoliului, puțin intimidată de această femeie.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să mă chemați la masă, doamnă York.

– Deloc, draga mea. Chris, se întoarse ea către fiul ei, am reușit s-o contactez pe Angela pentru tine, până la urmă, în timp

ce erai plecat. Am invitat-o și pe ea la cină. Știu cât de mult doreai s-o vezi de când ai venit acasă. Ți pare bine? zâmbi ea, ca și când știa ce o să-i răspundă.

Chris era încântat.

– Îmi pare foarte bine. Ți mulțumesc că ai chemat-o, mamă. Deci este acasă, în sfârșit. Pentru cât timp, ai vreo idee?

– Oh, fără îndoială se va odihni câteva săptămâni înainte de a pleca din nou. Vor fi o grămadă de ocazii s-o vezi înainte de a te întoarce în sud.

– Dar eu mă întorc marți, mamă. De data aceasta nu stau mult. Lynne vine cu mine, nu? se uită el la Lynne, care nu era în stare decât să încuviințeze din cap.

Mama lui îi distrase atenția lui Chris, lucru pentru care Lynne fu recunoscătoare, căci se lupta să-și ferească fața pe care se citea tristețea și nefericirea din sufletul ei. Angela venea la cină? Chris dorea atât de mult s-o vadă încât fața i se însuflețise la acest gând.

Pentru a-și ocupa mintea cu alte gânduri, își lăsă privirea să-i hoinărească prin jurul camerei. Chris remarcă acest lucru și-și spuse:

– Vino să-mi vezi pianul. Este mândria și bucuria mea.

Ea se ridică și se duse spre instrument, un frumos pian alb, purtând numele unui fabricant faimos. Chris cântă câteva acorduri.

– Sună minunat, îi spuse Lynne.

– Când voi avea casa mea, îl voi lua cu mine.

– Când se va însura, vrea să spună, comentă mama lui. Și cred că nu va mai dura mult, așa-i, Chris?

– Nu, mamă, răspunse el încet, ca și când n-ar fi vrut să discute despre asta. S-ar putea să nu dureze mult.

Când Lynne se întoarse să-și ascundă durerea din ochi, atenția îi fu atrasă de o fotografie înrămată a Angelei.

– O fată așa de drăguță! spuse doamna York luând fotografia și studiind-o.

Era evident că mama lui Chris o aproba pe Angela ca pe o noră în perspectivă.

Doamna York se uită la ceas.

– Voi doi, scuzați-mă câteva minute. Mă duc până în bucătărie să controlez mâncarea.

Când rămaseră singuri, Chris se așează pe scaunul de la pian.

– Vino aici, Lynne.

Ea se duse lângă pian și el o privi cu tandrețe.

– Ascultă bucata asta muzicală.

Urmări mâinile lui plimbându-se pe clapele pianului și muzica izvorâtă din degetele lui era blândă, sfâșietoare și infinit de emoționantă. Frumusețea tonalității o afectă profund.

Când sunetele încetară, el spuse blând:

– Așază-te lângă mine, să-ți vorbesc despre asta.

Îi făcu loc pe scaunul de la pian și-i luă mâinile.

– Este un cântec al unui compozitor al secolului douăzeci, numit Richard Hageman, și vreau să-ți spun frumoasele cuvinte scrise de un poet indian faimos – Rabindranath Tagore. Ascultă cu atenție, Lynne. Cuvintele acestea mă urmăresc în ultimul timp:

Nu pleca, dragostea mea, fără să-mi ceri să te las.

Am vegheat toată noaptea

Și acum ochii mei sunt grei de somn.

Mă tem să nu te pierd când dorm.

Nu pleca, dragostea mea, fără să-mi ceri să te las.

Mă trezesc și întind mâna să te ating

Mă întreb: „Este un vis?”

Aș putea să-ți leg picioarele cu inima mea

Și să te strâng la piept!

Nu pleca, dragostea mea, fără să-mi ceri să te las.

O făcu să se uite în ochii lui și șopti din nou:

– Nu pleca, dragostea mea, fără să te las.

În timp ce se uitau unul la altul, Lynne simți amenințarea lacrimilor și-și mușcă buza în fața tandreței aproape intolerabile din vocea lui când rostea cuvintele. Își smulse obrazul din mâinile lui care-i cuprinseseră fața și merse neliniștită spre fereastră.

– Lynne? se auzi vocea lu. Vrei să-ți arăt casa?

Întinse mâna spre ea, dar ea continuă să-și țină poșeta cu putere.

– Dacă vrei, da.

În timp ce urcau scările, el spuse:

– Vino mai întâi să-mi vezi domeniul. Mi-e teamă că nu este un model de ordine.

Intrară în camera lui și Lynne avu sentimentul ciudat de a intra într-o parte din Chris. Peste tot erau cărți, cărți de muzică, de limba engleză, hârtii legate de munca lui, partituri de muzică – împrăștiate pe rafturi, masă și scaune. Apoi văzu la loc de cinste, pe noptiera lui, o fotografie profesională a lui Chris așezat la un mare pian, cu Angela într-o rochie de seară, sprijinindu-se grațios de el.

– A fost luată cu ani în urmă. Acum suntem ceva mai bătrâni. Uneori o acompaniam. Am studiat la aceeași academie de muzică.

Oriunde mergea, Lynne se simțea bântuită de această femeie care părea că joacă un rol major în viața în gândurile lui Chris.

Ajunseră în camera confortabil mobilată a musafirilor și ea comenta frumoasa vedere de la geam, cu ținutul mlăștinos în depărtare, când auziră o mașină scârțâind pe alee.

– Este Angela. A venit, în cele din urmă!

Chris coborî scările din câțiva pași, lăsând-o pe Lynne tristă și părăsită pe palier.

Capitolul 8

– Lynne, coboară s-o cunoști pe Angela! spuse Chris peste umăr, în timp ce deschidea larg ușa de la intrare și ieșea.

Când Lynne coborî încet scările, îl auzi spunând:

– Angela, în sfârșit! Am făcut pe dracu'n patru să dau de tine. Ce faci, draga mea?

Îi cuprinse mijlocul și o sărută pe obraz, iar ea își ridică mâinile și i le puse pe umeri.

– Chris, dragule!

Un zâmbet fermecător juca pe buzele ei când îl privi în față. Lynne văzu că părul ei era ca aurul, încadrându-i fața și căzând într-o cascadă de soare în jurul gâtului alb. Părea încă și mai frumoasă, acum mai matură, decât în fotografiile din adolescență. Ochii îi sclipeau la întâmpinarea călduroasă a lui Chris.

– Mulțumesc pentru scrisoarea ta, dragule, spuse ea. Trebuie să vorbim foarte curând.

– Cunoaște-o pe Lynne, spuse Chris conducând-o pe Angela în hol, luând mâna lui Lynne și punând-o în cea a Angelei. Ea este Angela, Lynne. Nu crezi că-și merită numele?

– Deci ea este Lynne, spuse Angela privind-o gânditoare. Nu da atenție acestei exagerări, Lynne. Deci, te cunosc, în sfârșit. Am auzit de tine, să știi, într-un fel sau altul.

„Este atât de drăguță“ se gândi Lynne când o salută, atât de fermecătoare și plină de viață. Cum aș putea să n-o plac, chiar dacă îmi ia fericirea vieții mele“.

În acest moment, ieși doamna York din bucătărie și Angela o îmbrățișă cu afecțiune. Schimbară saluturi pline de căldură și când toți merseră încet în salon, Angela se întoarse spre Chris.

– Dragă, pot să-ți cer o favoare? Imediat după cină, mergi cu mine să te uiți la un pian care este de vânzare și o interesează pe sora lui Francis?... Se întoarse către Lynne. Francis Boulton este impresarul meu – are grijă de toate afacerile mele. Ți-am spus, Chris, cât de mult își dorește Marianne un pian pentru noua ei casă. Acesta pare atât de bun încât ar fi păcat să-l lăsăm să ne scape. Vrei să fii un scump și să tratezi tu cu cel care vinde? îi zâmbi ea, punându-i mâna pe braț. Am aflat de el azi după-amiază și am stabilit o întâlnire pentru a vedea pianul în această seară. Este la o mare reședință situată la opt mile de aici.

Chris își puse mâna peste a ei și se uită indulgent la ea.

– Știi că n-aș putea rezista unei astfel de cereri, nu? spuse el, apoi se uită la Lynne... Te-ar deranja dacă te-aș părăsi imediat după cină, pentru scurt timp? Mă voi întoarce apoi să te duc înapoi la conferință. Discuțiile voastre nu încep până la opt și treizeci, așa-i?

Bineînțeles că Lynne nu putea obiecta.

– Te rog să te duci, spuse ea. Nu-ți face griji în privința mea.

Flecăriră o vreme până când doamna York îi invită să ia loc la masa din sufragerie. Masa lungă din lemn natural era aranjată cu

porțelanuri fine, tacâmuri lucitoare, lumânări și pahare de cristal scânteietor. Totul avea un aspect de opulență.

Lynne se întrebă dacă Chris și părinții lui au trăit întotdeauna în acest stil elegant și foarte ceremonios. Dacă așa voia el să fie ținută casa lui, atunci Angela era foarte potrivită pentru el.

„Noi suntem atât de neceremonioși, acasă“, se gândi Lynne, „încât nu văd cum s-ar potrivi el cu noi“. Dar știa că el nu va vedea niciodată căsuța din suburbia Kentului și alungă acest gând.

Doamna York se întoarce spre Lynne.

– Deci, ești profesoară, draga mea. Ți place să predai?

– Iubesc asta, doamnă York. Este ceva ce am vrut întotdeauna să fac, chiar de mic copil.

– Nu-i neobișnuit ca de la o vârstă atât de fragedă să fii în stare să-ți decizi viitoarea ocupație cu atâta siguranță? Cred că este ceea ce se numește „a avea o vocație“, nu-i așa?

Lynne era conștientă că Chris asculta atent.

– Într-un sens, presupun că este. Când aveam șase ani, aveam o „școală“ a mea. Îmi puneam păpușile în semicerc și cu o tablă și o cretă le „învățam“ ce învățasem eu la școală.

– Așadar ai început de tânără, spuse Chris privind-o gânditor, în timp ce se lăsase pe spate în scaun. Nu este de mirare că ești o profesoară înnăscută.

Lynne își ridică brusc fața și-l privi cu ochi mari.

– O profesoară înnăscută? Tu spui asta, în ciuda a tot ce s-a întâmplat? Cred că glumești!

Doamna York și Angela îi observau cu interes, încât Lynne se înroși și privi în altă parte. Această conversație trebuia să se oprească, hotărî ea, înainte de a se dezvălui prea multe. Doamna York, simțind tulburarea, veni în ajutorul lor.

– Asta îmi amintește de Chris, pentru că și el a pornit de mic. A început pianul când avea șapte ani. La doisprezece – așa-i Chris? – cânta la concertele de școală și la festivalurile zonale, iar la optsprezece era solist la un număr de binecunoscute orchestre. După ani, nu s-a mai uitat în urmă. A câștigat cupe, trofee, premii. Apoi a renunțat.

– Și dacă te uiți după trofeele mele, șopti el glumeț lui Lynne, nu le mai găsești. Sunt încuiate în dulap. Și de ce? Se uită pieziș la mama lui, fiindcă nimeni nu vrea să le șteargă de praf.

Râseră cu toții și doamna York negă că ar fi adevărat.

– De ce ai renunțat, Chris?

– De ce, Lynne? Își privi paharul. Am considerat că era o treabă prea riscantă pentru un bărbat, că într-o zi voi vrea o nevastă și un cămin, asta presupunând un mediu stabil, fără nesiguranța care derivă din viața unui muzician profesionist. Mi-am luat diploma în limba engleză, studiind în paralel – ceea ce a însemna oarecare efort pentru mine – și am devenit profesor de engleză la o școală secundară pentru câțiva ani. Apoi am întâlnit oportunitatea de a mă alătura inspectoratului școlar. Nu mă întreba de ce am ales asta. Pur și simplu am vrut.

– Și acum, remarcă Angela, vezi ce pierdere a suferit lumea muzicală. L-ai auzit cântând?

Ea încuviință din cap și spuse:

– A fost minunat.

Auzi o ușoară mișcare de la persoana în chesitune, dar nu îndrăzni să privească în direcția lui.

Angela era încântată.

– Uite, Chris! Ai un fan la ușă. Vrei autograful lui, Lynne? Sau mai bine o fotografie semnată?

Zâmbind larg, Chris se legăna pe scaun, cu mâinile în buzunare.

– Ei bine, spuse el cu subînțeleș, va trebui să văd ce pot face în acest sens, nu-i așa, Lynne?

Ochii lor se întâlniră. Lynne deveni confuză la privirea lui enigmatică și fu prima care se uită în altă parte.

Angela își consultă ceasul.

– Crezi, Chris, că am putea...

– Desigur, Angela, spuse el îndepărtându-și scaunul. Mamă, ne scuți pe amândoi? Lynne, îi luă el mâna pentru o clipă, nu va dura mult și mă întorc să te iau.

– Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, domnișoară Castella.

Angela îi luă mâna și se încruntă ușor:

– Spune-mi Angela, te rog. Nu trebuie să fii așa de formală. S-ar putea să ne mai întâlnim într-o zi. De fapt, sunt sigură de asta... Se îndreptă spre ușă. Hai, dragă Chris.

Când doamna York ieși să-i conducă, Lynne stătu la fereastra sufrageriei și-i urmări cum râdeau unul spre altul când plecară, Angela înaintea cu limuzina ei neagră și Chris după ea cu mașina sa roșie.

*

* *

Doamna York, se întoarse radioasă în sufragerie și Lynne se chină să-și compună cel mai curajos zâmbet, pentru a-și ascunde nefericirea de mama lui Chris.

– Doamnă York, pot să vă ajut să strângeți masa și să spăl vasele?

– Nu, draga mea, nu-i nevoie. Menajera mea este aici pentru asta. N-ai vrea să vezi grădina? În această perioadă a anului este foarte frumoasă.

Ieșiră afară prin ușile de sticlă și mirosul florilor era îmbătător. Grădina era mare. Existau pomi fructiferi și arbuști, o parte cultivată doar cu trandafiri, un mic bazin cu pește având în mijloc statuia unui băiețel. În colțul îndepărtat al grădinii, acoperit de casă, se afla o zonă întinsă destinată legumelor. Mai în spate, Lynne zări o seră plină de plante.

– Doar nu crezi că eu sunt grădinarul familiei? Este hobby-ul soțului meu – este atât de stresat cu munca lui încât îi trebuie o relaxare – și avem un om care face treaba mai grea. Când soțul meu este plecat, cum este acum în America de Sud să-și reprezinte firma, eu preiau conducerea. Dar rolul meu este doar secundar, dar destul de important în felul său.

Lynne îi spuse că în familia ei mama sa era grădinarul, deși uneori îi dădea și ea o mână de ajutor în vacanțele școlare, tunzând iarba poate, sau răsădind bulbi, ori tăind trandafirii de uscături.

– Tatăl meu este de obicei foarte ocupat ca să-și piardă timpul. Și el este profesor.

Doamna York păru foarte interesată.

– Atunci, tu l-ai urmat.

– Poate, deși materia lui este foarte diferită de a mea. Predă matematica, o materie la care sunt tufă de Venetia.

Soneria telefonului sparse pacea și liniștea, iar doamna York se grăbi să răspundă. Lynne o auzea ce vorbește.

– Nu poți s-o duci înapoi? De ce? Lynne se încordă. Înțeleg, continuă doamna York. O să-i spun. Da, este în grădină. Este bun pianul? Da? Atunci a meritat deplasarea. Transmite-i Angelei toată dragostea mea. Spune-i că voi fi încântată s-o văd oricând vine să se odihnească între turnee. Da, nu te îngrijora, o să-i spun lui Lynne că-ți pare rău. O duc eu înapoi.

Lynne fu copleșită de un val de disperare, dar se strădui să-și revină când doamna York se întoarse în grădină.

– A sunat Chris să spună că îl va întârzia foarte mult cumpărarea pianului. Au de gând să-l achiziționeze și să-l ducă la Angela acasă. Mi-a cerut să te duc eu înapoi, ceea ce mă încântă.

Lynne se ridică.

– Vă rog să nu vă deranjați, doamnă York. Nu trece un autobuz pe aici?

– Draga mea, dar am mașina mea și nu m-ar deranja deloc. Să-mi spui doar când vrei să pleci.

Lynne se uită la ceas.

– V-ar conveni să plecăm acum? S-ar putea să-mi fac câteva notițe înainte de a începe discuțiile și poate o să-mi aduc și eu o contribuție mai inteligentă.

– Nu-i nici o problemă, draga mea. Mă duc să scot mașina din garaj.

Când mașina o luă pe șosea, doamna York rosti:

– Cred că mă ierți pentru ce am de gând să-ți spun, dar cred că trebuie spus. Poate că m-am înșelat, dar când ai venit cu Chris în această după-amiază, păreai atât de fericită încât am început să mă simt îngrijorată. Nu știu ce ți-a spus fiul meu, dar el și Angela se căsătoresc în curând.

– Nu, nu mi-a spus, îngăimă Lynne.

– Urât din partea lui. Sunt logodiți de un număr de ani, în secret bineînțeles, din cauza carierei Angelei.

Încetini, se uită în oglinda retrovizoare și schimbă viteza pentru a face la stânga.

– Chris i-a cerut să se mărite cu el acum câțiva ani, dar Angela voia să rămână liberă până își consolidează cariera. Acum a ajuns în vârf, și nu mai este nevoie să mai aștepte. De fapt, în timp ce

Chris a stat acasă în aceste zile, a discutat cu mine posibilitatea de a se însura în viitorul apropiat. Aranjamentele finale nu pot fi făcute, bineînțeles, până când tatăl lui nu se întoarce din America de Sud.

Îi aruncă lui Lynne o privie fugară, dar văzu doar o mască pe care nu se putea citi nici o emoție.

– Sper că înțelegi ce vreau să-ți spun, Lynne și că nu te-ai supărat. Cred că este foarte important să știi cum stau lucrurile.

– Doamnă York, nu este nevoie să vă faceți griji cu mine, în ceea ce-l privește pe Chris. Între noi nu este decât o prietenie pur și simplu, zise Lynne minunându-se cum putea spune astfel de neadevăruri fără să clipească. Știam de la început că o iubește pe Angela și nu m-am îndoit un singur moment de acest lucru.

Lynne spera cu disperare să-și păstreze controlul pentru restul călătoriei.

– De fapt, și eu sunt logodită cu unul dintre profesorii de la școală. Intenționăm să ne căsătorim în curând.

– Atunci n-am de ce mă îngrijora. Sunt așa de bucuroasă că mi-ai spus, draga mea. Ești o tânără foarte inteligentă și sensibilă și dacă fiul meu n-ar fi întâlnit-o pe Angela întâi, aș fi sperat ca el să fi întâlnit și să se fi îndrăgostit de o fată ca tine.

Niciodată nu știu Lynne cum își înfrânsese lacrimile. Îi mulțumi doamnei York pentru călătorie, îi spuse cât de plăcută fusese seara în compania ei și-și luă rămas-bun.

*

* *

Chiar după întoarcerea la Dalas Hall, Lynne nu-și putu permite luxul de a plânge. John Holwick se plimba la intrare, așteptând-o, și ea trebui să-și înghită lacrimile și să-l salute cu un zâmbet.

– A fost o după-amiază plăcută? întrebă el, un pic mai distant în comportament decât înainte.

În timp ce mergeau împreună spre sala comună, nefericirea lui Lynne se transformă în furie când își aminti atitudinea condescendentă a lui Chris față de John mai devreme în acea zi. Furia continuă s-o țină și în următoarele două zile.

Mărți dimineată era hotărâtă să-l evite pe Chris cu orice preț.

Se interesase deja de orele trenurilor spre Londra și descoperi un tren rapid, imediat după prânz. Se decise să plece când toți erau la masa de prânz. Va închiria un taxi în timp ce Chris lua masa și când el o va aștepta după aceea la intrare, va aștepta în zadar. La acea vreme, va fi în drum spre Londra și apoi spre casa ei din Kent.

Îi părea bine că nu-i spusese niciodată adresa ei de acasă. Nu va fi în stare să dea de ea, pentru că foarte puțini oameni o știau, în afară de Ken. Și când se va întoarce la locuința ei închiriată, Chris va fi deja logodit oficial și nu se vor mai întâlni niciodată.

În seara de luni îi scrisese un bilet scurt pe care i-l dădu secretarei să-l înmâneze domnului York la plecare.

„Chris, scria ea, n-ar fi de nici un folos să continue mai departe prietenia noastră, și ar fi cu mult mai bine dacă nu ne-am întâlni. Am hotărât să mă întorc singură cu trenul și la ora când vei primi aceste rânduri voi fi în tren. Mulțumesc pentru prietenia ta, Chris. Te căsătorești cu Angela ta. Probabil, eu mă voi mărita cu Ken. Vă doresc toată fericirea – Lynne. P.S. Fii drăguț și trimite-mi prin poștă hainele pe care le-am uitat în mașina ta. Scuză-mă pentru asta.“

Spera ca lacrimile care-i curseseră pe hârtie să se usuce fără să mângăiească literele.

Marti dimineață, după micul dejun, își făcu repede bagajul și-l ascunse sub scara de la secretariat, sperând că va sta în siguranță acolo până se va termina sesiunea finală a conferinței. Se întoarse în camera ei, încuie ușa după ea și tocmai cobora scările când auzi voci în foaier.

Chris stătea cu un grup de oameni, cu mâinile în buzunare și părea relaxat și fericit. Cumva, el trebuie să fi simțit că ea era acolo. Se uită în sus, își ridică mâna a salut și se îndepărtă de ceilalți îndreptându-se spre scări.

Ea se răsuci și o luă la fugă înapoi ca un copil care fusese prins la borcanul cu dulceată. Alergă spre camera ei, bucuroasă că încă avea cheia în mână. Se aruncă pe pat, cu respirația întretăiată, nu numai din cauza fugii, ci și din cauza efectului devastator pe care el îl avea asupra bătailor inimii ei.

N-avea de făcut decât să aștepte să înceapă conferința și apoi să se furișeze și să se alăture celorlalți în hol.

Asta și făcu. Se așează pe un loc lângă John Holwick, în timp ce președintele îl prezintă pe primul vorbitor. John îi zâmbi, cercetând-o ca întârziere. Apoi arătă spre tribună.

– Nu este prietenul tău?

Ea încuviință din cap.

Dacă îi remarcase sau nu Chris întârzierea, ea nu știu niciodată, fiindcă își ținu tot timpul ochii plecați fixați asupra foi albe din caietul său. Primul vorbitor era destul de interesant pentru a lua câteva notițe, dar majoritatea lucrurilor le mai spusese și înainte. Când în cele din urmă acesta se așează, în aplauze, Lynne se uită repede către tribună. În acel moment,

Chris se uită la ea și înainte ca Lynne să-și plece din nou privirea, prinse o expresie nedumerită, întrebătoare în ochii lui, care o făcu să i se strângă inima.

Apoi, președintele îl prezintă pe el, ca ultimul vorbitor al conferinței, iar Chris se ridică și începu să vorbească. În timp ce-l urmărea, toată hotărârea ei de a-l urî se evaporă, și se trezi plină de mândrie față de felul în care domina audiența și interesul pe care-l trezea la cei care-l ascultau.

Dintr-o dată, cuvintele lui începură să i se înregistreze în conștiință. Nu-i venea să-și creadă urechilor, îi privi fața de parcă ar fi vrut să-i citească de pe buze cuvintele cu proprii ei ochi, să se asigure că nu se înșela în privința mesajului pe care-l transmitea.

Tot ce spunea acum era în sprijinul ei – ideile ei, eforturile de a promova noua gândire printre profesorii de engleză, chiar apelul pentru o atitudine mai tolerantă pentru acei tineri profesori care puneau aceste idei noi în practică împotriva rutinei vechi. El dădu ca exemplu suspiciunile părinților și profesorilor în vârstă, intoleranța acelor profesori care deși nu erau bătrâni, găseau că le este greu să se adapteze noilor metode – tot ceea ce spusese ea și despre care crezuse că le consideră niște prostii tinerești – totul era acolo. Expunerea lui era intitulată „Aduceți engleza la viață” și el reușise cu certitudine să anime conferința.

Ca membru al „Inspectoratului Școlar al Maiestății Sale”, spusese el, observase întregul subiect din punct de vedere al unui observator și nu al unui arbitru judecător. La această remarcă, sala izbucnise în râs. Le vorbi despre principiile pe care, după părerea lui, ar trebui să se bazeze predarea limbii

engleze. Acestea presupuneau o rupere completă de metodele vechi, ortodoxe, care rămăseseră în urmă față de gândirea educației moderne.

Chris își puse notițele pe masa din față și se uită în jur.

– Fără îndoială, mulți dintre dumneavoastră, ca profesori, vă întrebați acum ce fel de rol ar desemna profesorului într-o astfel de formă de instrucție. Să zicem... un fel de robot, cu unele informații programate în cap, cu o bucată de cretă în mână, cu voce tare și cu inițiativă puțină sau deloc. Folosind metodele moderne, profesorii trebuie să înlăture vechea rutină, acționând ca transmițători de informații, și să preia rolul de sfătuitori, ghizi și observatori. Ei vor trebui să trezească interes, să impună standarde înalte și să-și folosească imaginația în sugestii constructive și pozitive. Profesorii vor trebui, mai mult ca orice, să insuflă în ceilalți fermitatea de a schimba rutina veche și a accepta fără suspiciune noile idei. Predarea englezei trebuie regândită. Trebuie smulsă din ghearele trecutului și modernizată în raport cu acest timp al strălucirii tehnologice, al acestei ere a aventurii în spațiul cosmic, conchise el.

Se așază în mijlocul aplauzelor prelungite. Unii dintre cei mai tineri profesori ovaționară, încântați că până la urmă cineva făcând parte din autoritate, ridicase vocea să vorbească pentru ei și care dovedise deschis că era de partea lor.

Lynne aplaudă cu ceilalți și văzu ochii lui căutând-o. Îi întoarse zâmbetul. „Acesta trebuie să fie felul meu, singurul meu fel de a-i spune mulțumesc, pentru minunatul raport“, își spuse ea.

Când aplauzele încetară, președintele închise oficial conferința, spunând că spera că fusese una plăcută, și toți beneficiaseră de câte ceva în aceste zile.

Lynne ieși din sala de conferințe cu ceilalți. Îi spuse lui John, care o urma, că va pleca imediat pentru a prinde trenul. El era foarte dezamăgit că nu va mai mânca împreună cu ea.

– Îmi dai adresa ta, Lynne? Într-o zi, poate ne vom întâlni din nou, cine știe? Deși mă aștept să te măriți în curând. Este evident că logodnicul tău are aceeași părere cu tine în privința predării.

Ironia acestei ultime constatări o lovi pe Lynne cu atâta forță încât se simți puțin isterică. Că ideile lui Chris ar putea fi identificate cu ale ei era destul de paradoxal, dar să-l audă numit logodnicul ei o făcea să vrea să izbucnească într-un râs lipsit de veselie. Dacă i-ar fi putut spune lui Chris gluma, ar fi fost la fel de amuzat de asta așa cum fusese când îl pusese pe John Holwick în acea situație dificilă.

– Oh, nu știu. Dar sigur că-ți voi da adresa.

Scrise adresa locuinței sale închiriate pe dosul programului de conferință, îi strânse mâna lui John și o zbughi spre secretariat. Știa că taxiul o așteaptă și înainte de asta trebuia să lase cheile de la cameră și biletul care trebuia înmănat lui Chris. Apoi, își luă valiza din locul în care o ascunsese și se uită repede în jur, să se asigure că el nu se afla pe acolo. Cu inima bătându-i nebunește, coborî treptele de la intrare, spuse taximetristului destinația și se aruncă pe locul din spate. Pleca, în sfârșit.

*

* *

Stând nemișcată în trenul care alergia spre sud, Lynne fu cuprinsă de un val de neputință gândindu-se la evenimentele ultimelor două zile. „Nu pleca, iubita mea, fără să-mi ceri să te las“. Cuvintele îi răsunau în minte și ochii i se umplură de lacrimi. Nu făcuse ea chiar asta?

Prin minte i se încurcau tot felul de gânduri. De ce Chris nu-i spusese sincer despre logodna lui cu Angela? De ce se eschiva constant de la întrebare când i se punea? De ce negase că inelul de pe inelarul lui nu avea nici o semnificație? Stătea privind fără să vadă prin fereastra vagonului. Pasagerii veneau și plecau, stațiile treceau una câte una, dar ea nu înregistra nimic.

Acum, el trebuie să fi terminat masa de prânz și probabil aștepta sosirea ei în holul de la intrare. Care va fi reacția lui când va vedea că nu apare? Supărare, iritare sau poate ușurare că nu va trebui să înfrunte compania ei atâtea ore și atâtea mile din nou.

Își dădu seama fără interes că, sărind peste masa de prânz și uitând să-și ia ceva de mâncare cu ea, o apucase o foame teribilă. Găsi o jumătate de baton de ciocolată într-un colț al valizei. Era tot ce dorea și decise că efortul de a se duce la vagonul restaurant nu merita. Epuizată cum era din cauza nefericirii, căzu într-un somn agitat din care nu se trezi decât atunci când trenul ajunsese în suburbiile Londrei.

Se duse la toaletă să-și înlăture inerția stropindu-și fața cu apă rece. Își refăcu machiajul, se pieptănă și, simțindu-se un pic mai ușurată, se întoarse la locul ei. În doar câteva minute cobora pe peron și, găsim o cabină de telefon goală, se hotărî să-i sune pe părinții ei și să-i avertizeze de sosirea ei neașteptată. Traversă orașul cu metroul, ajungând la stația terminală pentru etapa finală a călătoriei acasă, mult mai devreme decât se așteptase.

Obosită peste limită, intră în casa părinților și se prăbuși pe umărul mamei ei.

– Arăți terminată, draga mea, comentă mama ei când văzu lacrimile de epuizare de pe obrajii fiicei sale. Ar trebui să arăți mai bine, nu mai rău, după câteva zile de vacanță. Hai, șterge-ți fața și povestește-mi totul.

Tatăl ei apăru la balustrada scărilor și strigă:

– Bună, dragă. Îmi fac temele în birou ca de obicei. Ai avut o conferință bună?

Lynne își suflă nasul și-și șterse ochii.

– Da, mulțumesc. Conferința a fost interesantă, dar nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor mele.

Se întoarse să-și agățe haina, sperând ca tatăl ei să nu observe că este plânsă.

– Mi-aș dori să nu fi arătat așa de dărâmată, insistă mama ei. Ce s-a întâmplat?

Lynne simți că trebuia să scape de privirea maternă cercetătoare.

– Aș vrea o ceașcă de ceai, mămico, îi spuse ea urcând scările. Îmi voi despacheta lucrurile până faci ceaiul.

– Sigur, dragă. Ți-l aduc sus.

Tatăl ei o prinse pe palier și o chestionă mai îndeaproape despre discuțiile de la conferință. Era chiar bucuroasă de ocazia de a discuta despre ceva absolut neutru. Într-un fel, asta o ajută să-și recapete echilibrul.

Stătea pe pat, umblând printre lucruri, când veni mama ei. Aceasta puse ceașca de ceai pe noptieră, își trase un scaun și spuse:

– Acum, hai să vorbim, scumpo.

Lynne ridică o față palidă și nefericită și zâmbi slab:

– Presupun că nu pot ascunde nimic de tine.

– Nu, când este ceva în neregulă. Spune-mi, draga mea.

Încet și ezitând, povestea începu să se depene, nu chiar în întregime, ci doar ce putea fi spus. Era ca un puzzle din care lipseau piesele principale. Mama ei rămase perplexă după cele auzite, dar cum vocea lui Lynne era lipsită de speranță, doamna Hewlett nu o presă pentru mai multe detalii. Singurul lucru pe

care-l putea face era să-și exprime simpatia și speranța că toate vor fi în regulă până la sfârșit. Lynne scutură din cap la acestea. În ceea ce o privea pe ea, sfârșitul poveștii venise și se dusese. Capitolul era închis.

Simțindu-se mai bine că-și descărcase nefericirea pe umerii mamei ei, își veni în fire și anunță că murea de foame, o constatare care o bucură pe mama ei și-i potoli oarecum temerile.

– Nu te necăji, micuța mea. În timp, îl vei uita complet pe acest bărbat, indiferent cine ar fi, și cu trecerea anilor te vei întreba cum de l-ai putut iubi vreodată. Decepcionându-te atât de tare, merită s-o piardă pe drăgălașa noastră fiică.

Lynne scutură din cap și zâmbi de această mostră de subiectivitate părintească. În acea noapte, dormi mai bine decât în ultimul timp. Îl visă pe Chris, dar era de așteptat, fiindcă rana era prea proaspătă. Câteva zile încă și se va ajunge la o parțială vindecare. Cicatricea va rămâne, bineînțeles, toată viața ei. Dar rana se va vindeca o dată cu trecerea timpului.

Capitolul 9

Timpul, totuși, se dovedi a fi un vindecător slab și nu-i aduse liniștea dorită. În apropiere de weekend, pe lângă nefericirea adâncă, începu să simtă și un dor disperat de bărbatul pe care încerca din toate puterile să-l uite. Durerea gândului că nu-l va mai vedea niciodată și chiar dacă l-ar vedea între ei n-ar putea fi nimic, îi consuma toată ființa.

Neliniștea și moartea din suflet căutară confort în cultivarea plantelor. Când lucra în grădinița aparținând casei lor modeste, simțea o ușurare a durerii de care fusese cuprinsă când îi spusese la revedere lui Chris în casa mamei lui.

Era sâmbătă după-amiază și se apropia ora ceaiului. Era îngenucheată pe pajiștea din față privind stratul de flori și se hotărâse s-o strige pe mama sa s-o întrebe dacă vrea să pună masa pentru ceai. Purta pantalonii ei roșii și un pulover asortat, deși credea că este păcat să-i poarte la grădinarit. Ceilalți pantaloni, bineînțeles, nu ajunseseră la ea. Fără îndoială că pachetul cu haine pe care-l lăsase în mașina lui Chris o aștepta la camera ei din Mildenhed.

Se așeză pe călcâie, comparând zona pe care o plivise, cu restul stratului de flori plin de buruieni. Undeva în apropiere o mașină încetini și opri. Lynne oftă satisfăcută de treaba pe care o făcuse în acea după-amiază. Își scoase mănușile de grădinărit și când făcu acest lucru auzi pași pe poteca ce ducea către ușa din față. Nu se întoarse să vadă cine era fiindcă știa că mama ei aștepta un vizitator.

Apoi pașii încetară și auzi un fâșăit de iarbă, ca și cum se apropia cineva. În timp ce asculta, nervii i se încordară și i se opri respirația. Își spuse că era o altă iluzie și că se păcălea singură crezând că imposibilul se putea întâmpla și că el îi va descoperi cumva adresa și va veni la ea.

Un bărbat stătea lângă ea și când ochii ei ajunseră la fața lui, fu cuprinsă de un adevărat șoc. Ar fi căzut dacă brațe puternice nu ar fi susținut-o. Se ridică și se uită la el.

– Chris, abia șopti ea.

Apoi fu copleșită de bucurie că până la urmă venise, că nu era un vis și el se afla în carne și oase lângă ea.

– Lynne? Îmi pare rău că ți-am produs un astfel de șoc.

Ochii lui rămaseră ațintiți asupra feței ei, ca și cum ar fi vrut să-i memoreze fiecare trăsătură. Apoi interveni realitatea. Ea își ascunse vulnerabilitatea sub o platoșă de indiferență. El nu putea fi al ei și nu trebuia să uite asta niciodată. Se strădui să vorbească de parcă nu-i păsa de nimic.

– Cum naiba ai găsit adresa mea?

– Prin metode întortocheate, vorbi el ca un străin. Firesc, am început cu proprietărea ta. Mi-a spus că o avea pe undeva, dar după ce a tot căutat a hotărât că probabil a aruncat-o. Știa că locuiești în Kent, într-un loc care începea cu „S” și a sugerat Sevenoaks sau Swanley, ori Shoreham. Apoi i-am telefonat lui

Mary, dar proprietăreasa ei mi-a spus că este plecată. Mi-a dat o veste surprinzătoare. Ai știut că Mary este în luna de miere?

– Luna de miere? se minună Lynne, părăsindu-și indiferența. Deci este măritată acum? Habar n-aveam. Acum îmi poți spune numele soțului său?

– Pot. Trebuie să-l fi întâlnit – este director la o școală nouă chiar lângă Mildenhed. Un tip plăcut, numit Tom Farrow, vădov. Este bun la slujba lui. Eram în birou într-o zi după școală, când Mary a cerut să-l vadă. Așa am aflat povestea lor.

Lynne își aminti că în seara festivalului școlar de muzică o văzuse pe Mary vorbind cu un bărbat înalt, cu părul sur, în fundul holului.

– Cred că l-am văzut fără să știu cine este. Îmi pare bine că lucrurile au luat o întorsătură bună pentru ea.

– Sunt absolut de acord. Este o persoană foarte drăguță și-și merită fericirea. Revenind la subiect, nereușind să obțin nici o informație de acolo, am devenit disperat până când mi-a venit o idee excelentă. L-am contactat pe prietenul tău ziarist, Tony Arnold. Mi-a fost de mare ajutor și mi-a spus că deși nu-ți cunoaște adresa, are un prieten la un ziar local pe undeva în Kent, și acesta l-ar putea ajuta. Mi-a cerut să-l las două zile și în cele din urmă mi-a dat adresele a șase posibili Hewlett și slavă Domnului, Shoreham s-a dovedit a fi corect.

Expresia lui se schimbă subtil.

– Mulțumesc, Lynne, că porți această îmbrăcămintă. Strălucește ca un far. După ce am fost respins de trei din cei șase Hewlett, imaginează-ți plăcerea mea văzând această atrăgătoare pată de culoare în grădina casei spre care mă îndreptam, zâmbi el în felul cunoscut și inima ei o luă din loc.

Dar acum, Lynne își dădu seama că mama ei stătea la ușa din față, privindu-l cu interes pe neașteptatul vizitator.

– Trebuie să intri, Chris, îl invită ea și traversară pajiștea. Dânsa este mama mea. Mamă, el este Chris York.

Chris cunoscuse o femeie slăbuță, cu păr cărunt și ochi inteligenți și mai văzu de asemenea că este mai tânără decât mama lui cu câțiva ani. Ea se uita la el fără a-i veni să creadă.

– *Dumneata ești domnul York?* Ei bine, domnule York ești cu douăzeci de ani mai tânăr decât m-a lăsat să cred fiica mea.

Lynne și Chris se uitară unul la altul, apoi izbucniră în râs.

– Nu ți-am spus nimic de soiul ăsta, mamă. Trebuie să fi fost imaginația ta care ți-o fi spus asta.

– Draga mea fiică, ceea ce nu mi-ai spus este important. Totuși, trebuie să intrați, domnule York. Fiica mea vă aștepta?

Din nou schimbă priviri între ei.

– Nu, spuse Chris.

– Trebuie să luați ceaiul cu noi. Vă rog să poftiți în salon. Cheamă-l pe tatăl tău, Lynne. În timp ce tu și cu mine o să pregătim ceaiul, el trebuie să se întrețină cu domnul York.

– Numele meu este Chris, doamnă Hewlett.

– Foarte bine, Chris, dacă dorești. Acum cunoaște-l pe soțul meu. Norman, n-o că crezi, dar acesta este Chris York.

Domnul Hewlett își dădu capul pe spate, surprins și amuzat.

– Nu semeni cu el, comentă el și râseră cu toții.

Tatăl lui Lynne se duse la fereastră.

– Este mașina dumitale, domnule York... ăă... Chris, Roverul roșu din drum? Așa este? Norocos tip!

– Este o mașină care se conduce foarte bine, îi spuse Lynne.

– Așadar, ai condus-o? se uită el spre Chris. Drăguț din partea dumitale că ai avut încredere s-o conducă ea.

Vocea lui Chris se înăspri aproape imperceptibil.

– Da? Dar la acea vreme aveam încredere în ea.

Ea se uită la fața lui și văzu că ochii deveniseră duri, iar gura i se transformase într-o linie. Lynne se înfioră, sperând ca tatăl ei să nu observe că atmosfera se răcise.

Bineînțeles că el nu observă.

– Bine, spuse domnul Hewlett, hai să-ți muți mașina. Deoarece eu și soția mea ieșim în această seară, o să-mi scot mașina din garaj și o s-o parchez pe trotuar. Dumneata poți intra cu ea pe alee.

Chris se opri un pic înainte de a-l urma pe tatăl ei. O strigă pe Lynne înapoi, tocmai când aceasta se ducea cu mama ei spre bucătărie.

– Ți-am adus hainele cu mine, Lynne, o informă el, apoi coborî vocea și observă că ochii lui erau ironici. M-am jucat cu ideea de a-ți păstra hainele ca o amintire a unui interludiu romantic, dar m-am răzgândit. Există unele amintiri, ești de acord, care este mai bine să fie uitate, în lumina evenimentelor de după?

Înainte de a-i putea cere o explicație asupra celor spuse, el plecase. Ochii i se umplură de lacrimi, nedumerită de dorința lui bruscă de a o răni. Ce făcuse de devenise atât de brutal? În fond, o avea pe Angela lui, dar ea, Lynne, n-avea pe nimeni. Încet, intră în bucătărie să-și ajute mama. După un moment de ezitare, doamna Hewlett o întreabă direct:

– El este tânărul care este cauza suferinței tale?

Lynne dădu din cap, fără a ridica ochii de pe pâinea pe care o ungea cu unt.

– Ce a fost în neregulă?

– Ți-am spus, mamă, este logodit cu altcineva. Cu o femeie numită Angela Castella.

– Da? se minună doamna Hewlett. Dar nu te referi la faimoasa cântăreață?

– Ba da. Se cunosc de ani de zile. Au studiat muzica împreună. Vezi, Chris este un muzician instruit și a fost pianist profesionist. Poate că ai auzit de el, deși este mai cunoscut în nordul Angliei – se numea Marcus Alderman.

Efectul asupra doamnei Hewlett fu electric.

– Am auzit de el. Un muzician bun, cel puțin așa era cu câțiva ani în urmă. Am ascultat câteva din înregistrările lui.

– Înregistrări? Nu mi-a spus niciodată despre asta.

– Asta dovedește modestie. Ești *sigură* că se căsătorește?

– Propria lui mamă mi-a spus că a discutat planurile de nuntă cu ea în această vacanță. Se pare că așteaptă întoarcerea tatălui său din străinătate ca să finalizeze totul.

– Mă uimești. Pentru un bărbat care se căsătorește cu altă femeie, se uită la fata mea cu prea multă căldură. Ori este cel mai mare ticălos din lume... oftă și ridică din umeri... ori ceva nu este în regulă pe undeva.

La ceai, Lynne îi lăsa pe ceilalți să converseze, în timp ce ea se retrase într-o visare plăcută, încercând să uite cele câteva momente de amărăciune dintre ei. Era hotărâtă să savureze fiecare moment al companiei lui Chris. Nu dădu nici un semn al încântării față de prezența lui, reținându-și orice expresie de plăcere. Se miră și ea de propria ei răceală.

Doamna Hewlett se întoarse către fiica ei.

– Îți amintești, dragă, că tatăl tău și cu mine mergem la familia Brown, astă seară? Tu ce o să faci?

Lynne se uită întrebător la Chris. El o privi cu o față lipsită de expresie.

– Dacă tu nu ieși, Lynne, te deranjează să schimbi câteva vorbe cu tine înainte de a pleca? Nu va dura mult, spuse el cu o voce autoritară.

– Sigur că da.

Ea se încordă, având senzația familiară dar ridicolă că i se comandase să vină în biroul directorului școlii, urându-i din nou pe inspectorii școlari. Avu un presentiment de finalitate. Se uită în sus și o privi pe mama ei urmărind-o gânditoare.

Masa fu curățată și, cu ajutorul benevol al lui Chris, vasele fură spălate și uscate. De fapt, când stăteau unul lângă altul în mica bucătărie, râzând și vorbind cu mama ei care era la chiuveță, Lynne fu încercată de un vis nebun – că totul era din nou bine între ei doi, că se întorseseră la vechile relații și nimic nu mai putea sta în calea fericirii lor. Dar era, bineînțeles, o iluzie, un miraj, care se transformă în nimic când terminară treaba și Chris se duse neliniștit înapoi în salon.

În timp ce tatăl lui Lynne o aștepta pe mama ei să se îmbrace pentru vizită, fleacă cu Chris. Îi spuse cât de interesant era să aibă o discuție cu un I.M.S. Deși îi întâlnise la propria lui școală, nu fusese în stare să descopere de prima dată cum funcționează inspectorii școlari și care erau exact puterile și limitele lor.

Lynne stătea la fereastră și asculta cum vorbesc, plină de mândrie pentru amândoi. Gândurile ei iar o luară razna, închipuindu-și că Chris avea tot dreptul să fie acolo, în cadrul familiei ei, relaxat și fericit, aparținând lor ca ginere...

Se opri brusc, alungând astfel de gânduri din minte. Chris era cu spatele la ea când Lynne îi privea, dar sistemul lui intim de radar, pe care-l poseda în ceea ce-l privea, începu să opereze. Se întoarse și-i prinse expresia. O sprânceană curioasă se ridică. Jenată de privirea zeflemitoare din ochii lui, ea se răsuci brusc.

În cele din urmă, părinții ei fură gata.

– La revedere, Chris. Mi-a părut bine să te cunosc, îi luă mama lui Lynne mâna într-a ei și-l privi cercetător. S-ar putea să ne mai întâlnim, cine știe?

Ochii lui Chris părură să se lupte pentru a descifra mesajul, dar apoi renunță și privi în altă parte.

– La revedere, băiatul meu, spuse tatăl lui Lynne.

Ea își urmări tatăl cu drag, iubindu-i fața plăcută și deschisă când scutură mâna tânărului. Dragul de tata, gândi ea, este atât de cinstit și drept încât nu simte niciodată tensiunile din atmosferă. Ușa se închise în urma lor și ei făcură cu mâna până când mașina dispăru din vedere.

Chris rămase la fereastră, cu mâinile în buzunare. Lynne se așează pe banchetă și între ei se așternu o tăcere grea ca o ceață, care-i intră în suflet și o înghețată până la oase. Când nu mai putu suporta tăcerea, ea întreabă:

– Ai primit scrisoarea mea, Chris?

– Da, am primit-o, spuse el întorcându-se. Nu așteptai răspuns, nu?

Ea îl sfidează cu o voce plină de amărăciune:

– De ce ai venit, Chris? Să-mi spui data nunții tale? Poate să mă inviți?

El se întoarce brusc și vorbele-i veniă spre ea ca o avalanșă de pietre.

– Sarcasmul tău nu-și are rostul, Lynne. Poate simți că ești partea vătămată. Îmi pare rău, crezi sau nu, eu sunt cel lezat.

– Tui? întreabă ea, vocea ridicându-i-se cu indignare. Cum poți spune asta, când eu am fost cea informată – de către mama ta, te rog ia notă, și nu de tine – de iminenta ta căsătorie?

Ochii lui se îngustară.

– Îmi amintesc o oarecare... să spunem ocazie plăcută, când m-ai asigurat că ai încredere în mine. Îmi amintesc de asemenea remarca mea de atunci – că s-ar putea să fie nevoie să-ți amintești aceste cuvinte. Se pare că atunci când a fost vorba de un test, de fapt n-ai avut încredere în mine. Și mai spune-mi ceva, te rog. De ce ai fugit de mine la conferință, fără o scuză sau o explicație? Nu te-am bănuit niciodată că ai fi lașă. Nu mai aveai răbdare să te întorci la logodnicul tău? aruncă el cuvintele.

– Logodnicul meu? La cine te referi?

– Ai mai mult decât unul? zâmbi el ironic. Cel despre care se întâmplă să vorbesc este Ken Marshall, profesorul de la școala ta, cu care ești logodită. Tu i-ai spus mamei mele, îți amintești?

– Dar i-am spus munei pentru că...

Se opri. La ce folosea? *Fiindcă voiam să mă uiți și să te duci la nunta ta cu conștiința curată.* Cum putea să-l facă să creadă asta? Așa că tăcu.

– L-ai văzut pe Ken de când te-ai întors?

– Nu. O să-i telefoniez imediat ce mă întorc la Mildenhed, dimineață.

Încercă să-și limpezească vocea dar nu reuși. Cât va mai trebui să-i îndure întrebările?

– Probabil o să-l văd mâine să-i dau... răspunsul.

– Credeam că i l-ai dat deja.

– Nu... nu am putut să mă hotărâsc.

– Și acum te-ai hotărât?

– Da, șopti ea.

– Așadar, se pare că am sosit la timp.

– La timp pentru ce? Să mă feliciți?

– Sigur. Ce altceva? spuse el uitându-se la ceas. N-are rost să mai stau. Trebuie să plec. Am un drum lung de făcut.

– Pleci?

– Da. Mulțumește-i mamei tale pentru ceai, și-ți mulțumesc și pentru o după-amiază plăcută. La revedere, Lynne. Mă îndoiesc că ne vom mai întâlni vreodată.

Tonul lui era tăios, ochii duri, când se îndreptă către ușă. Ea nu făcu nici un efort să-l conducă, simțind că n-o vor ține picioarele.

Deveni albă ca varul și când el se întoarse momentan în prag, îl privi, nefiind în stare să accepte că pleca pentru totdeauna.

Își prinse capul în mâini.

– Ne certăm din nou, Chris. Barierele sunt înapoi, spuse ea cu ochii în lacrimi. Sper ca tu și Angela să aveți o căsnicie fericită. La revedere, Chris.

El se opri, își luă mâna de pe mânerul ușii, spunând cu o voce obosită:

– Nu mă căsătoresc cu Angela, Lynne.

Ochii ei erau fixați asupra lui ca hipnotizată. Șopti:

– Și răspunsul meu pentru Ken va fi „nu“.

El păru că împietrește. O mașină trecu pe drumul din apropiere; în vecinătate, un câine lătra voios și undeva la distanță un copil cânta. Prin mintea ei încetoșată pătrunse faptul că el se îndepărtase de ușă și traversa încet camera spre ea. Acum stătea în fața ei, privind în jos, cu un zâmbet șăgalnic pe buze și cu o invitație sclipind în ochi.

– Draga mea fată, ce mai așteptăm?

Își desfăcu brațele și, ca și cum ar fi fost atrasă de un magnet irezistibil, ea se ridică și intră în cercul lor primitor. El o strânse la piept și o privi în ochi cu o fericire fără margini. Îi sărută obraji, ochii și gâtul.

– Sufletul meu, te iubesc. Te doresc cu pasiune și fie ce-o fi, o să mă însor cu tine.

O răsuci, îi caută gura și o sărută până când ea își pierde răsuflarea.

– Spune-mi că mă iubești și o să te măriți cu mine, îi comandă el și ea îi șopti vorbele pe care voia să le audă.

Apoi o trase lângă el pe canapea și o sărută din nou.

Minute mai târziu, când putea vorbi coerent, ea nu era încă în întregime convinsă.

– Dar, Chris, mama ta mi-a spus că o să te căsătorești cu Angela.

– Scumpa mea, mama greșea. N-avea dreptul să-ți vorbească așa cum a făcut-o. N-am descoperit ce avusese loc între voi până când m-am întors furios acasă după ce promisem biletul tău. Eram foarte supărat și ea a pus capac când mi-a spus ce vorbiserăți. Dar a trebuit s-o iert și-ți voi explica imediat... Planurile de nuntă pe care le-am discutat cu ea nu se refereau la Angela, ci la tine. Nu-ți puteam pomeni numele, mai ales fiindcă nu-ți cerusem să te căsătorești cu mine. Intenționeam s-o fac la călătoria de întoarcere, de aceea eram atât de nerăbdător să te întorci cu mine, zâmbi el. Oricum, adăugă el, Angela era deja căsătorită.

– Angela – căsătorită?

El înclină din cap.

– Da, este. S-a măritat cu managerul ei, Francis Boulton, acum două săptămâni. L-am cunoscut pentru prima oară în ultima duminică, atunci când am întârziat să te mai duc înapoi la conferință. S-au căsătorit în secret și s-au hotărât să nu anunțe public până să nu-mi spună și mie. Trebuie să explic, fiindcă asta ne duce în urmă cu un număr de ani.

O mângâie pe păr și o sărută ușor pe frunte.

– Noi eram buni prieteni și eram foarte tineri. Angela avea cariera în fața ei și până când nu-și consolida poziția, nu voia să fie prinsă în încurcături sentimentale. A sugerat că dacă am pretinde că suntem „logodiți“ în secret, presa i-ar lăsa în pace viața privată.

Dar după cum știi, n-au lăsat-o în pace și la vremea când a descoperit acest fapt, a realizat că era bine pentru publicitate să lase presa și publicul să ghicească. Eu nu eram îndrăgostit, eram liber ca pasărea în zbor – până când am întâlnit o tânără profesoară de engleză, nu cu multă vreme în urmă, la o școală pe care o inspectam. Era frumoasă și inteligentă și am știut imediat ce am văzut-o că era fata cu care vreau să mă însor.

Se întoarse brusc și o trase pe genunchii lui, iar ea îi înconjură gâtul cu brațele și se lăsă tăcere pentru mult timp.

Când în cele din urmă se dezlipiră, Lynne îl privi cu ochi visători:

– Spune-mi, spuse ea. Spune-mi de ce erai atât de încântat s-o vezi pe Angela duminică?

El o trase din nou mai aproape.

– Pentru că, iubita mea, știam că asta însemna că sunt scutit de înțelegerea dintre noi. Deja îi spusese într-o scrisoare despre fata pe care o iubeam. Ceea ce nu știam, era că din cauza căsătoriei ei, înțelegerea noastră nu se mai aplica. Mama mea habar n-avea de falsitatea logodnei noastre și de aceea a trebuit s-o iert duminica trecută, pentru că ți-a spus că mă însor cu Angela. Nu puteam nici chiar ei să-i spun secretul. De aceea fotografiile Angelei erau peste tot. Adăuga autenticitate poveștii. Mă crezi?

– Da, spuse ea, apoi adăugă timid: încă nu ți-am mulțumit pentru minunatul tău sprijin când te-ai adresat conferinței, marța trecută. Nu-mi venea să cred ce aud când ai început să vorbești.

– Era timpul s-o faci, fata mea, îi dădu el o palmă în glumă. Știi că atunci când am stat în clasa ta în prima zi în care te-am cunoscut și te-am urmărit cum îți faci treaba, m-am gândit că ești una dintre cele mai strălucite tinere profesoare cu care avusesem de-a face în ani de zile. Promiteai mult, erai plină de idei noi și entuziasă până la dedicare.

– Dar ce dureri de cap mi-ai provocat, Chris! Aproape mi-ai distrus încrederea în propria mea capacitate de a preda.

– Crezi că nu mi-am dat seama de asta? Draga mea, am stat în agonie în timpul acelei discuții din biroul directorului tău, forțându-mă să te înfrâng. Te-ai luptat ca o tigroaică pentru a-ți apăra principiile. Cu cât te luptai mai mult, cu atât mai greu îmi era să contraatac și în final, a trebuit să fiu brutal ca să te fac să-ți recunoști înfrângerea. Apoi, când ți-am văzut lacrimile după aceea, și n-am putut să te iau în brațe să te consolez, nefericirea mea n-a avut limite.

– Dar de ce, Chris, dacă erai de acord cu mine, de ce ai făcut-o?

– M-au forțat împrejurările, scumpa mea. Sfatul pe care ți l-am dat era ceea ce ar fi făcut un I.M.S. în acea situație. Erai o tânără profesoară cu viziuni și tehnici ultramoderne de predare și ce puteai face într-o astfel de atmosferă academică dintr-o școală de băieți cu tradiții învechite? Părinții se plângeau fiindcă erau suspicioși față de idei atât de noi. Colegii tăi se plângeau fiindcă în sinea lor se simțeau amenințați de metodele tale moderne. Nu le înțelegeau mai mult decât domnul Penstone și oricum nu aveau abilitatea să se adapteze la ele, așa cum ai avut-o tu.

Te-am întrebat în acea primă zi, în biroul directorului, de ce nu te muți la o altă școală mai modernă, unde metodele tale s-ar potrivi. Vezi, zâmbi el cu tandrețe, nu eram chiar obiectiv, așa cum trăseși tu concluzia – în spatele întrebărilor mele din acea zi se afla un scop. Să nu crezi că ostilitatea colegilor tăi a trecut pe lângă mine.

– Erau dați când credeam că mă urăști, Chris.

– Să te urăsc, adorata mea? Crezi că ți-aș fi vorbit în astfel de termeni de alint și te-aș fi sărutat cu atâta pasiune, dacă n-aș fi fost absolut serios în privința ta? Te-ai îndoit așa de mult de sinceritatea mea?

– Nu știu ce să cred, Chris.

– Te-am iubit de cum te-am văzut. Te-am iubit când te-am auzit spunându-i lui Ken că mă urăști. Te-am iubit chiar când erai neiertat de grosolană cu mine. Asta te satisface?

Ea îl privi cu coada ochiului.

– Și în noaptea aceea, după concert?

– Atunci, îi zâmbi el provocator, a fost noaptea când am început să bănuiesc că mă iubești.

Ea se luptă să scape din brațele lui, dar acestea o strânseseră ca o menghină.

– Dar vezi, continuă el, a trebuit să-mi dovedesc că nu mă înșel. Din acest motiv, a fost călătoria noastră spre Nord. Din cauza micii noastre altercații după concert, mi-am folosit fără rușine poziția. Te-am contactat prin directorul școlii ca să fie oficial. Cum altfel te puteam face să vii? A fost o adevărată răpire, draga mea. Îți amintești conversația noastră telefonică?

– Cum aș putea-o uita? Tremuram de frică.

– Tremurai? Oh, dragostea mea.

Ea se pierdu un timp, pradă buzelor lui flămânde.

Când își reveniră, el continuă:

– Când am venit să te iau în călătorie, și am văzut cum arătai, nu puteam crede că puteam face pe cineva atât de nefericit cum părea să te fi făcut pe tine. Când, mai târziu în acea seară, am fost martorul transformării din fața ochilor mei, dovada dragostei tale pentru mine a fost clară. Dar au fost evenimente ulterioare care m-au îngrijorat. Lynne, ce facem cu Ken? spuse el jucându-se cu lanțul de la gâtul ei. Este un băiat draguț. O să fie rănit.

Ochii ei se umbriră.

– Ce să fac, Chris?

– Va trebui să-i telefonezi, scumpeteo, spune-i adevărul, o sfătui el, apoi o privi gânditor. Știi, a fost un gând care m-a chinuit în timpul călătoriei mele singuratice, și în tot timpul când am încercat să-ți dau de urmă – că atunci când te voi găsi va fi prea târziu. În fond, zâmbi el a aducere aminte, deja te văzusem fugindu-mi de sub nas, înainte! Prietenul tău cel tânăr, John Holwick, îți amintești?

Ea râse ușor:

– Era foarte tânăr – și foarte necopt, oftă ea și se cuibări iarăși lângă el.

Erau încă acolo când veniră părinții ei.

Mama ei aruncă o privire la fetele lor, cum stăteau cu brațele unul în jurul celuilalt și comentă cu mare satisfacție:

– Așa deci... ar fi trebuit să mă gândesc! Este timpul să fiți împreună. N-aș mai fi putut suporta nefericirea fiicei mele, Chris. Îmi pare bine că ai venit. Norman, se pare că vom avea o nuntă în curând.

Urmară îmbrățișări, sărutări și străngeri de mână. Chris fu invitat să rămână peste noapte, ceea ce acceptă cu bucurie. Îi făcură patul și-i găsiră o pijama, apoi își băură cu toții cafeaua în

salon. Chris le povesti cum dăduse de urma lor. O strânse pe Lynne mai aproape și-și frecă obrazul de părul ei, apoi se întoarse spre mama ei.

– Datoresc mult faptului, doamnă Hewlett, că fiica dumneavoastră colecționează admiratori masculini așa cum atrage o jucărie din vitrină copiii. Unul dintre aceștia, tânăr ziarist care lucrează la un ziar local... se întrerupse brusc, apoi spuse pe o voce plină de înțelesuri... Ceea ce-mi amintește, Lynne...

Ea îl privi întrebătoare, apoi amintindu-și, își ascunse fața în haina lui aspră.

Chris se întoarse spre tatăl ei, prefăcându-se scandalizat:

– Știți, domnule Hewlett, că fiica dumneavoastră scrie scrisori impertinente Inspectorilor Maiestății Sale?

Tatăl ei râse.

– Aș putea crede orice despre ea, Chris. De copil a fost o mică pacoste.

– Ei bine, am în posesia mea o scrisoare grosolană adresată mie, îi prinse el bărbia și o forță să se uite la el, semnată de o oarecare domnișoară L.B. Hewlett. Această scrisoare este acum îngropată adânc sub hârtiile din apartamentul meu.

Ochii ei se măriră.

– Ai luat-o acasă, Chris?

– Nu puteam lăsa o astfel de scrisoare printre actele de la birou. Era scrisă în termeni atât de incendiari încât putea avea urmări – îți dai seama, domnișoară? Era atât de insolentă, de fapt, încât nu-mi puteam lăsa nici măcar secretara s-o vadă. Acum poate înțelegi de ce eram atât de supărat pe tine, zâmbi el.

Ea își ascunse din nou fața și murmură:

– Îmi pare rău, Chris, chiar îmi pare rău.

El îi mângâie părul, apoi continuă:

– Nu-i nimic, draga mea, te-am iertat de mult. Fără ajutorul acelui tânăr ziarist, Tony Arnold, categoric, n-aș mai fi în poziția de invidiat în care mă aflu, așa că ar trebui să-l recompensez, sfârși el privind-o drăgăstos.

– Ce ai de gând să faci? întrebă doamna Hewlett care strângea ceștile goale și se opri în drum către bucătărie. Să-i trimiți niște țigarete?

– Nu, am o idee mult mai bună... Se ridică și o trase pe Lynne să stea lângă el... Ce părere ai de asta, iubito? Să-i dăm o știre în exclusivitate. Îi vom permite să anunțe primul răspunsul final la repetata întrebare: „Este sau nu celebrul pianist Marcus Alderman logodit cu binecunoscuta cântăreață Angela Castella?” Mai întâi îi voi telefona Angelei ca să mă asigur că ea și soțul ei nu au obiecții, apoi Tony poate face un anunț dublu – logodna noastră și nunta Angelei. Poate câștiga ceva bani în plus trimițând știrea la mai multe ziare dacă dorește – locale, internaționale ș.a.m.d. Cum ți se pare ideea?

– Dragule, este minunat! îl privi ea extaziată.

– Norman, șopti tare doamna Hewlett. Cred că noi doi suntem în plus. Hai sus, dragă. Noapte bună, voi doi. Somn ușor, Chris.

Când rămaseră singuri, Chris o luă în brațe. Își scoase inelul și i-l împinse ferm pe inelar.

– Acum îmi aparții cu adevărat. Acest inel al meu va rămâne acolo până când o să-ți dau o bijuterie strălucitoare care să-l înlocuiască. Apropo, adorata mea. Te duc mâine înapoi la Mildenhed.

Mai târziu, înconjurați fiecare de brațele celuilalt urcară încet scările și rămaseră îmbrățișați pe palier.

– Să nu mai fugi de mine, Lynne, da? N-aș putea suporta o a doua oară.

Vocea lui coborî până când abia se auzea:

– *Nu pleca, dragostea mea, fără să-mi ceri să te las...*

Mărită-te repede cu mine, șopti el apoi.

Sărutul lor de noapte bună fu foarte lung.

– Mai spune-mi un lucru, draga mea domnișoară Hewlett, murmură el, desfăcându-și strânsoarea. Îi mai urăști pe I.M.S.-iști?

– Dragul meu domn York, răspunse ea încet, mângâindu-i ceafa. Poate mai sunt și excepții.

Sfârșit